

Dienasgrāmata

Quod sentimus loquamur,
quod loquimur sentiamus!

VEcordia

Izvilkums L–EVANG4

Atvērts: 2009.02.03 03:02
Slēgts: 2009.12.31 03:07
Versija: 2016.11.22 14:12

ISBN 9984-9395-5-3

Dienasgrāmata «VECORDIA»

© Valdis Egle, 2016

ISBN 9984-564-38-X

Bībele. Jāņa Evaņģēlijs un Apokalipse

© public domain



Manteņa. Svētā ģimene

Bībele

JĀNIS

Jāņa «Evaņģēlijs» un «Apokalipse»
Ar Valda Egles komentāriem

Impositum

Grīziņkalns 2016

Talis hominis fuit oratio,
qualis vita

8. Jāņa evaņģēlijs

(V.E.: Krieviski: «От Иоанна святое благовествование» {[R-EVANG4](#)})

Rakstīts 95.–100.g.

1. nodaļa

- ¹ Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs.
² Tas bija iesākumā pie Dieva.
³ Caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas ir.
⁴ Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma.
⁵ Gaisma spīd tumsībā, bet tumsība to neuzņēma.
⁶ Nāca cilvēks, Dieva sūtīts, vārdā Jānis.
⁷ Viņš nāca liecības dēļ, lai liecinātu par gaismu, lai visi nāktu pie ticības caur viņu.
⁸ Viņš pats nebija gaisma, bet nāca, lai liecinātu par gaismu.
⁹ Tas bija patiesais gaišums, kas nāca pasaulē, kas apgaismo ikvienu cilvēku.
¹⁰ Viņš bija pasaulē, un pasaule caur Viņu radusies, bet pasaule Viņu nepazīna.
¹¹ Viņš nāca pie savējiem, bet tie Viņu neuzņēma.
¹² Bet, cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa Vārdam,
¹³ kas nav dzimuši ne no asinīm, ne no miesas iegribas, ne no vīra gribas, bet no Dieva.
¹⁴ Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības.
¹⁵ Jānis liecina par Viņu un sauc: «Šis ir Tas, par ko sacīju: kas pēc manis nāk, ir mani pārspējis, jo Viņš bija pirmāk nekā es.»
¹⁶ Jo no Viņa pilnības mēs visi esam dabūjuši žēlastību un atkal žēlastību.
¹⁷ Jo bauslība ir dota caur Mozu, bet žēlastība un patiesība nākusi pasaulē caur Jēzu Kristu.
¹⁸ Dievu neviens nekad nav redzējis. Vienpiedzimušais Dēls, kas ir pie Tēva krūts, Tas mums Viņu ir darījis zināmu.
¹⁹ Šī ir Jāņa liecība, kad jūdi no Jeruzālemes sūtīja pie viņa priesterus un levītus, lai viņam jautātu: «Kas tu esi?»
²⁰ Viņš atzinās un neliedzās, bet apliecināja: «Es neesmu Kristus.»
²¹ Tad tie viņam jautāja: «Kas tad? Vai tu esi Ēlija?» Bet viņš saka: «Es tas neesmu.» – «Vai tu esi gaidāmais pravietis?» Viņš atbildēja: «Nē.»
²² Tad tie viņam sacīja: «Kas tu esi? Mums atbilde jādod tiem, kas mūs sūtījuši. Ko tu pats saki par sevi?»
²³ Viņš teica: «Es esmu vēstneša balss, kas tuksnesī sauc: sataisiet Tā Kunga ceļu, kā pravietis Jesaja ir sacījis.»
²⁴ Tos bija sūtījuši farizeji, ²⁵ un tie viņam jautāja: «Ko tad tu kristī, ja tu neesi ne Kristus, ne Ēlija, ne gaidāmais pravietis?»
²⁶ Jānis viņiem atbildēja: «Es kristīju ar ūdeni. Jūsu vidū stāv viens, ko jūs nepazīstat, ²⁷ kas pēc manis nāk, kuram es neesmu cienīgs atraisīt kurpes siksnu.»
²⁸ Tas notika Betānijā, viņpus Jordānas, kur Jānis kristīja.
²⁹ Otrā dienā Jānis ierauga nākam Jēzu un saka: «Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku.
³⁰ Šis ir, par ko esmu sacījis: pēc manis nāk Vīrs, kas mani pārspējis, tāpēc ka Viņš bija pirmāk nekā es.
³¹ Es Viņu nepazīnu; bet, lai Viņš kļūtu zināms Israēlam, tāpēc es nācu, kristīdams ar ūdeni.»
³² Un Jānis liecināja, sacīdams: «Es redzēju Garu nonākam kā balodi no debesīm un paliekam uz Viņa.
³³ Es Viņu nepazīnu, bet Tas, kas mani sūtījis kristīt ar ūdeni, man sacīja: uz ko tu redzēsi Garu nonākam kā balodi no debesīm un paliekam, tas ir Viņš, kas kristīs ar Svēto Garu.
³⁴ Un es esmu redzējis un liecinājis, ka Viņš ir Dieva Dēls.»
³⁵ Otrā dienā Jānis atkal stāvēja un divi no viņa mācekļiem.
³⁶ Ieraudzījis Jēzu staigājam, viņš saka: «Redzi, Dieva Jērs!»

- ³⁷ Šos vārdus dzirdēja abi mācekļi un sekoja Jēzum.
- ³⁸ Bet Jēzus apgriezies redzēja viņus sekojam un saka viņiem: «Ko jūs meklējat?» Tie Viņam atbildēja: «Rabi (tulkojumā: mācītājs), kur Tu mājō?»
- ³⁹ Viņš tiem sacīja: «Nāciet, tad redzēsīt.» Tad tie nogāja un redzēja, kur Viņš mājō, un palika to dienu pie Viņa. Tas bija ap desmito stundu.
- ⁴⁰ Andrejs, Sīmaņa Pētera brālis, bija viens no tiem diviem, kas to no Jāņa bija dzirdējuši un bija Viņam sekojuši.
- ⁴¹ Viņš vispirms atrod savu brāli Sīmani un viņam saka: «Mēs esam atraduši Mesiju» (tulkojumā: svaidītais).
- ⁴² Viņš to aizveda pie Jēzus. Jēzus, viņu uzlūkojis, sacīja: «Tu esi Sīmanis, Jāņa dēls; tevi sauks Kēfa» (tulkojumā: Pēteris – klints).
- ⁴³ Otrā dienā Jēzus gribēja doties uz Galileju. Viņš atrod Filipu un viņam saka: «Seko Man!»
- ⁴⁴ Bet Filips bija no Betsaidas, Andreja un Pētera pilsētas.
- ⁴⁵ Filips atrod Nātānaēlu un saka viņam: «Mēs esam To atraduši, par ko Mozus bauslībā un pravieši rakstījuši, Jēzu no Nacaretas, Jāzepa dēlu.»
- ⁴⁶ Nātānaēls viņam sacīja: «Vai no Nacaretas var nākt kas labs?» Filips viņam atbild: «Nāc un redzi!»
- ⁴⁷ Jēzus redzēja Nātānaēlu nākam un saka par viņu: «Redzi, patiesi israēlietis, kurā nav viltības!»
- ⁴⁸ Nātānaēls sacīja Viņam: «Kā Tu mani pazīsti?» Jēzus atbildēja viņam: «Pirms Filips tevi sauca, kad tu biji zem vīģes koka, Es tevi redzēju.»
- ⁴⁹ Nātānaēls atbildēja Viņam: «Rabi, Tu esi Dieva Dēls, Tu esi Israēla Ķēniņš!»
- ⁵⁰ Jēzus viņam atbildēja: «Tu tici tāpēc, ka Es tev sacīju, ka redzēju tevi zem vīģes koka. Tu redzēsi lielākas lietas par šīm.
- ⁵¹ Patiesi, patiesi Es jums saku: jūs redzēsīt debesis atvērtas un Dieva eņģeļus uzkāpjam un nokāpjam uz Cilvēka Dēlu.»

2. nodaļa

- ¹ Trešajā dienā bija kāzas Kānā Galilejā, un Jēzus māte bija tur.
- ² Bet arī Jēzus un Viņa mācekļi bija aicināti kāzās.
- ³ Kad nu pietrūka vīna, Jēzus māte saka Viņam: «Viņiem nav vīna.»
- ⁴ Jēzus saka tai: «Kas Man ar tevi, sieva? Mana stunda vēl nav nākusi.»
- ⁵ Viņa māte saka sulaiņiem: «Ko Viņš jums teiks, to darait!»
- ⁶ Bet tur stāvēja seši akmens ūdenstrauki pēc jūdu šķīstīšanās paražas, un katrā no tiem sagāja divi līdz trīs mēri.
- ⁷ Jēzus saka viņiem: «Piepildait traukus ar ūdeni!» Un tie tos piepildīja līdz malai.
- ⁸ Tad Viņš saka tiem: «Tagad smeliet un nesiet galda uzraugam!» Un tie to aiznesa.
- ⁹ Kad nu galda uzraugs bija nobaudījis ūdeni, kas bija kļuvis par vīnu, nezinādams, no kurienes tas ir, kamēr sulaiņi, kas ūdeni bija smēlušī, to zināja, – tad galda uzraugs aicina līgavaini ¹⁰ un viņam saka: «Ikviens cilvēks papriekš ceļ priekšā labo vīnu, un, kad viesi ieskurbuši, mazāk vērtīgo, bet tu labo vīnu esi pataupījis līdz šim.»
- ¹¹ Šī ir pirmā zīme, ko Jēzus darīja Kānā Galilejā, atklādams Savu godību, un Viņa mācekļi sāka Viņam ticēt.
- ¹² Pēc tam Viņš nogāja Kapernaumā, Viņš, Viņa māte, brāļi un Viņa mācekļi, un tur palika nedaudz dienu.
- ¹³ Kad jūdu Pashā bija tuvu, Jēzus aizgāja uz Jeruzālemi.
- ¹⁴ Tur Viņš atrada Templī vēršu, aitu un baložu pārdevējus un naudas mijējus sēžam.
- ¹⁵ Un, iztaisījis pātagu no auklām, Viņš visus izdzina no Tempļa, aitas un vēršus, un izkaisīja mijējiem naudu un apgāza galdus, ¹⁶ un baložu pārdevējiem Viņš sacīja: «Nesiet to projām! Nepararait Mana Tēva namu par tirgus namu!»
- ¹⁷ Tad Viņa mācekļi pieminēja, ka ir rakstīts: karstums Tava nama dēļ Mani aprij. –
- ¹⁸ Bet jūdi uzstājās un sacīja: «Kādu zīmi Tu mums rādīsi, ka Tu to drīksti darīt?»
- ¹⁹ Jēzus atbildēja: «Noplēsiet šo Templi, un Es to trijās dienās atkal uzcelšu.»
- ²⁰ Tad jūdi sacīja: «Četrdesmit sešus gadus šis Tempļis ir taisīts, un Tu to gribi uzcelt trijās dienās?»
- ²¹ Bet Viņš runāja par Savas miesas templi.
- ²² Kad nu Viņš bija uzcēlies no mironiņiem, Viņa mācekļi atcerējās, ka Viņš to bija sacījis, un sāka ticēt rakstiem un vārdam, ko Jēzus bija runājis.

²³ Viņam Pashā svētkos Jeruzālemē esot, daudzi sāka ticēt Viņa Vārdam, redzēdami zīmes, ko Viņš darīja.

²⁴ Bet Jēzus pats viņiem neuzticējās, tāpēc ka Viņš visus pazina.

²⁵ Jo Viņam nevajadzēja, lai kāds liecību dotu par cilvēku, bet Viņš pats zināja, kas bija cilvēkā.

3. nodaļa

¹ Bet tur bija kāds cilvēks no farizejiem, vārdā Nikodēms, jūdu valdības vīrs.

² Tas nāca pie Jēzus naktī un sacīja Viņam: «Rabi, mēs zinām, ka Tu esi Mācītājs, no Dieva nācis. Jo neviens nevar tādas zīmes darīt, kā Tu dari, ja Dievs nav ar to.»

³ Jēzus atbildēja: «Patiesi, patiesi Es tev saku: ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, neredzēt tam Dieva valstības.»

⁴ Nikodēms saka Viņam: «Kā cilvēks var piedzimt, vecs būdams? Vai tad viņš var atgriezties savas mātes miesās un atkal piedzimt?»

⁵ Jēzus atbildēja: «Patiesi, patiesi Es tev saku: ja kāds neatdzimst ūdenī un Garā, netikt tam Dieva valstībā!

⁶ Kas no miesas dzimis, ir miesa, un, kas no Gara dzimis, ir gars.

⁷ Nebrīnies, ka Es tev esmu sacījis: tev jāpiedzimst no augšienes.

⁸ Vējš pūš kur gribēdams, un tu dzirdi viņu pūšam, bet nezini, no kurienes viņš nāk un kurp viņš iet. Tāpat ir ar ikvienu, kas piedzimis no Gara.»

⁹ Nikodēms atbildēja un Viņam sacīja: «Kā tas var notikt?»

¹⁰ Jēzus atbildēja un viņam sacīja: «Tu esi Israēla mācītājs un to nezini?»

¹¹ Patiesi, patiesi Es tev saku: mēs runājam, ko zinām un liecinām, ko esam redzējuši, bet jūs mūsu liecību nepieņemat.

¹² Ja jūs neticat, kad Es jums stāstu par zemes lietām, kā jūs ticēsit, kad Es jums stāstīšu par debess lietām?

¹³ Jo neviens nav uzkāpis debesīs kā vienīgi Tas, kas no debesīm nācis, Cilvēka Dēls.

¹⁴ Un, kā Mozus paaugstinājis čūsku tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam, ¹⁵ lai ikviens, kas tic, Viņā iegūtu mūžīgo dzīvību.

¹⁶ Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību, ¹⁷ jo Dievs Savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai Tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta.

¹⁸ Kas tic Viņam, netiek tiesāts, bet, kas netic, ir jau spriedumu dabūjis, tāpēc ka nav ticējis Dieva vienpiedzimušā Dēla Vārdam.

¹⁹ Bet šī ir tā tiesa, ka gaismā ir nākusi pasaulē, bet cilvēkiem tumsība ir bijusi mīļāka par gaismu, tāpēc ka viņu darbi bija ļauni.

²⁰ Jo ikviens, kas dara ļaunu, ienīst gaismu un nenāk pie gaismas, lai viņa darbi netiktu atklāti.

²¹ Bet, kas dara patiesību, nāk pie gaismas, lai būtu redzami viņa darbi, ka tie Dievā darīti.»

²² Pēc tam Jēzus un Viņa mācekļi nogāja Jūdejas zemē. Tur Viņš ar tiem kādu laiku uzkavējās un kristīja.

²³ Bet arī Jānis kristīja Aionā netālu no Salimas, jo tur bija daudz ūdens; un ļaudis gāja un likās kristīties.

²⁴ Jo Jānis vēl nebija iemests cietumā.

²⁵ Tad izcēlās vārdu maiņa starp Jāņa mācekļiem un kādu jūdu par šķīstīšanos.

²⁶ Tie griezās pie Jāņa un sacīja viņam: «Rabi, kas bija pie tevis viņpus Jordānas, par ko tu esi nodevis liecību, Tas, lūk, kristī, un visi iet pie Viņa.»

²⁷ Jānis atbildēja: «Cilvēks nekā nevar ņemt, ja tas viņam nav dots no debesīm.

²⁸ Jūs paši esat mani liecinieki, ka es esmu sacījis: es neesmu Kristus, bet esmu sūtīts Viņa priekšā.

²⁹ Kam pieder līgava, tas ir līgavainis; bet līgavaiņa draugs, kas stāv un klausās viņa vārdos, no sirds priecājas par līgavaiņa balsi. Šis mans prieks nu ir piepildījies.

³⁰ Viņam vajag augt, bet man iet mazumā.

³¹ Kas nāk no augšienes, tas ir pār visiem; kas ir no zemes, ir no zemes, un viņa runa ir no zemes. Kas nāk no debesīm, tas ir pār visiem.

³² Ko Viņš skatījis un dzirdējis, par to Viņš dod liecību, bet Viņa liecību neviens nepieņem.

³³ Bet, kas Viņa liecību pieņēmis, tas ir apliecinājis, ka Dievs ir patiesīgs.

³⁴ Jo, ko Dievs ir sūtījis, Tas runā Dieva vārdus, jo bez mēra Viņš dod Savu Garu.

³⁵ Tēvs mīl Dēlu un visu ir nodevis Viņa rokā.

³⁶ Kas tic Dēlam, tam ir mūžīgā dzīvība. Bet, kas Dēlam neklausa, tas dzīvības neredzēs, bet Dieva dusmība paliek uz viņa.»

4. nodaļa

¹ Kad nu Tas Kungs dabūja zināt, ka farizeji bija dzirdējuši, ka Jēzus savācot un kristījot vairāk mācekļu nekā Jānis, ² lai gan Jēzus pats nekristīja, bet Viņa mācekļi, ³ tad Viņš atstāja Jūdeju un devās atkal uz Galileju.

⁴ Bet Viņam bija jāiet caur Samariju.

⁵ Tad Viņš nonāk vienā Samarijas pilsētā, vārdā Zihara, netālu no tīruma, ko Jēkabs bija devis savam dēlam Jāzepam.

⁶ Tur bija Jēkaba aka. Jēzus, no ceļa piekusis, apsēdās turpat pie akas; tas bija ap sesto stundu.

⁷ Te kāda sieva no Samarijas nāk ūdeni smelt. Jēzus viņai saka: «Dod Man dzert!»

⁸ Jo Viņa mācekļi bija gājuši pilsētā pārtiku pirkt.

⁹ Tad samariete Viņam saka: «Kā Tu, jūds būdams, prasi dzert no manis, samarietes?» Jo jūdi ar samariešiem nesagājās.

¹⁰ Jēzus viņai atbildēja: «Ja tu ko zinātu par Dieva dāvanu un kas Tas ir, kas tev saka: dod Man dzert, – tad tu būtu Viņu lūgusi, un Viņš būtu tev devis dzīvu ūdeni.»

¹¹ Samariete Viņam saka: «Kungs, Tev nav smeļamā trauka, un aka ir dziļa; no kurienes tad Tev ir dzīvais ūdens?»

¹² Vai Tu esi lielāks par mūsu tēvu Jēkabu, kas mums aku devis un pats no tās ir dzēris līdz ar saviem dēliem un ganāmpulkiem?»

¹³ Jēzus atbildēja viņai: «Ikvienam, kas dzer no šī ūdens, atkal slāps.

¹⁴ Bet, kas dzers no tā ūdens, ko Es tam došu, tam nemūžam vairs neslāps, bet ūdens, ko Es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvībai.»

¹⁵ Sieva Viņam saka: «Kungs, dod man tādu ūdeni, ka man vairs neslāpst un nav jānāk šurp smelt.»

¹⁶ Tad Viņš tai saka: «Ej, sauc savu vīru un nāc šurp!»

¹⁷ Sieva Viņam atbild: «Man nav vīra.» Jēzus viņai saka: «Tu pareizi esi sacījusi: man nav vīra, – ¹⁸ jo pieci vīri tev ir bijuši, bet, kas tev tagad ir, tas nav tavs vīrs. Šai ziņā tu esi runājusi patiesību.»

¹⁹ Tad sieva Viņam saka: «Kungs, es redzu, ka Tu esi pravietis.

²⁰ Mūsu tēvi ir pielūguši šinī kalnā, bet jūs sakāt, ka Jeruzāleme ir tā vieta, kur Dievs jāpielūdz.»

²¹ Jēzus viņai saka: «Tici Man, sieva: nāk stunda, kad jūs Tēvu vairs nepielūgsit nedz šinī kalnā, nedz Jeruzālemē.

²² Jūs pielūdzat, ko nezināt, mēs pielūdzam, ko zinām. Jo pestīšana nāk no jūdiem.

²³ Bet stunda nāk un ir jau klāt, kad istie dievlūdzēji pielūgs Tēvu garā un patiesībā. Jo Tēvs tāds meklē, kas Viņu tā pielūdz.

²⁴ Dievs ir Gars, un, kas Viņu pielūdz, tiem To būs pielūgt garā un patiesībā.»

²⁵ Sieva Viņam saka: «Es zinu, ka jānāk Mesijam, kas saukts Kristus. Kad Viņš nāks, Tas mums visu izstāstīs.»

²⁶ Jēzus viņai saka: «Es tas esmu, kas ar tevi runā!»

²⁷ Šinī brīdī nāca Viņa mācekļi un brīnījās, ka Viņš runā ar sievu. Tomēr neviens neteica: ko Tu no viņas gribi, vai: ko Tu runā ar viņu?

²⁸ Tad sieva atstāja savu ūdens trauku, aizgāja uz pilsētu un sacīja ļaudīm:

²⁹ «Nāciet, tur ir cilvēks, kas man visu pateicis, ko es esmu darījis! Vai tikai Tas nav Kristus?»

³⁰ Tad tie izgāja no pilsētas un nāca pie Jēzus.

³¹ Pa to starpu mācekļi lūdza Viņu, sacīdami: «Rabi, ēd!»

³² Bet Viņš tiem sacīja: «Man ir ēdiens, ko ēst, ko jūs nepazīstat.»

³³ Tad mācekļi sacīja cits citam: «Vai kāds Viņam atnesis ko ēst?»

³⁴ Jēzus viņiem saka: «Mans ēdiens ir darīt Tā gribu, kas Mani sūtījis, un pabeigt Viņa darbu.

³⁵ Vai jūs nesakāt: vēl četri mēneši, tad nāk pļaujamais laiks? – Redziet, Es jums saku: paceliet savas acis un skatait druvas, jo viņas ir baltas pļaujai.

³⁶ Jau pļāvējs dabū algu un vāc augļus mūžīgai dzīvībai, lai kopā priecātos sējējs un pļāvējs.

³⁷ Jo šie piepildās vārds, ka cits ir, kas sēj, un cits, kas pļauj.

³⁸ Es jūs esmu sūtījis pļaut, kur jūs neesat strādājuši. Citi ir strādājuši, bet jūs esat nākuši viņu darbā.»

³⁹ Bet daudzi šīs pilsētas samarieši sāka ticēt Viņam, dzirdējuši sievas vārdus, jo viņa apliecināja: Viņš man visu pateicis, ko esmu darījis.

⁴⁰ Šie samarieši nāca pie Viņa un lūdza Viņu palikt pie viņiem. Un Viņš palika tur divi dienas.

⁴¹ Tad vēl daudz vairāk kļuva ticīgi Viņa vārdu dēļ ⁴² un sacīja sievietei: «Nu mēs vairs neticam tavas runas dēļ, jo mēs tagad paši esam dzirdējuši un zinām, ka Viņš tiešām ir pasaules Pestītājs.»

⁴³ Pēc divi dienām Viņš no turienes aizgāja uz Galileju, ⁴⁴ jo pats Jēzus bija apliecinājis, ka pravietis netiek cienīts savā tēvu zemē.

⁴⁵ Kad nu Viņš nonāca Galilejā, galilieši Viņu uzņēma, jo tie bija redzējuši visu, ko Jēzus svētkos Jeruzālemē bija darījis; jo viņi paši arī bija bijuši svētkos.

⁴⁶ Tā Viņš atkal nonāca Kānā Galilejā, kur bija pārvērtis ūdeni par vīnu. Bija kāds ķēniņa galma vīrs, kura dēls gulēja slims, Kapernaumā.

⁴⁷ Dzirdējis, ka Jēzus no Jūdejas atnācis uz Galileju, tas nogāja pie Viņa un lūdza Viņu, lai Tas nāktu un dziedinātu viņa dēlu, jo tas gulēja uz miršanu.

⁴⁸ Jēzus viņam sacīja: «Ja jūs zīmes un brīnumus neredzat, jūs neticat.»

⁴⁹ Galma vīrs Viņam saka: «Kungs, nāc, pirms mans dēls mirst.»

⁵⁰ Jēzus viņam saka: «Ej, tavs dēls ir dzīvs.» Galma vīrs ticēja vārdiem, ko Jēzus viņam teica, un aizgāja.

⁵¹ Vēl viņam ceļā esot, viņa kalpi viņam nāca pretī un ziņoja, ka viņa dēls ir dzīvs.

⁵² Tad viņš apjautājās pie viņiem pēc stundas, kad tam kļuvis labāk. Tie viņam stāstīja: «Vakar ap septīto stundu drudzis viņu atstājis.»

⁵³ Tad tēvs saprata, ka tas bijis tanī pašā stundā, kad Jēzus viņam bija teicis: «Tavs dēls ir dzīvs.» Un viņš kļuva ticīgs ar visu savu namu.

⁵⁴ Šī jau bija otra zīme, ko Jēzus darīja, atnācis no Jūdejas Galilejā.

5. nodaļa

¹ Pēc tam bija jūdu svētki, un Jēzus nogāja uz Jeruzālemi.

² Bet Jeruzālemē pie Avju vārtiem ir dīķis, kuru ebrejiski sauc Betzata (Betezda), ar piecām stabu ailēm.

³ Tanīs gulēja liels pulks slimnieku: aklu, tizlu, izkaltušu kas gaidīja uz ūdens kustēšanu.

⁴ Jo savā laikā eņģelis nolaidās dīķī un ūdeni sakustināja; kurš tad iekāpa viņā pirmais pēc ūdens sakustēšanās, tas kļuva vesels, lai kāda bija viņa slimība.

⁵ Tur bija arī kāds cilvēks, kas trīsdesmit astoņus gadus bija gulējis nevesels.

⁶ Jēzus, redzēdams viņu gulam un zinādams, ka viņš jau ilgi atrodas tādā stāvoklī, saka viņam: «Vai tu gribi vesels kļūt?»

⁷ Slimais Viņam atbildēja: «Kungs, man nav neviena cilvēka, kas mani ienestu dīķī, kad ūdens tiek sakustināts; bet, kamēr es pats noeimu, cits jau aiziet man priekšā.»

⁸ Jēzus viņam saka: «Celies, ņem savu gultu un staigā!»

⁹ Un tūdaļ tas cilvēks kļuva vesels, paņēma savu gultu un sāka staigāt. Bet tā diena bija sabats.

¹⁰ Tad jūdi sacīja tam, kas bija dziedināts: «Šodien sabats, tev nav brīv gultu nest.»

¹¹ Bet viņš tiem atbildēja: «Kas mani darīja veselu, Tas man sacīja: ņem savu gultu un staigā.»

¹² Tie jautāja viņam: «Kas Tas bija, kas tev sacīja: ņem savu gultu un staigā?»

¹³ Bet izdziedinātais nezināja, kas Tas bijis, jo Jēzus bija nozudis pūlī, kas bija tanī vietā.

¹⁴ Pēc tam Jēzus to atrod Templī un saka viņam: «Redzi, tu esi vesels kļuvis; negrēko vairs, lai tev nenotiek kas ļaunāks.»

¹⁵ Tad cilvēks nogāja pie jūdiem un viņiem sacīja, ka Tas, kas viņu dziedinājis, ir Jēzus.

¹⁶ Un jūdi tāpēc sāka Jēzu vajāt, ka Viņš to bija darījis sabatā.

¹⁷ Bet Viņš tiem atbildēja: «Mans Tēvs aizvien vēl darbojas, tāpēc arī Es darbojos.»

¹⁸ Šo vārdu dēļ jūdi vēl vairāk meklēja Viņu nokaut, tāpēc ka Viņš ne vien sabatu neievēroja, bet arī Dievu sauca par Savu Tēvu, Sevi pielīdzinādams Dievam.

¹⁹ Tad Jēzus turpināja: «Patiesi, patiesi Es jums saku: Dēls no Sevis neko nevar darīt, ja Viņš neredz Tēvu to darām. Jo, ko Tas dara, to arī Dēls dara tāpat, ²⁰ jo Tēvs mīl Dēlu un Tam rāda visu, ko pats dara; un Viņš Tam rādīs vēl lielākus darbus nekā šos, ka jūs brīnīsities.

²¹ Jo, itin kā Tēvs uzmodina miroņus un dara tos dzīvus, tā arī Dēls dara dzīvus, ko Viņš grib.

²² Jo Tēvs vairs nespriež tiesu ne par vienu, bet visu tiesu ir nodevis Dēlam, ²³ lai visi godātu Dēlu, tāpat kā viņi godā Tēvu. Kas Dēlu negodā, negodā Tēvu, kas Viņu sūstījis.

²⁴ Patiesi, patiesi Es jums saku: kas Manus vārdus dzird un tic Tam, kas Mani sūstījis, tam ir mūžīgā dzīvība, un tas nenāk tiesā, bet no nāves ir iegājis dzīvībā.

²⁵ Patiesi, patiesi Es jums saku: nāk stunda un viņa ir jau klāt, kad mirušie dzirdēs Dieva Dēla balsi un, kas būs dzirdējuši, dzīvos.

²⁶ Jo, itin kā Tēvam ir dzīvība pašam Sevī, tāpat Viņš arī Dēlam ir devis, lai Tam būtu dzīvība pašam Sevī.

²⁷ Un Viņš Tam ir devis varu turēt tiesu, tāpēc ka Viņš ir Cilvēka Dēls.

²⁸ Nebrīnieties par to! Jo nāk stunda, kad visi, kas ir kapos, dzirdēs Viņa balsi ²⁹ un nāks ārā: tie, kas labu darījuši, lai celtos augšām dzīvībai, bet tie, kas ļaunu darījuši, lai celtos augšām sodam.

³⁰ Es no Sevis nespēju darīt nekā. Kā Es dzirdu, tā Es spriežu, un Mans spriedums ir taisns, jo Es nemeklēju Savu gribu, bet Tā gribu, kas Mani ir sūtījis.

³¹ Ja Es viens pats liecinu par Sevi, tad Mana liecība nav pareiza.

³² Ir cits, kas liecina par Mani, un Es zinu, ka liecība, kuru Viņš dod par Mani, ir pareiza.

³³ Jūs esat izsūtījuši pie Jāņa, un viņš patiesībai ir devis liecību.

³⁴ Tomēr Es nepieņemu liecību no cilvēka, bet to pieminu, lai jūs tiktu izglābti.

³⁵ Viņš bija svece, kas īsu brīdi deg un spīd, bet jūs gribējāt liksmoties viņa gaismā.

³⁶ Bet Man ir lielāka liecība nekā Jāņa: tie darbi, ko Tēvs Man ir devis, lai Es tos pabeidzu, šie paši darbi, ko Es daru, liecina par Mani, ka Tēvs Mani ir sūtījis.

³⁷ Un Tēvs, kas Mani ir sūtījis, pats ir liecību devis par Mani. Bet jūs Viņa balsi nekad neesat dzirdējuši, nedz Viņa seju redzējuši, ³⁸ un Viņa vārds nemīt jūsos, tāpēc ka jūs neticat Tam, ko Viņš sūtījis.

³⁹ Jūs pētījat rakstus, jo jums šķiet, ka tajos jums ir mūžīgā dzīvība, un tie ir, kas dod liecību par Mani!

⁴⁰ Bet jūs negribat nākt pie Manis, lai iegūtu dzīvību.

⁴¹ No cilvēkiem Es godu nepieņemu.

⁴² Bet Es jūs pazīstu, ka Dieva mīlestība nav jūsos.

⁴³ Es esmu nācis Sava Tēva Vārdā, un jūs Mani nepieņemat. Ja cits nāks savā paša vārdā, to jūs pieņemsit.

⁴⁴ Kā jūs varat kļūt ticīgi, cits no cita godu pieņemdami, bet nemeklēdami godu, kas nāk no vienīgā Dieva?

⁴⁵ Nedomājiet, ka Es jūs apsūdzēju pie Tēva. Jums ir savs apsūdzētājs, Mozus, uz ko jūs esat likuši savu cerību.

⁴⁶ Jo, ja jūs ticētu Mozum, jūs ticētu arī Man, jo par Mani viņš ir rakstījis.

⁴⁷ Bet, ja jūs neticat viņa rakstiem, kā jūs ticēsīt Maniem vārdiem?»

6. nodaļa

¹ Pēc tam Jēzus pārcēlās pāri Galilejas, tas ir, Tiberijas, jūrai.

² Bet Viņam sekoja liels ļaužu pulks, tāpēc ka tie redzēja tās zīmes, ko Viņš darīja slimajiem.

³ Tad Jēzus uzkāpa kalnā un tur apsēdās ar Saviem mācekļiem.

⁴ Bet Pashā, jūdu svētki bija tuvu.

⁵ Kad Jēzus, acis pacēlis, redzēja, ka daudz ļaužu nāk pie Viņa, Viņš sacīja uz Filipu: «Kur pirksim maizi, lai viņiem būtu ko ēst?»

⁶ Bet to Viņš sacīja, viņu pārbaudīdams, jo pats gan zināja, ko gribēja darīt.

⁷ Filips Viņam atbildēja: «Par divi simti sudraba gabaliem maizes nepietiek, lai katram tiktu kāds mazums.»

⁸ Tad viens no Viņa mācekļiem, Andrejs, Sīmaņa Pētera brālis, Viņam saka:

⁹ «Šeit ir kāds zēns, tam ir piecas miežu maizes un divi zivis; bet kas tas ir tik daudz ļaudīm?»

¹⁰ Jēzus sacīja: «Lieciet, lai ļaudis apsēstas!» Bet tur bija daudz zāles tanī vietā. Tad tie apsēdās – vīru vien kādi pieci tūkstoši.

¹¹ Tad Jēzus ņēma maizes un, teicis pateicības vārdus, izdalīja tās tiem, kas bija apsēdušies; tāpat arī no zivīm, cik tiem gribējās.

¹² Bet, kad viņi bija paēduši, Viņš sacīja Saviem mācekļiem: «Salasait atlikušās druskas, lai nekas neiet bojā!»

¹³ Tad tie salasīja tās un piepildīja divpadsmit grozus ar druskām, kas no piecām miežu maizēm bija atlikušās tiem, kas bija ēduši.

¹⁴ Kad nu ļaudis redzēja, kādu zīmi Viņš bija darījis, tie sacīja: «Šis tiešām ir tas pravietis, kam jānāk pasaulē.»

¹⁵ Bet, Jēzus manīdams, ka viņi taisās nākt, lai Viņu ar varu ņemtu un celtu par ķēniņu, viens pats atkal uzkāpa kalnā.

¹⁶ Kad nu vakars metās, Viņa mācekļi nogāja pie jūras, ¹⁷ un, iekāpuši laivā, aizbrauca pāri jūrai uz Kapernaumu. Bija iestājusies jau tumsa, bet Jēzus vēl nebija pie tiem atnācis.

¹⁸ Un jūra cēlās, stipram vējam pūšot.

¹⁹ Kad nu viņi bija nobraukuši divdesmit piecas vai trīsdesmit stadijas, tie redzēja Jēzu pa jūru staigājam un tuvojamies laivai un izbijās.

²⁰ Bet Viņš sacīja tiem: «Es tas esmu, nebīstieties!»

²¹ Tad viņiem gribējās Viņu ņemt laivā, un tūdaļ laiva sasniedza malu, kurp tie brauca.

²² Otrā dienā ļaudis, kas bija palikuši viņpus jūras, uz krasta stāvēdami, noprata, ka tur citas laivas nebija bijis kā tikai viena un ka Jēzus nebija kopā ar mācekļiem kāpis laivā, bet mācekļi bija aizbraukuši vieni paši.

²³ Tanī laikā no Tiberijas nāca citas laivas pie tās vietas, kur tie bija ēduši maizi, ko Tas Kungs bija svētījis.

²⁴ Kad nu ļaudis noprata, ka ne Jēzus, ne Viņa mācekļi nav vairs tur, tie iekāpa laivās un aizbrauca uz Kapernaumu, meklēdami Jēzu.

²⁵ Un, atraduši Viņu otrā malā, tie Viņam sacīja: «Rabi, kad Tu esi atnācis šurp?»

²⁶ Jēzus viņiem atbildēja: «Patiesi, patiesi Es jums saku: jūs Mani meklējat nevis tāpēc, ka esat redzējuši zīmes, bet ka esat baudījuši no maizēm un paēduši.

²⁷ Uzņemiet sevī nevis iznīkstošo barību, bet barību, kas paliek mūžīgai dzīvībai, kuru jums dos Cilvēka Dēls, jo Dievs Tēvs Viņu ir apzīmojis.»

²⁸ Tad tie Viņam sacīja: «Ko lai darām, lai mums būtu daļa pie Dieva darbiem?»

²⁹ Jēzus atbildēja viņiem: «Tas ir Dieva darbs, ka jūs ticat Tam, ko Viņš ir sūtījis.»

³⁰ Tad tie sacīja Viņam: «Kādu zīmi Tu rādi, lai mēs, to redzēdami, Tev ticam? Ko Tu darīsi?»

³¹ Mūsu tēvi mannu ir ēduši tuksnesī, kā ir rakstīts: Viņš tiem ir devis ēst maizi no debesīm.»

³² Jēzus viņiem sacīja: «Patiesi, patiesi Es jums saku: nevis Mozus jums ir devis maizi no debesīm, bet Mans Tēvs jums dod īsto maizi no debesīm: ³³ jo Dieva maize ir tā, kas nāk no debesīm un pasaulei dod dzīvību.»

³⁴ Tie Viņam sacīja: «Kungs, dod mums vienmēr šo maizi!»

³⁵ Jēzus sacīja viņiem: «ES ESMU dzīvības maize. Kas pie Manis nāk, tam nesalks, un, kas Man tic, tam neslāps nemūžam.

³⁶ Bet Es jums to esmu sacījis: jūs to esat redzējuši, bet neticat.

³⁷ Katrs, ko Tēvs Man dod, nāk pie Manis, un, kas nāk pie Manis, to Es tiešām neatstumšu.

³⁸ Jo Es esmu no debesīm nācis, lai darītu, nevis ko Es gribu, bet ko grib Tas, kas Mani sūtījis, ³⁹ bet tā ir Mana sūtītāja griba, lai no visa, ko Viņš Man devis, Es nenieka nezaudētu, bet to celtu augšā – pastarā dienā.

⁴⁰ Jo tāda ir Mana Tēva griba, lai ikvienam, kas skata Dēlu un Viņam tic, būtu mūžīgā dzīvība un Es viņu celtu augšā pastarā dienā.»

⁴¹ Tad jūdi sāka kurnēt par Viņu, ka Viņš bija sacījis: Es esmu maize, kas no debesīm nākusi, – ⁴² un sacīja: «Vai Šis nav Jēzus, Jāzēpa dēls, kā tēvu un māti mēs pazīstam? Kā tad nu Viņš saka: Es esmu nācis no debesīm.»

⁴³ Bet Jēzus atbildēja viņiem: «Nekurniet savā starpā!

⁴⁴ Nevienš nevar nākt pie Manis, ja viņu nevelk Tēvs, kas Mani sūtījis, un Es viņu celšu augšā pastarā dienā.

⁴⁵ Ir rakstīts praviešos: un tie visi būs Dieva mācīti. – Ikviens, kas Tēvu ir dzirdējis un no Viņa mācījies, nāk pie Manis.

⁴⁶ Nevis it kā kāds Tēvu būtu redzējis kā vien Tas, kas no Tēva nācis. Tas Tēvu ir redzējis.

⁴⁷ Patiesi, patiesi Es jums saku: kas tic, tam ir mūžīgā dzīvība.

⁴⁸ ES ESMU dzīvības maize.

⁴⁹ Jūsu tēvi ir ēduši mannu tuksnesī, bet ir nomiruši.

⁵⁰ Maize, kas no debesīm nāk, ir tāda, ka tas, kas no viņas ēd, nemirst.

⁵¹ Es esmu dzīvā maize, kas nākusi no debesīm. Kas ēdīs no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi. Un maize, ko Es došu, ir Mana miesa, kas dota par pasaules dzīvību.»

⁵² Tad jūdi savā starpā sāka strīdēties, sacīdami: «Kā Viņš mums var dot ēst Savu miesu?»

⁵³ Bet Jēzus tiem sacīja: «Patiesi, patiesi Es jums saku: ja jūs neēdat Cilvēka Dēla miesu un nedzerat Viņa asinis, jums dzīvības nav sevī.

⁵⁴ Kas bauda Manu miesu un dzer Manas asinis, tam ir mūžīgā dzīvība, un Es to uzcelšu pastarā dienā.

⁵⁵ Jo Mana miesa ir patiesi ēdiens un Manas asinis ir patiesi dzēriens.

⁵⁶ Kas Manu miesu bauda un Manas asinis dzer, paliek Manī, un Es viņā.

⁵⁷ Itin kā Mani sūtījis dzīvais Tēvs, un Es esmu dzīvs Tēvā, tāpat arī tas, kas Mani bauda, būs dzīvs Manī.

⁵⁸ Tāda ir tā maize, kas nākusi no debesīm, ne tāda, kādu ēduši mūsu tēvi, jo tie ir miruši. Kas šo maizi bauda, tas dzīvos mūžīgi.»

⁵⁹ To Viņš sacīja, mācīdamas sinagogā Kapernaumā.

⁶⁰ Tad daudzi no Viņa mācekļiem sacīja: «Šie vārdi ir smagi, kas viņos var klausīties?»

⁶¹ Bet, kad Jēzus noprata, ka Viņa mācekļi par to kurn, Viņš sacīja tiem: «Vai tas jums ir par piedauzību?»

⁶² Kā nu, kad jūs redzēsīt Cilvēka Dēlu uzkāpjām, kur Viņš iepriekš bijis?

⁶³ Gars dara dzīvu, miesa neder nenieka; vārdi, ko Es jums runāju, ir gars un dzīvība.

⁶⁴ Bet ir kādi jūsu starpā, kas netic.» Jo Jēzus no paša sākuma zināja, kas ir tie, kas netic, un kas ir tas, kas Viņu nodos.

⁶⁵ Un Viņš sacīja: «Tāpēc Es jums esmu sacījis, ka neviens nevar nākt pie Manis, ja tas viņam nav Tēva dots.»

⁶⁶ No šī brīža daudzi Viņa mācekļi atkāpās un vairs nestaigāja Viņam līdzi.

⁶⁷ Tad Jēzus sacīja tiem divpadsmit: «Vai arī jūs gribat aiziet?»

⁶⁸ Sīmanis Pēteris Viņam atbildēja: «Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi, ⁶⁹ un mēs esam ticējuši un atzinuši, ka Tu esi Dieva Svētais.»

⁷⁰ Jēzus atbildēja viņiem: «Vai Es neesmu izredzējis jūs divpadsmit? Bet viens no jums ir velns.»

⁷¹ Un Viņš domāja Jūdu, Sīmaņa Iskariota dēlu; jo tas pēc Viņu nodeva, lai gan viņš bija viens no tiem divpadsmit.

7. nodaļa

¹ Pēc tam Jēzus staigāja pa Galileju, jo pa Jūdeju Viņš negribēja staigāt, tāpēc ka jūdi Viņu meklēja nokaut.

² Bet jūdu Būdiņu svētki bija tuvu.

³ Tad Viņa brāļi sacīja Viņam: «Aizej no šejienes un ej uz Jūdeju, lai arī Tavi mācekļi redz Tavus darbus, ko Tu dari.

⁴ Jo neviens neko nedara slepenībā, ja Viņš grib kļūt pazīstams. Ja Tu to gribi, rādies pasaulei.»

⁵ Jo pat Viņa brāļi neticēja Viņam.

⁶ Tad Jēzus viņiem saka: «Mans laiks vēl nav nācis, turpretim jūsu laiks vienumēr ir klāt.

⁷ Jūs pasaule nevar nīst, bet Mani viņa nīst, jo Es dodu liecību par viņu, ka viņas darbi ir ļauni.

⁸ Ejiet jūs uz svētkiem, Es vēl neeimu uz svētkiem, jo Mans laiks vēl nav pilns.»

⁹ Un, to sacījis, Viņš palika Galilejā.

¹⁰ Bet, kad Viņa brāļi bija nogājuši uz svētkiem, tad arī Viņš devās turp, tomēr ne atklāti, bet paslepus.

¹¹ Bet jūdi svētkos Viņu meklēja un sacīja: «Kur Viņš ir?»

¹² Un daudz valodu par Viņu bija tautā; vieni sacīja: Viņš ir labs, – citi: nē, Viņš maldina tautu.

¹³ Tomēr neviens nerunāja atklāti par Viņu, baidīdamies no jūdiem.

¹⁴ Bet, kad svētki jau bija pusē, Jēzus uzgāja Templī un sāka mācīt.

¹⁵ Tad jūdi izbrīnījās un sacīja: «No kurienes šis pazīst rakstus, būdams bez izglītības?»

¹⁶ Jēzus viņiem atbildēja: «Mana mācība nav Manis paša, bet Tā, kas Mani sūtījis.

¹⁷ Ja kāds grib darīt Viņa prātu, tas sapratīs, vai Mana mācība ir no Dieva vai Es runāju pats no Sevis.

¹⁸ Kas no sevis runā, tas meklē savu paša godu. Bet, kas meklē Tā godu, kas Viņu sūtījis, Tas ir patiess un Tanī nav netaisnības.

¹⁹ Vai Mozus jums nav devis bauslību? Un neviens no jums bauslību nepilda. Kāpēc tad jūs Mani meklējat nokaut?»

²⁰ Ļaudis atbildēja: «Ļauns gars tevi apsēdis: kas Tevi meklē nokaut?»

²¹ Jēzus viņiem atbildēja: «Vienu darbu Es esmu darījis, un jūs visi uztraucaties par to.

²² Mozus jums devis apgraizīšanu – lai gan tā nav no Mozus, bet no tēviem – un jūs sabatā apgraizāt cilvēku.

²³ Ja cilvēks sabatā saņem apgraizīšanu, lai Mozus bauslība tiktu ievērota, ko tad jūs dusmojat uz Mani, ka Es sabatā visu cilvēku esmu darījis veselu?

²⁴ Nespriediet taču pēc ārienes, bet spriediet taisnu spriedumu!»

²⁵ Tad kādi no jeruzālemiešiem sacīja: «Vai šis nav Tas, ko viņi meklē nokaut?»

²⁶ Un redziet, Viņš runā pilnīgi atklāti, un tie Viņam nekā nesaka. Vai tiešām valdības vīri būtu nākuši pie atziņas, ka Viņš ir Kristus?

²⁷ Tomēr par Viņu mēs zinām, no kurienes Viņš ir. Bet, kad Mesija nāks, neviens nezinās, no kurienes Viņš ir.»

²⁸ Tad Jēzus Templī mācīdams sauca: «Tiešām Mani jūs pazīstat un zināt, no kurienes Es esmu. Un tomēr Es neesmu nācis no Sevis, bet Tas, kas ir patiess, Mani sūtījis. To jūs nepazīstat.

²⁹ Bet Es Viņu pazīstu, jo no Viņa Es nāku, un Viņš Mani sūtījis.»

³⁰ Tad tie gribēja Viņu gūstīt. Tomēr neviens savas rokas pie Viņa nepielika, jo Viņa stunda vēl nebija nākusi.

³¹ Bet no tautas daudzi Viņam sāka ticēt un sacīja: «Vai gan Kristus, kad Tas nāks, vairāk zīmes darīs, nekā šis ir darījis?»

³² Kad nu farizeji dzirdēja, ka tautā iet par Viņu tādas valodas, tad augstie priesteri un farizeji nosūtīja sulaiņus, lai Viņu apcietinātu.

³³ Tad Jēzus sacīja: «Vēl īsu brīdi Es esmu pie jums, tad Es aizeimu pie Tā, kas Mani sūtījis.

³⁴ Jūs Mani meklēsiet, bet neatradīsiet, jo, kur Es noeimu, jūs nevarat līdzī nākt.»

³⁵ Tad jūdi sacīja cits citam: «Kur Viņš grib iet, ka mēs Viņu nevarētu atrast? Vai tik Viņš negrib iet pie tiem, kas dzīvo starp grieķiem, un mācīt grieķus?»

³⁶ Ko nozīmē vārdi, ko Viņš teica: jūs Mani meklēsiet un neatradīsiet, – un: kur Es noeimu, jūs nevarat līdzī nākt.»

³⁷ Beidzamajā, lielajā svētku dienā Jēzus uzstājās un sauca: «Ja kam slāpst, tas lai nāk pie Manis un dzer!

³⁸ Kas Man tic, kā rakstos sacīts, no viņa miesas plūdīs dzīva ūdens straumes.»

³⁹ To Viņš sacīja par Garu, ko vēlāk dabūja tie, kas Viņam ticēja; jo vēl nebija Gara, tāpēc ka Jēzus vēl nebija iegājis skaidrībā.

⁴⁰ Daudzi no tautas, kas šos vārdus dzirdēja, sacīja: «Šis tiešām ir gaidāmais pravietis.»

⁴¹ Cits sacīja: «Šis ir Kristus.» Bet citi sacīja: «Vai gan no Galilejas jānāk Kristus?»

⁴² Vai nav sacīts rakstos, ka Kristus nāk no Dāvida dzimuma, no Betlēmes ciema, kur dzīvoja Dāvids?»

⁴³ Tā šķelšanās cēlās tautā Viņa dēļ.

⁴⁴ Daži no viņiem gribēja Viņu gūstīt, tomēr neviens rokas pie Viņa nepielika.

⁴⁵ Kad sulaiņi atgriezās pie augstiem priesteriem un farizejiem, tie viņiem sacīja: «Kāpēc jūs Viņu neesat atveduši?»

⁴⁶ Sulaiņi atbildēja: «Nekad vēl neviens cilvēks nav tā runājis, kā runā šis cilvēks.»

⁴⁷ Farizeji viņiem atbildēja: «Vai arī jums prāti sajaukti?»

⁴⁸ Vai gan kāds no valdības vīriem vai no farizejiem tic Viņam?»

⁴⁹ Nē, tikai šī tauta, kas nepazīst bauslības, – lai nolādēti viņi!»

⁵⁰ Tad viens no viņu vidus, Nikodēms, kas jau agrāk bija nācis pie Viņa, sacīja:

⁵¹ «Vai mūsu bauslība tiesā cilvēku, to iepriekš neuzklausi un neizzināusi, ko viņš dara?»

⁵² Tie atbildēja viņam: «Vai arī tu esi galilietis? Izpēti un raugi, ka no Galilejas neceļas neviens pravietis.»

⁵³ Un tie aizgāja katrs savā mājā.

8. nodaļa

¹ Bet Jēzus aizgāja uz Eļļas kalnu.

² Agri no rīta Viņš atkal gāja Templī, un visa tauta nāca pie Viņa, un Viņš apsēdās un mācīja viņus.

³ Bet rakstu mācītāji un farizeji atveda sievu, kas bija pienākta laulības pārkāpšanā; un, to vidū nostatījuši, ⁴ tie sacīja Viņam: «Mācītāj, šī sieva pienākta laulības pārkāpšanā.

⁵ Un Mozus savā bauslībā mums ir pavēlējis tādas nomētāt akmeņiem. Ko Tu saki?»

⁶ Bet Jēzus, pie zemes noliecies, rakstīja ar pirkstu smiltīs.

⁷ Kad nu tie uzstāja Viņam ar savu jautāšanu, Viņš pacēla galvu un sacīja: «Kas no jums ir bez grēka, tas lai pirmais met akmeni uz viņu!»

⁸ Un, atkal noliecies, Viņš rakstīja smiltīs.

⁹ Bet tie, to dzirdējuši, aizgāja cits pēc cita, sākot ar vecajiem. Un Jēzus palika viens līdz ar sievu, kas vidū stāvēja.

¹⁰ Un Jēzus, atkal galvu pacēlis, sacīja viņai: «Sieva, kur viņi ir? Vai neviens nav tevi pazudinājis?»

¹¹ Viņa atbildēja: «Neviens, Kungs!» Tad Jēzus sacīja: «Arī Es tevi nepazudinu; ej un negrēko vairs!»

¹² Tad Jēzus atkal runāja uz viņiem, sacīdams: «ES ESMU pasaules gaisma; kas seko Man, tas patiesi netaigās tumsībā, bet tam būs dzīvības gaisma.»

¹³ Tad farizeji sacīja Viņam: «Tu pats liecini par Sevi; Tava liecība nav patiesa.»

¹⁴ Tad Jēzus viņiem atbildēja: «Lai gan Es liecinu pats par Sevi, tomēr Mana liecība ir patiesa, jo Es zinu, no kurienes Es esmu nācis un kurp eimu. Bet jūs nezināt, no kurienes Es nāku un kurp eimu.»

¹⁵ Jūs spriežat kā cilvēki, Es ne par vienu nespriežu tiesu.

¹⁶ Bet, ja Es spriežu tiesu, Mans spriedums ir pareizs, jo Es neesmu viens, bet Es un Tēvs, kas Mani sūtījis.

¹⁷ Arī jūsu bauslībā ir rakstīts, ka divu cilvēku liecība ir pareiza.

¹⁸ Es esmu viens, kas liecina par Sevi, un par Mani liecina Tēvs, kas Mani sūtījis.»

¹⁹ Tad tie sacīja Viņam: «Kur ir Tavs Tēvs?» Jēzus atbildēja: «Ne Mani jūs pazīstat, ne Manu Tēvu; ja jūs Mani būtu pazinūši, jūs būtu pazinūši arī Manu Tēvu.»

²⁰ Šos vārdus Viņš runāja, mācīdams Templī pie ziedojumu šķirsta. Un neviens Viņu neapcietināja, jo Viņa stunda vēl nebija nākusi.

²¹ Tad Viņš atkal tiem sacīja: «Es aizeimu, un jūs Mani meklēsiet un tomēr mirsiet savos grēkos. Kurp Es eimu, tur jūs nevarat līdzī nākt.»

²² Tad jūdi sacīja: «Viņš taču pats Sev nedarīs galu, ka Viņš saka: kurp Es eimu, jūs nevarat līdzī nākt.»

²³ Viņš tiem sacīja: «Jūs esat no zemes, Es esmu no augšienes, jūs piederat šai pasaulei, Es nepiederu šai pasaulei.»

²⁴ Tādēļ Es jums sacīju, ka jūs mirsiet savos grēkos. Jo, ja jūs neticēsiet, ka Es tas esmu, jūs mirsiet savos grēkos.»

²⁵ Tad tie sacīja Viņam: «Kas Tu tāds esi?» Jēzus viņiem sacīja: «Es esmu no iesākuma, kā jau esmu jums teicis.»

²⁶ Daudz kas Man par jums jārūnā un jāspriež. Bet Tas, kas Mani sūtījis, ir paties, un Es pasaulei stāstu to, ko no Viņa esmu dzirdējis.»

²⁷ Bet tie nesaprata, ka Viņš runāja uz viņiem par Tēvu.

²⁸ Tad Jēzus sacīja: «Kad jūs Cilvēka Dēlu būsiet paaugstinājuši, tad jūs sapratīsiet, ka Es Tas esmu un ka Es neko nedaru no Sevis, bet runāju, kā Tēvs Mani mācījis.»

²⁹ Un, kas Mani ir sūtījis, ir ar Mani. Viņš Mani nav atstājis vienu, jo, kas Viņam labpatīk, to Es daru vienumēr.»

³⁰ Viņam tā runājot, daudzi sāka Viņam ticēt.

³¹ Tad Jēzus sacīja jūdiem, kas bija sākuši ticēt Viņam: «Ja jūs paliekat Manos vārdos, jūs patiesi esat Mani mācekļi, ³² un jūs atzīsiet patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus.»

³³ Tie Viņam atbildēja: «Mēs esam Ābrahāma dzimums un nekad neesam bijuši neviena cilvēka vergi. Kā tad Tu saki: jūs būsiet brīvi?»

³⁴ Jēzus viņiem atbildēja: «Patiesi, patiesi Es jums saku: ikviens, kas grēku dara, ir grēka vergs.»

³⁵ Bet vergs nepaliek visu mūžu mājās; Dēls gan paliek visu mūžu.

³⁶ Ja nu Dēls jūs darīs brīvus, jūs patiesi būsiet brīvi.

³⁷ Es zinu, ka jūs esat Ābrahāma dzimums. Un tomēr jūs Mani meklējat nokaut, jo Maniem vārdiem jūsu starpā nav vietas.

³⁸ Ko Es pie Tēva esmu redzējis, to Es runāju; arī jūs darāt, ko esat dzirdējuši no sava tēva.»

³⁹ Tie Viņam atbildēja: «Mūsu tēvs ir Ābrahāms.» Jēzus viņiem saka: «Ja jūs esat Ābrahāma bērni, darait Ābrahāma darbus!»

⁴⁰ Bet jūs Mani meklējat nokaut, Mani, kas jums patiesību esmu runājis, ko Es esmu dzirdējis no Dieva. To Ābrahāms nav darījis.

⁴¹ Jūs darāt sava tēva darbus!» Tie sacīja: «Mēs neesam netiklībā dzimuši, mums ir viens Tēvs, Dievs.»

⁴² Jēzus viņiem sacīja: «Ja Dievs būtu jūsu Tēvs, jūs Mani mīlētu, jo Es esmu izgājis un nāku no Dieva. Jo ne no Sevis esmu nācis, bet Viņš Mani sūtījis.»

⁴³ Kādēļ jūs Manu runu nesaprotat? Tāpēc, ka jūs neesat spējīgi klausīties Manos vārdos.

⁴⁴ Jūs esat no sava tēva – velna, un jums gribas piepildīt sava tēva kārtības. Viņš no paša sākuma ir bijis slepkava un nestāv patiesībā, jo patiesības nav viņā. Melus runādams, viņš runā pēc savas dabas, jo viņš ir melis un melu tēvs.

⁴⁵ Bet Man jūs neticat, tāpēc ka Es runāju patiesību.

- ⁴⁶ Kurš no jums Man var uzrādīt kādu grēku? Bet, ja Es runāju patiesību, kāpēc jūs neticat Man?
- ⁴⁷ Kas no Dieva ir, dzird Dieva vārdus. Tāpēc jūs nedzirdat, ka neesat no Dieva.»
- ⁴⁸ Jūdi Viņam atbildēja: «Vai mēs pareizi nesakām, ka Tu esi samarietis un ka Tevī ir velns?»
- ⁴⁹ Jēzus atbildēja: «Manī nav velna, bet Es dodu godu Savam Tēvam, jūs turpretim laupāt Man godu.
- ⁵⁰ Bet Es nemeklēju Savu godu; ir Viens, kas meklē un spriež tiesu.
- ⁵¹ Patiesi, patiesi Es jums saku: ja kas Manus vārdus turēs, tas nāves neredzēs nemūžam!»
- ⁵² Tad jūdi Viņam sacīja: «Nu mēs zinām, ka Tevī ir velns. Ābrahāms ir miris un pravieši, un Tu saki: kas Manus vārdus turēs, nebaudīs nāves nemūžam!
- ⁵³ Vai Tu esi lielāks nekā mūsu tēvs Ābrahāms, kas ir miris, tāpat kā pravieši ir miruši? Par ko Tu Sevi dari?»
- ⁵⁴ Jēzus atbildēja: «Ja Es pats Sevi ceļu godā, Mans gods nav nekas. Bet Tas, kas Mani ceļ godā, ir Mans Tēvs, ko jūs saucat par savu Dievu.
- ⁵⁵ Jūs viņu nepazīstat, bet Es Viņu pazīstu. Ja Es sacītu, ka nepazīstu Viņu, Es būtu melis līdzīgs jums. Bet Es Viņu pazīstu un turu Viņa vārdus.
- ⁵⁶ Jūsu tēvs Ābrahāms kļuva līkums, noprazdams, ka redzēs Manu dienu, un viņš to redzēja un priecājās par to.»
- ⁵⁷ Tad jūdi Viņam sacīja: «Tev vēl nav piecdesmit gadu, un Tu būtu Ābrahāmu redzējis?»
- ⁵⁸ Jēzus atbildēja viņiem: «Patiesi, patiesi Es jums saku: pirms Ābrahāms tapa, esmu Es.»
- ⁵⁹ Tad viņi pacēla akmeņus, lai mestu tos uz Viņu. Bet Jēzus paslēpās un izgāja no Tempļa ārā.

9. nodaļa

- ¹ Un, garām ejot, Viņš ieraudzīja cilvēku, kas no dzimšanas bija neredzīgs.
- ² Viņa mācekļi Viņam jautāja: «Rabi, kas ir grēkojis, viņš pats vai viņa vecāki, ka viņš neredzīgs piedzimis?»
- ³ Jēzus atbildēja: «Ne viņš ir grēkojis, ne viņa vecāki, bet Dieva darbiem vajag parādīties viņā.
- ⁴ Man nākas strādāt Tā darbus, kas Mani sūtījis, kamēr ir diena; nāk nakts, kad neviens nevar strādāt.
- ⁵ Kamēr Es esmu pasaulē, Es esmu pasaules gaisma.»
- ⁶ To sacījis, Viņš splāva zemē, taisīja no siekalām svaidāmo, uzlika šo svaidāmo uz viņa acīm ⁷ un sacīja viņam: «Ej, mazgājies Ziloas (tulkojumā: sūtītais) dīķī!» Tad viņš aizgāja, mazgājās un pārnāca redzīgs.
- ⁸ Tad kaimiņi un citi, kas viņu iepriekš bija redzējuši, ka viņš ubagoja, sacīja: «Vai šis nav tas, kas sēdēja un ubagoja?»
- ⁹ Daži sacīja: viņš tas ir, – citi turpretim: nē, bet viņš tam līdzīgs. Viņš pats sacīja: «Es tas esmu.»
- ¹⁰ Tad tie viņam sacīja: «Kā tad tavas acis ir atvērušās?»
- ¹¹ Viņš atbildēja: «Cilvēks, kuru sauc Jēzus, iztaisīja svaidāmo, svaidīja ar to manas acis un sacīja man: ej uz Zilou un mazgājies! – Tad es aizgāju, mazgājos un kļuvis redzīgs.»
- ¹² Tie viņam jautāja: «Kur Viņš ir?» Viņš sacīja: «Es nezinu.»
- ¹³ Tad viņi šo agrāk neredzīgo cilvēku aizveda pie farizejiem.
- ¹⁴ Bet tā diena bija sabats, kad Jēzus bija taisījis svaidāmo un bija atvēris viņa acis.
- ¹⁵ Arī farizeji viņu atkal jautāja, kā viņš ticis redzīgs. Viņš sacīja tiem: «Viņš uzlika svaidāmo uz acīm, es mazgājos un – varu redzēt.»
- ¹⁶ Tad daži farizeji sacīja: «Šis cilvēks nav no Dieva, jo Viņš nesvētī sabatu.» Bet citi sacīja: «Kā grēcīgs cilvēks var darīt tādas zīmes?» Un tie sāka šķelties savā starpā.
- ¹⁷ Tad viņi atkal saka neredzīgajam: «Ko tu pats saki par Viņu, ka Viņš atvēris tavas acis?» Tas sacīja: «Viņš ir pravietis.»
- ¹⁸ Bet jūdi neticēja tam, ka viņš bijis neredzīgs un kļuvis redzīgs, kamēr tie nebija atsaukuši izdziedinātā cilvēka vecākus.
- ¹⁹ Viņi tiem jautāja: «Vai šis ir jūsu dēls, par kuru jūs sakāt, ka tas neredzīgs dzimis? Kā tad viņš tagad var redzēt?»
- ²⁰ Viņa vecāki atbildēja: «Mēs zinām, ka viņš ir mūsu dēls un ka viņš neredzīgs piedzimis; ²¹ bet, kā viņš tagad var redzēt, to mēs nezinām; tāpat nezinām, kas viņam atvēris acis. Jautājiet viņam pašam, viņš ir pilngadīgs, viņš pats par sevi atbildēs.»
- ²² Tā viņa vecāki runāja, baidīdamies no jūdiem; jo jūdi jau bija sarunājušies katru, kas Viņu apliecinātu par Kristu, izslēgt no draudzes.
- ²³ Tāpēc viņa vecāki sacīja: «Viņš ir pilngadīgs, jautājiet viņam pašam!»

²⁴ Pēc tam viņi otrreiz pasauca cilvēku, kas bija neredzīgs bijis, un sacīja viņam: «Dod Dievam godu! Mēs zinām, ka šis cilvēks ir grēcinieks.»

²⁵ Tad tas atbildēja: «Vai Viņš ir grēcinieks, to es nezinu; vienu es zinu, ka es, neredzīgais, tagad varu redzēt.»

²⁶ Viņi tam sacīja: «Ko Viņš ar tevi darīja? Kā Viņš atvēra tavas acis?»

²⁷ Viņš tiem atbildēja: «Es jums jau teicu, bet jūs neesat klausījuši. Kāpēc jūs to vēlreiz gribat dzirdēt? Jūs taču negribat kļūt par Viņa mācekļiem?»

²⁸ Tad tie viņu nolamāja un sacīja: «Tu esi Viņa māceklis, bet mēs esam Mozus mācekļi.

²⁹ Mēs zinām, ka ar Mozu ir runājis Dievs; bet par šo mēs nezinām, no kurienes Viņš ir.»

³⁰ Izdziedinātais viņiem atbildēja: «Tas ir dīvaini, ka jūs nezināt, no kurienes Viņš ir, un tomēr Viņš ir atvēris manas acis.

³¹ Mēs zinām, ka Dievs grēciniekus neklausa, bet, ja kāds ir dievbijīgs un dara Dieva prātu, to Viņš klausā.

³² Nemūžam vēl nav dzirdēts, ka kāds būtu atvēris acis cilvēkam, kas neredzīgs piedzimis.

³³ Ja Viņš nebūtu no Dieva, Viņš neko nevarētu darīt.»

³⁴ Tie viņam atbildēja: «Tu viss esi grēkos dzimis, un tu mūs gribi mācīt?» Un tie viņu izdzina ārā.

³⁵ Jēzus dabūja zināt, ka viņi to izdzinuši ārā. Saticis to, Viņš sacīja: «Vai tu tici Cilvēka Dēlam?»

³⁶ Tas atbildēja: «Kungs, kas Tas ir, lai es varētu Viņam ticēt?»

³⁷ Jēzus viņam sacīja: «Tu esi Viņu redzējis; kas ar tevi runā, tas Viņš ir.»

³⁸ Viņš teica: «Es ticu, Kungs!» – un To pielūdza.

³⁹ Un Jēzus sacīja: «Uz tiesu Es esmu nācis šinī pasaulē, lai tie, kas neredz, kļūst redzīgi, un tie, kas redz, akli.»

⁴⁰ To dzirdēja daži farizeji, kas bija pie Viņa, un Viņam sacīja: «Mēs taču neesam akli?»

⁴¹ Jēzus viņiem sacīja: «Ja jūs būtu akli, jums nebūtu grēka; bet tagad jūs sakāt: mēs redzam, – tāpēc jūsu grēks paliek.»

10. nodaļa

¹ «Patiesi, patiesi Es jums saku: kas neiet pa durvīm avju kūtī, bet citur kāpj iekšā, ir zaglis un laupītājs.

² Bet, kas ieiet pa durvīm, ir avju gans.

³ Viņam durvju sargs atver, un avis klausā viņa balsij, un viņš savas avis sauc vārdā un izved tās ārā.

⁴ Kad viņš visas savas avis izlaidis ārā, viņš pats iet tām pa priekšu, un avis viņam seko, jo tās pazīst viņa balsi.

⁵ Svešam turpretim tās nesekos, bet bēgs no tā, jo viņas nepazīst svešinieku balsi.»

⁶ Šo līdziību Jēzus tiem stāstīja, bet tie nesaprata, ko tas nozīmēja, ko Viņš uz tiem runāja.

⁷ Tad Jēzus atkal sacīja: «Patiesi, patiesi Es jums saku: ES ESMU durvis, kas ved pie avīm.

⁸ Visi, kas priekš Manis nākuši, ir zagļi un laupītāji; bet avis viņus nav klausījušas.

⁹ ES ESMU durvis. Ja kāds caur Mani ieiet, tas tiks izglābts; viņš ieies un izies un atradīs ganības.

¹⁰ Zaglis nāk vienīgi, lai zagtu, nokautu un nomaitātu. Es esmu nācis, lai tiem būtu dzīvība un pārpilnība.

¹¹ ES ESMU labais gans. Labais gans atdod savu dzīvību par savām avīm.

¹² Derētais gans, kas nav īstais, kam avis nepieder, redzēdams vilku nākam, atstāj avis un bēg, – un vilks tās nolaupa un izklīdina, ¹³ jo viņš ir derēts gans un avis viņam nerūp.

¹⁴ ES ESMU labais gans; Es pazīstu Savas avis, un Manas avis Mani pazīst.

¹⁵ Itin kā Tēvs pazīst Mani, Es pazīstu Tēvu; un Es atdodu Savu dzīvību par Savām avīm.

¹⁶ Man vēl ir citas avis, kas nav no šīs kūts; arī tās Man jāatved; arī viņas dzirdēs Manu balsi, un būs viens ganāms pulks un viens gans.

¹⁷ Tāpēc Tēvs Mani mīl, ka Es atdodu Savu dzīvību, lai Es to atkal atgūtu.

¹⁸ Nevienš to nav Man atņēmis, bet Es to atdodu pats no Sevis. Man ir vara to atdot un vara to atkal ņemt. Šo uzdevumu Es esmu saņēmis no Sava Tēva.»

¹⁹ Tad atkal cēlās šķelšanās jūdu starpā šo vārdu dēļ.

²⁰ Daudzi viņu starpā sacīja: «Viņā ir velns, Viņš ir prātu zaudējis! Ko jūs Viņu klausāties?»

²¹ Citi sacīja: «Šie vārdi nav velna apsēsta cilvēka vārdi. Vai ļauns gars var atvērt aklo acis?»

²² Pēc tam Jeruzālemē bija Tempļa atjaunošanas svētki. Tas bija ziemā.

²³ Jēzus staigāja pa Templi Salamana stabu ailē.

²⁴ Jūdi Viņu ielencā un sacīja Viņam: «Cik ilgi Tu mūs turēsi neziņā? Ja Tu esi Kristus, saki mums to skaidri!»

²⁵ Jēzus viņiem atbildēja: «Es jums esmu teicis, bet jūs neticat. Darbi, ko Es daru Sava Tēva Vārdā, nodod liecību par Mani.

²⁶ Bet jūs neticat, jo nepiederat pie Manām avīm.

²⁷ Manas avis dzird Manu balsi, Es tās pazīstu, un viņas Man seko.

²⁸ Un Es tām dodu mūžīgo dzīvību, un viņas nemūžam neies bojā, un neviens tās neizraus no Manas rokas.

²⁹ Mans Tēvs, kas Man tās devis, ir lielāks par visiem, un neviens neko nevar izraut no Tēva rokas.

³⁰ Es un Tēvs, mēs esam viens.»

³¹ Tad jūdi atkal sanesa akmeņus, lai Viņu nomētātu.

³² Jēzus tiem atbildēja: «Daudz labu darbu Es jums esmu rādījis, kas nāk no Tēva. Kura darba dēļ jūs Mani gribat nomētāt?»

³³ Jūdi Viņam atbildēja: «Nevis laba darba dēļ mēs Tevi gribam nomētāt, bet Dieva zaimošanas dēļ, tāpēc ka Tu, cilvēks būdams, dari Sevi par Dievu.»

³⁴ Jēzus viņiem atbildēja: «Vai nav rakstīts jūsu bauslībā: Es esmu sacījis, jūs esat dievi. –

³⁵ Ja raksts tos nosaucis par dieviem, uz kuriem attiecas šie Dieva vārdi, un raksti nevar tikt atcelti, ³⁶ vai tad Tam, ko Tēvs ir svētījis un sūtījis pasaulē, jūs drīkstat pārņemt Dieva zaimošanu, ka Viņš sacījis: Es esmu Dieva Dēls.

³⁷ Ja Es nedaru Sava Tēva darbus, neticiet Man!

³⁸ Bet, ja Es tādus daru, tad, ja Man neticat, ticiet vismaz šiem darbiem, lai jūs saprastu un zinātu, ka Manī ir Tēvs un Es Tēvā.»

³⁹ Tad tie atkal Viņu taisījās gūstīt, bet Viņš izglābās no viņu rokām.

⁴⁰ Pēc tam Viņš atkal aizgāja otrpus Jordānas, tai vietā, kur Jānis sākumā bija kristījis, un palika tur.

⁴¹ Un daudzi nāca pie Viņa un sacīja: «Jānis nav darījis nevienas zīmes, bet viss, ko Jānis par Viņu runājis, ir bijis patiesība.»

⁴² Un daudzi tur sāka Viņam ticēt.

11. nodaļa

¹ Bet kāds gulēja slims, Lācars vārdā, Betānijā, Marijas un viņas māsas Martas ciemā.

² Bet šī Marija bija tā, kas Kungu bija svaidījusi ar svaidāmo eļļu un Viņa kājas ar saviem matiem nožāvējusi. Tās brālis Lācars gulēja slims.

³ Tad abas māsas sūtīja Viņam ziņu: «Kungs, redzi, tas, ko Tu mīli, guļ slims.»

⁴ Jēzus, to dzirdējis, sacīja: «Šī slimība nav uz nāvi, bet Dievam par godu, lai Dieva Dēls ar to tiktu pagodināts.»

⁵ Bet Jēzus mīlēja Martu, viņas māsu, un Lācaru.

⁶ Saņēmis ziņu, ka tas ir slims, Viņš vēl divi dienas palika tai vietā, kur Viņš atradās.

⁷ Un tikai pēc tam Viņš saka mācekļiem: «Iesim atkal uz Jūdeju!»

⁸ Mācekļi Viņam saka: «Rabi, nupat jūdi gribēja Tevi nomētāt akmeņiem, un Tu atkal jau dodies turp?»

⁹ Jēzus atbildēja: «Vai dienai nav divpadsmit stundu? Ja kāds staigā dienā, tas nepiedauzās, jo tas redz šīs pasaules gaismu.

¹⁰ Bet, ja kāds staigā naktī, tas piedauzās, jo viņam nav gaismas.»

¹¹ To Viņš teica un pēc tam saka viņiem: «Mūsu draugs Lācars ir aizmidzis, bet Es eimu viņu modināt.»

¹² Mācekļi Viņam sacīja: «Kungs, ja viņš aizmidzis, tad viņš izveseļosies.»

¹³ Bet Jēzus to bija sacījis par viņa nāvi; viņi turpretim domāja, ka Viņš runā par miegu.

¹⁴ Pēc tam Jēzus viņiem skaidri saka: «Lācars nomiris; ¹⁵ un Es priecājos jūsu dēļ, ka Es nebiju tur, lai jūs ticētu; bet iesim pie viņa!»

¹⁶ Tad Toms, saukts dvīnis, sacīja pārējiem mācekļiem: «Iesim arī mēs, lai kopā ar Viņu mirtu!»

¹⁷ Kad Jēzus tur nonāca, Viņš to atrada jau četras dienas guļam kapā.

¹⁸ Bet Betānija bija netālu no Jeruzālemes, apmēram piecpadsmit stadiju.

¹⁹ Un daudzi jūdu bija atnākuši pie Martas un Marijas, lai mierinātu viņas par viņu brāli.

²⁰ Marta, dzirdējusi, ka Jēzus nāk, izgāja Viņam pretim, bet Marija palika mājās sēžot.

²¹ Tad Marta sacīja Jēzum: «Kungs, ja Tu būtu bijis šeit, mans brālis nebūtu miris!

- ²² Bet arī tagad es zinu, ka visu, ko Tu no Dieva lūgsi, Dievs Tev dos.»
- ²³ Jēzus viņai saka: «Tavs brālis celsies augšām!»
- ²⁴ Marta saka Viņam: «Es zinu, ka viņš celsies augšām, kad miroņi celsies augšām, pastarā dienā.»
- ²⁵ Jēzus viņai sacīja: «ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība; kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs,
- ²⁶ un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam! Vai tu to tici?»
- ²⁷ Viņa saka: «Jā, Kungs, es ticu, ka Tu esi Kristus, Dieva Dēls, kam jānāk pasaulē.»
- ²⁸ Un, to sacījusi, viņa aizgāja un pasauca Mariju, savu māsu, tai paslepus sacīdama: «Mācītājs ir atnācis un tevi sauc.»
- ²⁹ Bet viņa, to dzirdējusi, steigšus ceļas un dodas pie Viņa.
- ³⁰ Bet Jēzus vēl nebija iegājis ciemā, bet vēl atradās tanī vietā, kur Marta Viņu bija satikusi.
- ³¹ Tad jūdi, kas bija pie viņas mājā, lai viņu iepriecinātu, redzēdami, ka Marija steigšus cēlās un izgāja, sekoja tai, būdami tanīs domās, ka viņa iet uz kapu, lai tur raudātu.
- ³² Kad Marija nonāca tur, kur Jēzus bija, viņa, To ieraudzījusi, metās Tam pie kājām un sacīja Viņam: «Kungs, ja Tu būtu bijis šeit, mans brālis nebūtu miris.»
- ³³ Tad Jēzus, redzēdams viņu raudam un arī jūdus raudam, kas viņai bija sekojuši, garā aizgrābts noskuma ³⁴ un sacīja: «Kur jūs viņu esat likuši?» Tie Viņam saka: «Kungs, nāc un redzi!»
- ³⁵ Jēzus raudāja.
- ³⁶ Tad jūdi sacīja: «Redziet, cik ļoti Viņš to ir mīlējis!»
- ³⁷ Bet daži viņu starpā sacīja: «Vai Viņš, kas atvēra aklā acis, nevarēja arī darīt, lai šis nenomirtu?»
- ³⁸ Jēzus, atkal sirdī aizgrābts, nonāk pie kapa; tas bija alā, un akmens gulēja priekšā.
- ³⁹ Jēzus saka: «Noņemiet akmeni!» Marta, mirēja māsa, saka Viņam: «Kungs, viņš jau ož, jo ir jau pagājušas četras dienas.»
- ⁴⁰ Jēzus viņai saka: «Vai Es tev nesacīju: ja tu ticēsi, tu redzēsi Dieva varenību?»
- ⁴¹ Tad viņi noņēma akmeni. Bet Jēzus pacēla acis augšup un sacīja: «Tēvs, Es Tev pateicos, ka Tu Mani esi paklausījis!
- ⁴² Es jau zināju, ka Tu katrā laikā Mani paklausī, bet apkārtstāvošo ļaužu dēļ Es to esmu sacījis, lai tie ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis.»
- ⁴³ Un, to sacījis, Viņš stiprā balsī sauca: «Lācar, nāc ārā!»
- ⁴⁴ Un mirušais iznāca; kājas un rokas tam bija autiem sasietas un seja aizsegta ar sviedrautu. Bet Jēzus sacīja tiem: «Atrāsait viņu un ļaujiet viņam iet.»
- ⁴⁵ Tad daudzi to jūdu starpā, kas bija nākuši pie Marijas un redzējuši, ko Viņš bija darījis, sāka Viņam ticēt.
- ⁴⁶ Bet daži no tiem aizgāja pie farizejiem un izstāstīja viņiem, ko Jēzus bija darījis.
- ⁴⁷ Tad augstie priesteri un farizeji sasauca augstās tiesas sēdi un sacīja: «Ko mēs darīsim? Jo šis cilvēks dara daudz zīmju.
- ⁴⁸ Ja mēs Viņu tā palaidīsim, visi sāks ticēt Viņam, un romieši nāks un atņems mums zemi un tautu.»
- ⁴⁹ Un viens starp viņiem, Kajafa, būdams tā gada augstais priesteris, sacīja viņiem: «Jūs neko nesaprotat ⁵⁰ un neapsverat, ka mums ir labāk, ka viens cilvēks mirst, ja to prasa tautas labums, nekā kad visa tauta iet bojā.»
- ⁵¹ Bet to viņš nesacīja pats no sevis, bet pravietoja, būdams tā gada augstais priesteris. Jo Jēzum bija mirt tautas labā ⁵² un ne vien jūdu tautas labā, bet arī lai savāktu vienkopus izklīdinātos Dieva bērnus.
- ⁵³ No tās dienas tie nosprieda Viņu nokaut.
- ⁵⁴ Bet Jēzus nu vairs nestaigāja atklāti starp jūdiem, bet no turienes aizgāja uz apgabalu netālu no tuksneša, uz pilsētu, vārdā Efraima, un tur palika kopā ar mācekļiem.
- ⁵⁵ Bet jūdu Pashā bija tuvu, un daudzi no laukiem jau pirms Pashā devās uz Jeruzālemi, lai šķīstītos.
- ⁵⁶ Tie meklēja Jēzu un runāja savā starpā, Templī stāvēdami: «Kā jums šķiet? Viņš droši vien nenāks svētkos?»
- ⁵⁷ Bet augstie priesteri un farizeji bija devuši rīkojumu, ka katram, kas zina, kur Viņš ir, Viņš jāuzrāda, lai tie Viņu varētu apcietināt.

12. nodaļa

¹ Bet Jēzus sešas dienas pirms Pashā nogāja uz Betāniju, kur bija Lācars, ko Viņš bija uzmodinājis no miroņiem.

² Tur tie Viņam taisīja mielastu. Marta apkalpoja, bet Lācars bija viens no tiem, kas kopā ar Viņu sēdēja pie galda.

³ Tad Marija, paņēmusi mārciņu īstas, ļoti dārgas nardu eļļas, svaidīja Jēzus kājas un žāvēja viņa kājas ar saviem matiem. Un svaidāmās eļļas smarža piepildīja visu māju.

⁴ Bet viens no Viņa mācekļiem, Jūda Iskariots, kas vēlāk Viņu nodeva, sacīja:

⁵ «Kāpēc šī svaidāmā eļļa nav pārdota par trīs simti sudraba gabaliem un nauda nodota nabagiem?»

⁶ Bet to viņš sacīja nevis tāpēc, ka viņam rūpēja nabagi, bet tāpēc, ka viņš bija zaglis un, maku turēdams, piesavinājās iemaksas.

⁷ Tad Jēzus sacīja: «Laid viņu, to viņa manai bērū dienai ir pataupījusi!»

⁸ Jo nabagi vienmēr ir pie jums, bet Es neesmu vienmēr.»

⁹ Tad liels pulks jūdu dabūja zināt, ka Viņš ir tur, un atnāca ne vien Jēzus dēļ, bet arī lai Lācaru redzētu, ko Viņš bija uzmodinājis no miroņiem.

¹⁰ Bet augstie priesteri nolēma nokaut arī Lācaru, ¹¹ jo viņa dēļ daudz jūdu nogāja un ticēja Jēzum.

¹² Otrā dienā liels ļaužu pulks, kas bija nācis uz svētkiem, dabūjuši zināt, ka Jēzus nāk uz Jeruzālemi, ¹³ ņēma palmu zarus un izgāja Viņam pretim, kliegdami: «Ozianna, slavēts, kas nāk Dieva Tā Kunga Vārdā, Israēla Ķēniņš!»

¹⁴ Bet Jēzus, atradis jaunu ēzeli, uzsēdās tam virsū, kā rakstīts: ¹⁵ nebīsties, Ciānas meita, redzi, tavs Ķēniņš nāk, sēdēdams uz ēzeļa kumeļa! –

¹⁶ To visu Viņa mācekļi sākumā nesaprata, bet, kad Jēzus bija ticis apskaidrots, tad viņiem ienāca prātā, ka tas par Viņu bija rakstīts un ka tāpēc tie Viņam to bija darījuši.

¹⁷ Šādu liecību nodeva ļaudis, kas pie Viņa bija bijuši, kad Viņš Lācaru bija saucis no kapa un uzmodinājis no miroņiem.

¹⁸ Tāpēc arī tauta Viņam bija gājusi pretim, ka viņa bija dabūjusi zināt, ka Viņš šo zīmi bija darījis.

¹⁹ Bet farizeji runāja savā starpā: «Jūs redzat, ka jūs nekā nespējat darīt! Redziet, visa pasaule iet Viņam pakal!»

²⁰ Bet starp tiem, kas bija atnākuši svētkos, lai pielūgtu, daži bija grieķi.

²¹ Tie atnāca pie Filipa, kas bija no Betsaidas Galilejā, un viņu lūdza: «Kungs, mēs gribam Jēzu redzēt!»

²² Filips iet pie Andreja, lai viņam to sacītu. Andrejs un Filips nāk un saka to Jēzum.

²³ Bet Jēzus atbild viņiem: «Ir pienākusi stunda, kad Cilvēka Dēls top pagodināts.

²⁴ Patiesi, patiesi Es jums saku: ja kviešu grauds nekrīt zemē un nemirst, viņš paliek viens; bet, ja viņš mirst, viņš nes daudz augļu.

²⁵ Kas savu dzīvību tur mīļu, tam tā zūd, bet, kas savu dzīvību šinī pasaulē ienīst, tas to paglabās mūžīgai dzīvībai.

²⁶ Ja kāds Man grib kalpot, tad lai viņš seko Man, jo, kur Es esmu, tur būs arī Mans kalps; un, ja kāds Man kalpos, to Mans Tēvs cels godā.

²⁷ Tagad Man dvēsele ir satriekta; ko lai Es saku? Tēvs, izpestī Mani no šīs stundas? Bet tāpēc jau šajā stundā esmu nācis.

²⁸ Tēvs, pagodini Savu Vārdu!» Tad balss nāca no debesīm: «Es Viņu esmu pagodinājis un atkal Viņu pagodināšu!»

²⁹ Tad ļaudis, kas stāvēja un to bija dzirdējuši, sprieda, ka pērkons ir rūcis, bet citi sacīja: «Eņģelis ar Viņu ir runājis.»

³⁰ Bet Jēzus atbildēja: «Nevis Manis dēļ šī balss atskanējusi, bet jūsu dēļ.

³¹ Tagad ir šīs pasaules tiesas stunda. Šīs pasaules valdnieks tagad tiks izstumts ārā.

³² Bet, kad Es no zemes tikšu paaugstināts, Es visus vilkšu pie Sevis.»

³³ Bet to Viņš sacīja norādīdams, kādā nāvē Viņam bija mirt.

³⁴ Tad ļaudis Viņam atbildēja: «Mēs bauslībā esam mācījušies, ka Kristus paliek uz mūžu mūžiem; kā tad Tu saki, ka Cilvēka Dēlam jātiek paaugstinātam? Kas ir šis Cilvēka Dēls?»

³⁵ Tad Jēzus viņiem sacīja: «Vēl mazu brīdi gaisma ir pie jums. Staigājiet, kamēr jums ir gaisma, lai tumsība jūs neapņem. Jo, kas tumsā staigā, nezina, kurp viņš iet.

³⁶ Ticiet gaismai, kamēr jums ir gaisma, ka jūs topat par gaismas bērniem!» Tā Jēzus runāja un pēc tam nozuda viņu acīm.

³⁷ Bet, lai gan Viņš tik daudz zīmju viņu priekšā bija darījis, tie tomēr neticēja Viņam.

³⁸ Tā piepildījās pravieša Jesajas vārdi, ko tas teicis: Kungs, kas ir ticējis mūsu vēstij, un kam Dieva elkonis kļuvis zināms?

³⁹ Tāpēc tie nevarēja ticēt, kā Jesaja tālāk saka: ⁴⁰ viņu acis Viņš ir aptumšojis un viņu sirdis apcietinājis, lai viņi savām acīm neredzētu un nesaprastu un savās sirdīs neatgrieztos, ka Es tos varētu dziedināt.

⁴¹ To Jesaja ir sacījis tāpēc, ka tas skatīja Viņa godību un sludināja par Viņu.

⁴² Tomēr arī daudzi valdības vīri bija sākuši Viņam ticēt, bet farizeju dēļ viņi to atklāti neapliecināja, lai tos neizslēgtu no draudzes.

⁴³ Jo viņi cilvēku atzinību mīlēja vairāk nekā godu Dieva priekšā.

⁴⁴ Bet Jēzus sauca: «Kas Man tic, tas netic Man, bet Tam, kas Mani sūtījis!

⁴⁵ Un, kas Mani redz, redz To, kas Mani sūtījis.

⁴⁶ Es, gaisma, esmu nācis pasaulē, lai neviens, kas Man tic, nepaliktu tumsībā.

⁴⁷ Un, ja kāds Manus vārdus dzird un neievēro, Es to netiesāju; jo Es neesmu nācis pasauli tiesāt, bet pasauli atpestīt.

⁴⁸ Kas Mani nievā un nepieņem Manus vārdus, tam jau ir savs tiesas spriedējs: Mans vārds, ko esmu runājis, spriedīs par viņu tiesu pastarā dienā.

⁴⁹ Jo Es nerunāju no Sevis, bet Tēvs, kas Mani sūtījis, Tas Man ir pavēlējis, ko lai saku un ko lai runāju.

⁵⁰ Un Es zinu, ka Viņa pavēle ir mūžīga dzīvība. Tāpēc visu, ko runāju, Es runāju, kā to Mans Tēvs Man ir sacījis.»

13. nodaļa

¹ Bet pirms Pashā svētkiem, zinādams, ka Viņa stunda bija nākusi un ka Viņam no šīs pasaules jāiet pie Tēva, Jēzus parādīja savējiem, ko Tas šinī pasaulē bija mīlējis, Savu mīlestību līdz galam.

² Vakariņas ēdot, kad jau velns Jūdā, Sīmaņa dēlam Iskariotam, bija sirdī iedevis Viņu nodot, ³ zinādams, ka Tēvs visu bija licis Viņa rokās un ka Viņš pie Dieva aiziet, kā Viņš no Dieva ir nācis, ⁴ Viņš ceļas no vakariņām, noliek drēbes, ņem priekšautu un apsien to; ⁵ pēc tam ielej ūdeni traukā un sāk mācekļiem kājas mazgāt un tās žāvēt ar priekšautu, ko Viņš bija apsējis.

⁶ Kad Viņš nāk pie Sīmaņa Pētera, tas Viņam saka: «Kungs, vai Tu man mazgāsi kājas?»

⁷ Jēzus atbildēja viņam: «Ko Es daru, to tu tagad nezini, bet pēc tu to sapratīsi.»

⁸ Pēteris Viņam saka: «Nemūžam Tu man nemazgāsi kājas!» Jēzus atbildēja viņam: «Ja Es tevi nemazgāšu, tev nebūs daļas pie Manis.»

⁹ Sīmanis Pēteris saka Viņam: «Kungs, ne vien manas kājas, bet arī rokas un galvu!»

¹⁰ Jēzus saka viņam: «Kas ir mazgājies, tam nevajag vairāk kā vien kājas mazgāt, jo viņš viscaurēm ir tīrs. Arī jūs esat tīri, bet ne visi.»

¹¹ Jo Viņš pazina Savu nodevēju, tāpēc Viņš sacīja: «Ne visi jūs esat tīri.»

¹² Kad nu Viņš viņu kājas bija mazgājis, Viņš paņēma Savas drēbes un atkal apsēdās. Tad Viņš sacīja: «Vai jūs zināt, ko Es jums esmu darījis?»

¹³ Jūs Mani saucat: Mācītājs un Kungs, un jūs pareizi darāt, jo Es tas esmu.

¹⁴ Ja nu Es, jūsu Kungs un Mācītājs, esmu jūsu kājas mazgājis, arī jums pienākas cits citam kājas mazgāt.

¹⁵ Jo Es jums priekšzīmi esmu devis, lai jūs darītu, kā Es jums esmu darījis.

¹⁶ Patiesi, patiesi Es jums saku: kalps nav lielāks par savu kungu, nedz sūtnis lielāks par to, kas viņu sūtījis.

¹⁷ Ja jūs to zināt, svētīgi jūs esat, ja jūs tā darāt!

¹⁸ Es nerunāju par jums visiem. Es zinu, kurus esmu izredzējis. Bet jāpiepildās rakstiem: kas Manu maizi ēd, pret Mani pacēlis savu kāju.

¹⁹ Jau tagad Es jums to saku, pirms tas ir noticis, lai jūs, kad tas notiek, ticētu, ka Es tas esmu.

²⁰ Patiesi, patiesi Es jums saku: kas uzņem, ko Es sūtu, tas uzņem Mani, bet, kas Mani uzņem, uzņem To, kas Mani sūtījis.»

²¹ To sacījis, Jēzus, garā satriekts, liecināja un sacīja: «Patiesi, patiesi Es jums saku: viens no jums Mani nodos!»

²² Mācekļi paskatījās cits uz citu neziņā, par kuru Viņš runā.

²³ Viens no Viņa mācekļiem sēdēja pie Jēzus krūtīm, to Jēzus mīlēja.

²⁴ Tam Sīmanis Pēteris pamāj un saka viņam: «Vaicā, kurš tas ir, par ko Viņš runā!»

²⁵ Tas, noliecies pie pašas Jēzus krūts, saka Viņam: «Kungs, kurš tas ir?»

²⁶ Jēzus atbild: «Tas ir tas, kam Es, kumosu iemērcis, to došu.» Un, kumosu iemērcis, Viņš to ņem un dod Jūdā, Sīmaņa dēlam Iskariotam.

²⁷ Un pēc šī kumosa tanī iegāja sātans. Bet Jēzus viņam saka: «Ko tu dari, to dari drīz!»

- ²⁸ Bet no tiem, kas pie galda sēdēja, neviens nekā nesaprata, kādā nolūkā Viņš tam to sacīja.
- ²⁹ Jo dažiem šķita, ka Jēzus tāpēc, ka Jūdām bija maks, tam būtu sacījis: iepērc uz svētkiem, kā mums vajag, – vai: dod kaut ko nabagiem!
- ³⁰ Saņēmis kumosu, Jūda steigšus izgāja ārā; un bija nakts.
- ³¹ Kad viņš bija izgājis, Jēzus saka: «Tagad Cilvēka Dēls ir paaugstināts un Dievs paaugstināts Viņā.
- ³² Bet, ja Dievs paaugstināts Viņā, tad arī Dievs Viņu paaugstinās Sevī un Viņu drīz vien paaugstinās.
- ³³ Bērniņi, Es vēl mazu brīdi esmu pie jums. Jūs Mani meklēsiet, bet, kā Es jūdiem esmu sacījis, tā arī jums tagad saku: kurp Es eimu, jūs Man nevarat sekot.
- ³⁴ Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu.
- ³⁵ No tam visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā.»
- ³⁶ Sīmanis Pēteris Viņam saka: «Kungs, kurp Tu ej?» Jēzus viņam atbild: «Kurp Es eimu, turp tu tagad Man nevari sekot, bet vēlāk sekosi.»
- ³⁷ Pēteris saka: «Kungs, kāpēc es Tev tagad nevaru sekot? Savu dzīvību es par Tevi atdošu!»
- ³⁸ Jēzus atbild: «Savu dzīvību tu par Mani atdosi? Patiesi, patiesi Es tev saku: vēl gailis nebūs dziedājis, kad tu Mani jau trīskārt būsi aizliedzis.»

14. nodaļa

- ¹ «Jūsu sirdis lai neizbīstas! Ticiet Dievam un ticiet Man!
- ² Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai Es jums tad būtu teicis: Es noeimu jums vietu sataisīt?
- ³ Un, kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs.
- ⁴ Un, kur Es noeju, to ceļu jūs zināt.»
- ⁵ Toms Viņam saka: «Kungs mēs nezinām, kurp Tu ej; kā lai mēs zinātu ceļu?»
- ⁶ Jēzus viņam saka: «ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva kā vien caur Mani.
- ⁷ Ja jūs Mani būtu pazinuši, jūs būtu pazinuši arī Manu Tēvu. Jau tagad jūs Viņu pazīstat un esat Viņu redzējuši.»
- ⁸ Filips Viņam saka: «Kungs, rādi mums Tēvu, tad mums pietiek.»
- ⁹ Jēzus viņam saka: «Tik ilgi Es jau esmu pie jums, un tu vēl neesi Mani sapratis, Filip? Kas Mani ir redzējis, Tas ir redzējis Tēvu. Kā tu vari sacīt: rādi mums Tēvu?
- ¹⁰ Vai tu netici, ka Es esmu Tēvā un Tēvs ir Manī? Vārdus, ko Es jums saku, Es nerunāju no Sevis; bet Tēvs, kas pastāvīgi ir Manī, dara Savus darbus.
- ¹¹ Ticiet Man, ka Es esmu Tēvā un Tēvs ir Manī; bet, ja ne, tad vismaz šo darbu dēļ ticiet!
- ¹² Patiesi, patiesi Es jums saku: kas Man tic, tas arī tos darbus darīs, ko Es daru, un vēl lielākus par tiem darīs, jo es noeimu pie Tēva.
- ¹³ Un visu, ko jūs lūgsit Manā Vārdā, to Es darīšu, lai Tēvs tiktu pagodināts Dēlā.
- ¹⁴ Ko jūs lūgsit Manā Vārdā, to Es darīšu.
- ¹⁵ Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles.
- ¹⁶ Un Es lūgšu Tēvu, un Viņš dos citu Aizstāvi, lai Tas būtu pie jums mūžīgi, ¹⁷ Patiesības Garu, ko pasaule nevar dabūt, tāpēc ka viņa To neredz un To nepazīst; bet jūs To pazīstat, jo Viņš pastāvīgi ir pie jums un mājā jūsos.
- ¹⁸ Es jūs neatstāšu bāreņus, bet nākšu pie jums.
- ¹⁹ Vēl tikai mazu brīdi, un pasaule Manis vairs neredzēs, bet jūs Mani redzēsiet, jo Es dzīvoju, un jums būs dzīvot.
- ²⁰ Tanī dienā jūs atzīsiet, ka Es esmu Tēvā un jūs Manī, un Es jūsos.
- ²¹ Kam ir Mani baušļi un kas viņus tur, tas Mani mīl; bet, kas Mani mīl, to Mans Tēvs mīlēs un Es to mīlēšu un tam parādīšos.»
- ²² Tad Jūda (ne Iskariots) Viņam saka: «Kā tas nāk, ka Tu gribi parādīties mums, bet ne pasaulei?»
- ²³ Jēzus viņam atbildēja: «Kas Mani mīl, tas Manus vārdus turēs, un Mans Tēvs to mīlēs, un mēs nāksim pie Viņa un ņemsim pie Viņa mājas vietu.
- ²⁴ Kas Mani nemīl, tas netur Manus vārdus; bet tie vārdi, ko jūs dzirdat, nav Mani, bet Tēva, kas Mani sūtījis.

²⁵ To Es jums esmu runājis, pie jums būdams.

²⁶ Bet Aizstāvis, Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs Manā Vārdā, Tas jums visu mācīs un atgādinās jums visu, ko Es jums esmu sacījis.

²⁷ Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas.

²⁸ Jūs esat dzirdējuši, ka Es jums esmu sacījis: Es aizeimu un atkal nākšu pie jums. Ja jūs Mani mīlētu, jūs priecātos, ka Es aizeimu pie Tēva, jo Tēvs ir lielāks nekā Es.

²⁹ To Es jums jau tagad esmu sacījis, pirms tas notiek, lai, kad tas būs noticis, jūs ticētu.

³⁰ Es vairs daudz nerunāšu ar jums, jo nāk šīs pasaules valdnieks; pār Mani viņš gan nenieka nespēj.

³¹ Bet lai pasaule zina, ka Es Tēvu mīlu un daru, kā Tēvs Man ir pavēlējis: celieties, iesim no šejienes!»

15. nodaļa

¹ «ES ESMU īstais vīnakoks, un Mans Tēvs ir dārza kopējs.

² Ikvienu zaru pie Manis, kas nenes augļus, Viņš noņem, un ikvienu, kas nes augļus, iztīra, lai tas jo vairāk augļu nestu.

³ Jūs jau esat tīri to vārdu dēļ, ko Es uz jums esmu runājis.

⁴ Palieliet Manī un Es – jūsos. Kā zars nevar nest augļus no sevis, ja tas nepaliek pie vīnakoka, tāpat arī jūs, ja nepaliekat Manī.

⁵ ES ESMU vīnakoks, jūs tie zari. Kas Manī paliek un Es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt.

⁶ Ja kas nepaliek Manī, tas kā zars izmetams ārā un sakalst; tos savāc un iemet ugunī, un tie sadeg.

⁷ Ja jūs paliekat Manī un Mani vārdi paliek jūsos, jūs varēsiet lūgt, ko gribat, tas jums notiks.

⁸ Ar to Mans Tēvs ir godā celts, ka jūs nesat daudz augļu un topat par Maniem mācekļiem.

⁹ Kā Tēvs Mani ir mīlējis, tā Es jūs esmu mīlējis: palieliet Manā mīlestībā!

¹⁰ Ja jūs turēsiet Manus bausļus, jūs paliksiet Manā mīlestībā, itin kā Es esmu turējis Sava Tēva bausļus un palieku Viņa mīlestībā.

¹¹ To Es uz jums esmu runājis, lai Mans prieks mājotu jūsos un jūsu prieks būtu pilnīgs.

¹² Tas ir Mans bauslis, lai jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis.

¹³ Nevienam nav lielākas mīlestības kā šī, ja kāds savu dzīvību nodod par saviem draugiem.

¹⁴ Jūs esat Mani draugi, ja jūs darāt, ko Es jums pavēlu.

¹⁵ Es jūs vairs nesaucu par kalpiem, jo kalps nesaprot, ko viņa kungs dara; bet Es jūs esmu saucis par draugiem, tāpēc ka visu, ko Es esmu dzirdējis no Sava Tēva, Es jums esmu darījis zināmu.

¹⁶ Ne jūs Mani esat izredzējuši, bet Es jūs esmu izredzējis un jūs nolīcis, ka jūs ejat un nesat augļus un jūsu augļi paliek, jo visu, ko jūs Tēvam lūgsiet Manā Vārdā, Viņš jums dos.

¹⁷ Tā ir Mana pavēle, lai jūs mīlētu cits citu.

¹⁸ Kad pasaule jūs ienīst, ziniet, viņa Mani papriekš ir ienīdusi.

¹⁹ Ja jūs būtu no pasaules, pasaule mīlētu tos, kas viņai pieder. Bet, tā kā jūs neesat no pasaules, bet Es jūs esmu izredzējis no pasaules, tad pasaule jūs ienīst.

²⁰ Atcerieties Manus vārdus, ko Es jums sacīju: kalps nav lielāks par savu kungu. Ja viņi Mani vajājuši, viņi vajās arī jūs. Ja viņi Manus vārdus ir turējuši, viņi turēs arī jūsējos.

²¹ Bet to visu viņi jums darīs Mana Vārda dēļ, tāpēc ka viņi nepazīst To, kas Mani sūtījis.

²² Ja Es nebūtu nācis un viņiem to teicis, viņiem nebūtu grēka. Bet tagad viņiem nav ar ko aizbildināt savu grēku.

²³ Kas Mani ienīst, ienīst arī Manu Tēvu.

²⁴ Ja Es viņu starpā nebūtu darījis darbus, kādus neviens cits nav darījis, tiem nebūtu grēka; bet tagad viņi tos ir redzējuši un tomēr ienīst gan Mani, gan Manu Tēvu.

²⁵ Bet jāpiepildās vārdiem, kas rakstīti viņu bauslībā: tie Mani velti ienīduši!

²⁶ Kad nu nāks Aizstāvis, ko Es jums sūtīšu no Tēva, Patiesības Gars, kas iziet no Tēva, Tas dos liecību par Mani.

²⁷ Bet arī jūs dosit liecību, jo jūs no paša sākuma esat pie Manis.

16. nodaļa

¹ To Es jums esmu runājis, lai jūs nekristu apgrēcībā.

² Tie jūs izslēgs no draudzes, un nāks stunda, kad tas, kas jūs nonāvēs, domās ar to Dievam kalpojis.

- ³ Bet to viņi darīs tāpēc, ka tie nav atzinuši ne Dievu, ne Mani.
- ⁴ Bet to Es uz jums esmu runājis, lai jūs, kad viņu laiks nāks, atcerētos, ko Es jums esmu teicis. To Es jums no sākuma neteicu, tāpēc ka biju pie jums.
- ⁵ Bet tagad Es aizeimu pie Tā, kas Mani sūtījis, un neviens jūsu starpā Man nejautā: kurp Tu ej?
- ⁶ Bet, klausoties Manos vārdos, jūsu sirds ir pilna skumju.
- ⁷ Tomēr Es jums saku patiesību: tas jums par labu, ka Es aizeimu. Jo, ja Es neaizietu, Aizstāvis nenāktu pie jums. Bet aizgājis Es to sūtīšu pie jums.
- ⁸ Un Viņš nāks un liks pasaulei izprast grēku, taisnību un tiesu.
- ⁹ Grēku – jo tie netic Man.
- ¹⁰ Taisnību – jo Es aizeimu pie Tēva, un jūs Mani vairs neredzēsīt.
- ¹¹ Tiesu – jo šīs pasaules valdnieks ir dabūjis savu spriedumu.
- ¹² Vēl daudz kas Man jums sakāms, bet jūs to tagad vēl nespējat nest.
- ¹³ Bet, kad nāks Viņš, Patiesības Gars, Tas jūs vadīs visā patiesībā; jo Viņš nerunās no Sevis paša, bet runās to, ko dzirdēs, un darīs jums zināmas nākamās lietas.
- ¹⁴ Tas Mani cels godā, jo Viņš ņems no tā, kas ir Mans, un jums to darīs zināmu.
- ¹⁵ Viss, kas Tēvam pieder, pieder Man; tāpēc Es jums sacīju, ka Viņš ņems no tā, kas ir Mans, un jums to darīs zināmu.
- ¹⁶ Vēl mazu brīdi, un jūs Manis vairs neredzēsīt, un atkal mazu brīdi, un jūs Mani atkal redzēsīt.»
- ¹⁷ Tad daži no Viņa mācekļiem runāja savā starpā: «Ko Viņš grib teikt ar šiem vārdiem: mazu brīdi, un jūs Manis vairs neredzēsīt, un atkal mazu brīdi, un jūs Mani redzēsīt, un: Es aizeju pie Tēva?»
- ¹⁸ Tie sacīja: «Ko Viņš ar to grib teikt: mazu brīdi? – Mēs nesaprotam, ko Viņš runā!»
- ¹⁹ Jēzus noprata, ka tie gribēja Viņam jautāt, un sacīja viņiem: «Vai par to jūs spriežat savā starpā, ka Es sacīju: mazu brīdi, un jūs Manis neredzēsīt, un atkal mazu brīdi, un jūs Mani redzēsīt?»
- ²⁰ Patiesi, patiesi Es jums saku: jūs raudāsīt un sērosīt, bet pasaule priecāsies; jūs skumsīt, bet jūsu skumjas tiks vērstas priekā.
- ²¹ Kad sieva dzemdē, viņa ir noskumusi, jo viņas stunda ir klāt; bet, kad viņa ir dzemdējusi bērnu, viņa vairs nepiemin savas bēdas aiz prieka, ka cilvēks nācis pasaulē.
- ²² Arī jums tagad ir skumjas. Bet Es jūs atkal redzēšu; tad jūsu sirds priecāsies, un neviens šo prieku jums neatņems.
- ²³ Tanī dienā jūs Mani vairs nejautāsīt. Patiesi, patiesi Es jums saku: ja jūs Tēvam ko lūgsīt, Viņš jums to dos Manā Vārdā.
- ²⁴ Līdz šim jūs neko neesat lūguši Manā Vārdā; lūdziet, tad jūs dabūsīt, ka jūsu prieks būs pilnīgs.
- ²⁵ To Es jums līdzībās esmu runājis; nāk stunda, kad Es vairs nerunāšu uz jums līdzībās, bet tieši stāstīšu par Tēvu.
- ²⁶ Tanī dienā jūs lūgsīt Manā Vārdā, un Es nesaku, ka Es aizlūgšu Tēva priekšā par jums.
- ²⁷ Jo pats Tēvs jūs mīl, tāpēc ka jūs Mani esat mīļējuši un esat nākuši pie ticības, ka Es esmu izgājis no Tēva.
- ²⁸ Es esmu izgājis no Tēva un nācis pasaulē: tagad Es atkal atstāju pasauli un aizeimu pie Tēva.»
- ²⁹ Mācekļi Viņam saka: «Redzi, tagad Tu runā tieši un ne vairs līdzībā.
- ³⁰ Tagad mēs saprotam, ka Tu zini visu un Tev nav vajadzīgs, lai kāds Tevi jautātu; tāpēc mēs ticam, ka Tu no Dieva esi nācis.»
- ³¹ Jēzus tiem atbildēja: «Tagad jūs ticat?»
- ³² Redziet, nāk stunda un ir jau klāt, kad jūs izklīdīsīt katrs savā vietā un Mani atstāsīt vienu. Bet Es neesmu viens, jo Tēvs ir pie Manis.
- ³³ To visu Es esmu runājis uz jums, lai jums miers būtu Manī. Pasaulē jums ir bēdas; bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis!»

17. nodaļa

- ¹ Tā Jēzus runāja un, Savas acis uz debesīm pacēlis, sacīja: «Tēvs, Mana stunda ir nākusi: apskaidro Savu Dēlu, lai Dēls apskaidro Tevi.
- ² Itin kā Tu Viņam esi devis varu pār visu miesu, lai Viņš visiem, ko Tu Viņam esi devis, dotu mūžīgo dzīvību.
- ³ Bet šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu.
- ⁴ Es Tevi esmu paaugstinājis virs zemes, pabeigdams to darbu, ko darīt Tu Man esi uzdevis.
- ⁵ Un tagad apskaidro Tu Mani, Tēvs, ar to skaidrību, kas Man bija pie Tevis, pirms pasaule bija.

⁶ Es Tavu Vārdu esmu darījis zināmu cilvēkiem, ko Tu Man no pasaules esi devis. Tavi tie bija, un Man Tu viņus devi, un Tavus vārdus tie ir turējuši.

⁷ Tagad viņi ir atzinuši, ka viss, ko Tu Man esi devis, ir no Tevis; ⁸ jo tos vārdus, ko Tu Man devi, Es esmu devis viņiem, un viņi tos uzņēmuši un patiesi atzinuši, ka Es esmu nācis no Tevis, un ticējuši, ka Tu Mani esi sūtījis.

⁹ Es lūdzu par viņiem; Es nelūdzu par pasauli, bet par tiem, ko Tu Man esi devis, jo viņi ir Tavi.

¹⁰ Un viss, kas ir Mans, tas ir Tavs, un, kas ir Tavs, ir Mans, un Es esmu apskaidrots viņos.

¹¹ Es vairs neesmu pasaulē, bet viņi ir pasaulē, un Es eimu pie Tevis. Svētais Tēvs, uzturi tos Savā Vārdā, ko Tu Man esi devis, lai viņi ir viens, itin kā mēs.

¹² Kamēr Es biju pie viņiem, Es tos uzturēju Tavā Vārdā, ko Tu Man esi devis, un pasargāju tos, ka neviens nav pazudis kā vien pazušanas dēļ, lai raksti piepildītos.

¹³ Bet tagad Es eimu pie Tevis; un par to Es runāju pasaulē, lai Mans prieks viņos būtu pilnīgs.

¹⁴ Tavus vārdus Es tiem esmu devis, un pasaule viņus ir ienīdusi, tāpēc ka viņi nav no pasaules, tāpat kā Es neesmu no pasaules.

¹⁵ Es nelūdzu, lai Tu viņus paņemtu no pasaules, bet lai Tu viņus pasargātu no ļauna.

¹⁶ Viņi nav no pasaules, tāpat kā Es neesmu no pasaules.

¹⁷ Svētī tos patiesībā; Tavi vārdi ir patiesība.

¹⁸ Tāpat kā Tu Mani esi sūtījis pasaulē, arī Es viņus esmu sūtījis pasaulē.

¹⁹ Un viņu labā Es pats svētījos nāvē, lai arī viņi būtu patiesībā svētīti.

²⁰ Bet ne par viņiem vien Es lūdzu, bet arī par tiem, kas caur viņu vārdiem Man ticēs.

²¹ Lai visi ir viens, itin kā Tu, Tēvs, Manī un Es Tevī, lai arī viņi ir Mūsos, lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis.

²² Un to skaidrību, ko Tu Man esi devis, Es esmu devis viņiem, lai viņi ir viens, tāpat kā Mēs esam viens:

²³ Es viņos un Tu Manī, ka viņi ir pilnīgi viens, lai pasaule atzīst, ka Tu esi Mani sūtījis un viņus esi mīlējis tāpat, kā Tu Mani esi mīlējis.

²⁴ Tēvs, Es gribu, lai, kur Es esmu, arī tie ir pie Manis, ko Tu Man esi devis, lai viņi redzētu Manu skaidrību, ko Tu Man esi devis, tāpēc ka Tu Mani esi mīlējis, pirms pasaule bija radīta.

²⁵ Taisnais Tēvs! Pasaule Tevi nav atzinusi, bet Es Tevi esmu atzinis, un šie ir atzinuši, ka Tu Mani esi sūtījis.

²⁶ Un Es viņiem esmu darījis zināmu Tavu Vārdu un darīšu To zināmu, lai mīlestība, ar ko Tu Mani esi mīlējis, būtu viņos un arī Es būtu viņos.»

18. nodaļa

¹ To sacījis, Jēzus ar Saviem mācekļiem aizgāja pāri Kidronas strautam; tur bija dārzs. Tanī Viņš un Viņa mācekļi iegāja.

² Bet arī Jūda, Viņa nodevējs, zināja šo vietu, jo Jēzus ar Saviem mācekļiem tur daudzreiz bija bijuši kopā.

³ Tad nu Jūda, paņēmis kareivju nodaļu un augsto priesteru un farizeju sulaiņus, ierodas tur ar lāpām, lukšiem un ieročiem.

⁴ Zinādams visu, kam jānāk pār Viņu, Jēzus izgāja tiem pretim un sacīja: «Ko jūs meklējat?»

⁵ Tie atbildēja Viņam: «Jēzu Nacarieti.» Viņš tiem saka: «Es tas esmu.» Bet arī Viņa nodevējs Jūda stāvēja pie viņiem.

⁶ Kad nu Viņš teica: Es tas esmu, – tie atkāpās un nokrita pie zemes.

⁷ Tad Viņš vēlreiz viņus jautāja: «Ko jūs meklējat?» Un tie atbildēja: «Jēzu Nacarieti.»

⁸ Jēzus atbildēja: «Es jums esmu sacījis, ka Es tas esmu; ja jūs Mani meklējat, tad lai šie aiziet!»

⁹ Tā piepildījās vārdi, ko Viņš bija teicis: «No tiem, ko Tu Man esi devis, Es nevienam neesmu ļāvis iet bojā.»

¹⁰ Tad Sīmanis Pēteris, kam bija zobens, izvilka to, cirta augstā priestera kalpam un nocirta tam labo ausi. Bet kalpa vārds bija Malhs.

¹¹ Tad Jēzus sacīja Pēterim: «Bāz zobenu makstī! Vai tad Man nedzert to biķeri, ko Mans Tēvs Man ir nolīcis?»

¹² Pēc tam kareivji līdz ar virsnieku un jūdu sulaiņiem saņēma Jēzu, sasēja To ¹³ un aizveda papriekš pie Annas, jo tas bija sievastēvs Kajafam, tā gada augstajam priesterim.

¹⁴ Bet Kajafa bija tas, kas jūdiem bija devis padomu, ka esot pareizi, ka viens cilvēks mirst, ja to prasa tautas labums.

¹⁵ Bet Jēzum sekoja Sīmanis Pēteris un vēl viens māceklis. Šis māceklis augstajam priesterim bija pazīstams un iegāja līdz ar Jēzu augstā priesteri pilī.

¹⁶ Bet Pēteris palika ārpusē pie durvīm stāvot. Tad otrs māceklis, kas augstajam priesterim bija pazīstams, iznāca ārā, runāja ar durvju sargu un ieveda Pēteri iekšā.

¹⁷ Tad kalpone, kas sargāja durvis, saka Pēterim: «Vai arī tu nepiederi pie šī cilvēka mācekļiem?» Bet viņš saka: «Nepiederu.»

¹⁸ Tur stāvēja kalpi un sulaiņi, kas no oglēm bija sakūruši uguni un sildījās, jo bija auksts; bet arī Pēteris bija nostājies pie viņiem un sildījās.

¹⁹ Pa to laiku augstais priesteris vaicāja Jēzum par Viņa mācekļiem un par Viņa mācību.

²⁰ Jēzus viņam atbildēja: «Es pilnīgi atklāti esmu runājis pasaules priekšā; Es pastāvīgi esmu mācījis sinagogā un Tempļī, kur sanāk visi jūdi, un neko neesmu runājis slepeni.

²¹ Ko tu Mani jautā? Jautā tiem, kas dzirdējuši, ko Es uz tiem esmu runājis; tie zina, ko Es esmu teicis.»

²² Kad Viņš to bija teicis, viens no sulaiņiem, kas tur stāvēja, Jēzum iesita vaigā, sacīdams: «Vai Tu tā atbildi augstajam priesterim?»

²³ Jēzus viņam atbildēja: «Ja Es nepareizi esmu runājis, tad pierādi, ka tas bija nepareizi; bet, ja Es esmu runājis pareizi, ko tu Mani sit?»

²⁴ Tad Anna Viņu sasieta sūtīja pie augstā priesteri Kajafas.

²⁵ Bet Sīmanis Pēteris stāvēja un sildījās. Tie viņam sacīja: «Vai arī tu nepiederi pie Viņa mācekļiem?» Bet viņš liedzās un sacīja: «Nē.»

²⁶ Viens no augstā priesteri kalpiem, radnieks tam, kam Pēteris bija nocirtis ausi, vēl saka: «Vai es tevi neredzēju pie Viņa dārzā?»

²⁷ Tad Pēteris atkal liedzās; un tūdaļ gailis dziedāja.

²⁸ No Kajafas tie Jēzu ved uz pārvaldnieka pili. Bija agrs rīts. Paši tie neiegāja pārvaldnieka pilī, lai neapgānītos, bet varētu ēst Pashā jēru.

²⁹ Tad Pilāts iznāca pie tiem ārā un teica: «Kādu sūdzību jūs ceļat pret šo cilvēku?»

³⁰ Tie atbildēja viņam: «Ja Viņš nebūtu ļaundaris, mēs Viņu nebūtu tev nodevuši.»

³¹ Tad Pilāts viņiem sacīja: «Ņemiet jūs Viņu un tiesājiet Viņu pēc sava likuma!» Jūdi viņam sacīja: «Mums nav tiesību nevienu nonāvēt.»

³² Tā sāka piepildīties Jēzus vārdi, ko Viņš bija teicis par to, kādā nāvē Viņam bija mirt.

³³ Tad Pilāts atkal iegāja savā pilī, iesauca Jēzu iekšā un sacīja Viņam: «Vai Tu esi Jūdu ķēniņš?»

³⁴ Jēzus atbildēja: «Vai tu to saki no sevis, jeb vai citi tev par Mani stāstījuši?»

³⁵ Pilāts atbildēja: «Vai tad es esmu jūds? Tava tauta un augstie priesteri man Tevi ir nodevuši. Ko Tu esi darījis?»

³⁶ Jēzus atbildēja: «Mana valstība nav no šīs pasaules. Ja Mana valstība būtu no šīs pasaules, mani sulaiņi cīnītos par to, lai Es nekristu jūdu rokās. Bet nu Mana valstība nav no šejienes.»

³⁷ Tad Pilāts Viņam sacīja: «Tad Tu tomēr esi Ķēniņš?» Jēzus atbildēja: «Tu pareizi saki, Es esmu Ķēniņš. Tāpēc Es esmu dzimis un pasaulē nācis, lai apliecinātu patiesību. Ikviens, kas ir no patiesības, dzird Manu balsi.»

³⁸ Pilāts Viņam saka: «Kas ir patiesība?» Un, to sacījis, viņš atkal izgāja ārā pie jūdiem un saka viņiem: «Es nekādas vainas pie Viņa neatrodu.»

³⁹ Bet jums ir paradums, ka es jums Pashā vienu atlaižu. Vai jūs gribat, ka es jums atlaižu Jūdu ķēniņu?»

⁴⁰ Tad viņi atkal brēca: «Ne Šo, bet Barabu!» Bet Baraba bija laupītājs.

19. nodaļa

¹ Tad Pilāts ņēma Jēzu un lika Viņu šaust.

² Un kareivji, nopinuši vainagu no ērkšķiem, uzlika Viņam to galvā un aplika Viņam purpura apmetni, ³ nostājās Viņa priekšā un sacīja: «Esi sveicināts, Jūdu ķēniņ.» Un tie Viņu sita vaigā.

⁴ Tad Pilāts atkal izgāja ārā un saka viņiem: «Redziet, es Viņu vedu pie jums ārā, lai jūs zinātu, ka es nekādas vainas pie Viņa neatrodu.»

⁵ Tad Jēzus iznāca ārā ērkšķu vainagā un purpura apmetnī. Un Pilāts viņiem saka: «Redziet, kāds cilvēks!»

⁶ Kad nu augstie priesteri un sulaiņi viņu redzēja, tie brēca: «Sit Viņu krustā, sit Viņu krustā!» Pilāts viņiem saka: «Ņemiet jūs Viņu un sitiet krustā! Jo es pie Viņa vainas neatrodu!»

⁷ Jūdi viņam atbildēja: «Mums ir savs likums, un pēc šī likuma Viņam jāmirst, jo Viņš Sevi darījis par Dieva Dēlu.»

⁸ Kad Pilāts šos vārdus dzirdēja, viņš vēl vairāk nobijās, ⁹ iegāja atkal savā pilī un saka Jēzum: «No kurienes Tu esi?» Bet Jēzus viņam nedeva nekādu atbildi.

¹⁰ Tad Pilāts Viņam sacīja: «Vai Tu ar mani nerunā? Vai Tu nezini, ka man ir vara Tevi atlaist un vara Tevi sist krustā?»

¹¹ Jēzus atbildēja: «Tev nebūtu nekādas varas pār Mani, ja tā tev nebūtu dota no augšienes, tāpēc tam, kas Mani tev nodevis, ir lielāks grēks.»

¹² No šī brīža Pilāts meklēja Viņu atlaist. Bet jūdi brēca: «Ja tu Viņu atlaid, tu neesi ķeizara draugs! Katrs, kas pats sevi ceļ par ķēniņu, saceļas pret ķeizaru!»

¹³ Kad Pilāts dzirdēja šos vārdus, viņš Jēzu izveda ārā un pats apsēdās soģa krēslā uz laukuma, sauksa akmeņu klāsts, ebrejiski Gabata.

¹⁴ Bija sataisāmā diena pirms Pashā, ap sesto stundu. Un viņš saka jūdiem: «Redziet, jūsu Ķēniņš!»

¹⁵ Bet tie brēca: «Nost, nost ar To! Sit Viņu krustā!» Pilāts viņiem saka: «Vai lai es jūsu Ķēniņu situ krustā?» Augstie priesteri atbildēja: «Mums nav neviena ķēniņa kā vien ķeizars!»

¹⁶ Tad viņš To atdeva tiem, lai tie Viņu sistu krustā. Tad tie saņēma Jēzu.

¹⁷ Un Viņš, Savu krustu nesdams, gāja uz vietu, ko sauc par pieres vietu, ebrejiski Golgatu.

¹⁸ Tur tie Viņu sita krustā un kopā ar Viņu divus citus, katrā pusē vienu, bet vidū Jēzu.

¹⁹ Bet Pilāts lika taisīt uzrakstu un piestiprināt to pie krusta; tur bija rakstīts: JĒZUS NACARIETIS, JŪDU ĶĒNIŅŠ.

²⁰ Šo uzrakstu lasīja daudzi jūdi, jo vieta, kur Jēzus bija krustā sists, bija tuvu pie pilsētas; un rakstīts bija ebreju, romiešu un grieķu valodā.

²¹ Tad jūdu augstie priesteri sacīja Pilātam: «Neraksti: Jūdu ķēniņš, bet kā Viņš sacījis: Es esmu Jūdu ķēniņš.»

²² Bet Pilāts atbildēja: «Ko esmu rakstījis, to esmu rakstījis.»

²³ Bet kareivji, piesituši Jēzu pie krusta, ņēma Viņa drēbes un sadalīja tās četrās daļās, katram kareivim pa daļai. Tāpat tie paņēma Viņa svārkus. Svārki nebija šūti, bet izausti viscaur no viena gabala.

²⁴ Tad tie sacīja cits citam: «Tos nesadalīsim, bet mēfisiem par tiem kauliņus, kam tie piederēs.» Tā piepildījās raksti: tie Manas drēbes izdalījuši savā starpā un par Manu apģērbu metuši kauliņus. – Tā darīja kareivji.

²⁵ Bet pie Jēzus krusta stāvēja Viņa māte, Viņa mātes māsa, Marija, Klopas sieva, un Marija Magdalēna.

²⁶ Tad Jēzus, ieraudzījis Savu māti un viņai līdzās mācekli stāvam, ko Viņš mīlēja, saka mātei: «Sieva, redzi, tavs dēls!»

²⁷ Pēc tam Viņš saka māceklim: «Redzi, tava māte!» No tā brīža māceklis viņu ņēma pie sevis.

²⁸ Pēc tam, zinādams, ka viss ir pabeigts un lai piepildītu rakstus līdz galam, Jēzus sacīja: «Man slāpst!»

²⁹ Tur stāvēja trauks ar etiķi; tie uzsprauda sūkli ar etiķi uz īzapa stiebra un to pacēla pie Viņa mutes.

³⁰ Etiķi ņēmis, Jēzus sacīja: «Viss piepildīts!» Un, galvu nokāris, atdeva garu Dievam.

³¹ Bet bija sataisāmā diena, un, negribdami, ka miesas pa sabatu paliktu pie krusta, jo šī sabata diena bija sevišķi liela, jūdi lūdza Pilātu, lai viņš liktu satriekt tiem lielus un viņus noņemt.

³² Tad kareivji nāca un satrieca pirmajam lielus, tāpat otram, kas kopā ar Viņu bija krustā sists.

³³ Bet, nonākot līdz Jēzum un redzot, ka Viņš ir jau miris, tie Viņa lielus nesatrieca.

³⁴ Bet viens no kareivjiem Viņam iedūra sānos šķēpu, un tūdaļ iztecēja asinis un ūdens.

³⁵ Un, kas to redzējis, tas to ir apliecinājis, un viņa liecība ir patiesa. Un viņš zina, ka viņš runā patiesību, lai arī jūs ticētu.

³⁶ Jo tas notika, lai piepildītos raksti: nevienu kaulu Viņam nebūs salauzt.

³⁷ Un cita rakstu vieta atkal saka: viņi raudzīsies uz To, ko tie sadūruši.

³⁸ Pēc tam Jāzeps no Arimatijas, kas bija Jēzus māceklis, bet tikai slepenībā, tāpēc ka viņš baidījās no jūdiem, lūdza Pilātu, lai tas atļautu noņemt Jēzus miesas; un Pilāts atļāva. Tad viņš nāca un noņēma Viņa miesas.

³⁹ Bet arī Nikodēms nāca, kas kādreiz naktī pie Viņa bija nācis, un atnesa svaidāmās zāles, maisījumu no mirrēm un alvejas, kādas simts mārciņas.

⁴⁰ Tad viņi paņēma Jēzus miesas un satina tās autos kopā ar smaržvielām, pēc jūdu būru paražām.

⁴¹ Bet tanī vietā, kur viņus bija krustā situši, bija dārzs un šinī dārzā jauna kapa vieta, kurā vēl neviens nebija glabāts.

⁴² Tur tie ielika Jēzu jūdu sataisāmās dienas dēļ, jo kapa vieta bija tuvu.

20. nodaļa

¹ Pirmajā nedēļas dienā agri no rīta, kad vēl bija tumsa, Marija Magdalēna nāk pie kapa un redz akmeni no kapa noveltu.

² Tad viņa skriešus dodas pie Sīmaņa Pētera un otra mācekļa, ko Jēzus mīlēja, un saka tiem: «Viņi To Kungu no kapa paņēmuši, un mēs nezinām, kur viņi To nolikuši.»

³ Tad Pēteris un otrs māceklis devās turp un nāca pie kapa.

⁴ Bet abi divi skrēja; un otrs māceklis skrēja ātrāk par Pēteri un pirmais nonāca pie kapa.

⁵ Viņš noliecās un redzēja autus tur noliktus, bet pats neiegāja.

⁶ Pēc tam, viņam sekodams, nāk arī Sīmanis Pēteris; viņš ieiet kapā un redz autus noliktus ⁷ un sviedrautu, ar ko Viņa galva bija apsegta, nevis pie pārējiem autiem noliktu, bet atsevišķi satītu savā vietā.

⁸ Tad arī otrs māceklis iegāja, kas pirmais pie kapa bija nācis, redzēja un ticēja.

⁹ Jo tie vēl nebija sapratuši rakstus, ka Viņam vajag uzcelties no miroņiem.

¹⁰ Pēc tam abi mācekļi atkal aizgāja mājās.

¹¹ Bet Marija stāvēja ārā kapa priekšā un raudāja. Un vēl raudādama viņa ieliecās kapā ¹² un redz tur sēžam divus eņģeļus baltās drēbēs, vienu galvgalī un otru kājgalī, tai vietā, kur bija gulējušas Jēzus miesas.

¹³ Tie saka viņai: «Sieva, ko raudi?» Viņa tiem saka: «Viņi manu Kungu paņēmuši, un es nezinu, kur viņi To likuši.»

¹⁴ To sacījusi, viņa apgriezās un redz Jēzu stāvam, bet nezina, ka tas ir Jēzus.

¹⁵ Jēzus viņai saka: «Sieva, ko tu raudi? Ko tu meklē?» Viņa, domādama, ka tas ir dārznieks, saka Viņam: «Kungs, ja tu Viņu esi aiznesis, tad pasaki man, kur tu Viņu esi licis, lai es Viņu dabūtu!»

¹⁶ Jēzus viņai saka: «Marija!» Viņa apgriezās un ebrejiski saka uz Viņu: «Rabuni» (tas ir: mācītājs)!

¹⁷ Bet Jēzus viņai saka: «Neaizskar Mani, jo Es vēl neesmu aizgājis pie Tēva; bet ej pie Maniem brāļiem un saki tiem: Es aizeimu pie Sava Tēva un jūsu Tēva, pie Sava Dieva un jūsu Dieva.»

¹⁸ Tad Marija Magdalēna iet un stāsta mācekļiem: «Es savu Kungu esmu redzējusi, un to Viņš man sacījis.»

¹⁹ Šinī pašā pirmajā nedēļas dienā, vakarā, kad mācekļi, bīdamies no jūdiem, bija sapulcējušies aiz aizslēgtām durvīm, nāca Jēzus, stājās viņu vidū un saka viņiem: «Miers ar jums!»

²⁰ Un, to sacījis, Viņš tiem rādīja Savas rokas un sānus. Tad mācekļi kļuva līksmi, savu Kungu redzēdami.

²¹ Tad Jēzus vēlreiz viņiem saka: «Miers ar jums! Kā Tēvs Mani sūtījis, tā Es jūs sūtu.»

²² Un, to sacījis, Viņš dvesa un sacīja viņiem: «Nemiet Svēto Garu!

²³ Kam jūs grēkus piedosīt, tiem tie būs piedoti, kam jūs tos paturēsīt, tiem tie paliks.»

²⁴ Bet Toms, viens no divpadsmit, saukts dvīnis, nebija pie viņiem, kad nāca Jēzus.

²⁵ Tad pārējie mācekļi viņam stāstīja: «Mēs To Kungu esam redzējuši.» Bet viņš tiem sacīja: «Ja es neredzu naglu zīmes Viņa rokās un savu pirkstu nelieku naglu rētās un savu roku nelieku Viņa sānos, es neticēšu.»

²⁶ Un pēc astoņām dienām mācekļi atkal bija kopā un arī Toms pie viņiem. Un durvis bija aizslēgtas. Tad Jēzus nāk un stājas viņu vidū un saka: «Miers ar jums!»

²⁷ Pēc tam Viņš Tomam saka: «Stiep šurp savu pirkstu un aplūko Manas rokas un dod šurp savu roku un liec to Manos sānos, un neesi neticīgs, bet ticīgs!»

²⁸ Toms atbildēja un sacīja Viņam: «Mans Kungs un Mans Dievs!»

²⁹ Jēzus viņam saka: «Tāpēc ka tu Mani redzēji, tu ticēji. Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic!»

³⁰ Vēl daudz citu zīmju Jēzus darīja Savu mācekļu priekšā, kas nav aprakstītas šinī grāmatā.

³¹ Bet šīs ir rakstītas, lai jūs ticētu, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls, un lai jūs, pie ticības nākuši, dzīvību iegūtu Viņa Vārdā.

21. nodaļa

¹ Pēc tam Jēzus vēlreiz parādījās mācekļiem pie Tiberijas jūras. Tas notika tā: ² tur bija kopā Sīmanis Pēteris, Toms, saukts dvīnis, Nātānaēls no Kānas Galilejā, Cebedeja dēli un vēl divi citi Viņa mācekļi.

³ Sīmanis Pēteris viņiem saka: «Es iešu zvejot.» Tie saka Viņam: «Mēs iesim Tev līdz!» Tad tie aizgāja un iekāpa laivā, bet tanī naktī nekā nedabūja.

⁴ Rītam austot, Jēzus stāvēja krastā, bet mācekļi nezināja, ka tas ir Jēzus.

⁵ Tad Jēzus viņiem saka: «Bērni, vai jums ir kas ko ēst?» Tie Viņam atbildēja: «Nav!»

⁶ Viņš tiem sacīja: «Izmetiet tīklu laivas labajā pusē, tad jūs dabūsit!» Tad tie izmeta tīklu un vairs nevarēja viņu izvilkt aiz zivju daudzuma.

⁷ Tad māceklis, ko Jēzus mīlēja, saka Pēterim: «Tas ir Kungs!» Sīmanis Pēteris, dzirdēdams, ka Tas ir Kungs, apjoza virsdrēbes, jo viņš bija izgērbies, un metās jūrā.

⁸ Bet pārējie mācekļi nāca ar laivu, vilkdami tīklu ar zivīm, jo tie nebija tālu no krasta, bet tikai apmēram divi simti olekšu.

⁹ Izkāpuši malā, viņi tur redz ugunskuru no oglēm un uz tā zivis noliktas un maizi.

¹⁰ Jēzus viņiem saka: «Atnesiet no zivīm, ko jūs esat dabūjuši.»

¹¹ Tad Sīmanis Pēteris izkāpa malā un izvilka uz krasta tīklu, pilnu lielām zivīm, kopā simts piecdesmit trīs. Un, lai gan to bija tik daudz, tīkls nesaplīsa.

¹² Jēzus viņiem saka: «Nāciet un turiet azaidu!» Bet neviens no mācekļiem nedrīkstēja Viņam jautāt: kas Tu esi? Jo tie gan zināja, ka Tas ir pats Kungs.

¹³ Tad Jēzus nāk, ņem maizi un dod to viņiem, tāpat arī zivis.

¹⁴ Šī bija trešā reize, kad Jēzus parādījās Saviem mācekļiem pēc Savas augšāmcelšanās no miroņiem.

¹⁵ Kad viņi azaidu bija turējuši, Jēzus saka Sīmanim Pēterim: «Sīmani, Jāņa dēls, vai tu Mani mīli vairāk nekā šie?» Tas Viņam saka: «Tiešām, Kungs, Tu zini, ka es Tevi mīlu!» Viņš saka tam: «Gani Manus jērus!»

¹⁶ Vēl otru reizi Viņš tam saka: «Sīmani, Jāņa dēls, vai tu Mani mīli?» Tas Viņam saka: «Tiešām, Kungs, Tu zini, ka es Tevi mīlu!» Viņš saka tam: «Gani Manas avis!»

¹⁷ Trešo reizi Viņš tam saka: «Sīmani, Jāņa dēls, vai tu Mani mīli?» Pēteris noskuma, ka Viņš trešo reizi viņam sacīja: vai tu Mani mīli? – un sacīja Viņam: «Kungs, Tu zini visas lietas, Tu zini, ka es Tevi mīlu.» Jēzus saka: «Gani Manas avis!»

¹⁸ Patiesi, patiesi Es tev saku: jauns būdams, tu pats jozies un gāji, kur gribēji. Kad tu būsi vecs, tu izstiepsi savas rokas un cits tevi jozīs un vedīs tevi, kur tu negribi.»

¹⁹ Bet to Viņš sacīja, norādīdams, kādā nāvē tas Dievu godinās. Un, to teicis, Viņš tam saka: «Seko Man!»

²⁰ Apgriezies Pēteris ierauga līdzī nākam mācekli, ko Jēzus mīlēja, kas pie vakariņām bija noliecies pie Jēzus krūts un sacījis: Kungs, kurš ir tas, kas Tevi nodos?

²¹ To ieraudzījis, Pēteris saka Jēzum: «Bet kas būs ar šo, Kungs?»

²² Jēzus viņam saka: «Ja Es gribu, lai šis paliek, tiekāms Es nāku, kāda tev daļa? Tu seko Man!»

²³ Tā izgāja šī valoda brāļu starpā: «Šis māceklis nemirs.» Bet Jēzus viņam nebija sacījis: viņš nemirs, – bet: ja Es gribu, ka viņš paliek, tiekāms Es nāku, kāda tev daļa?

²⁴ Tas ir tas māceklis, kas liecību dod par šīm lietām un kas šo visu ir uzrakstījis; un mēs zinām, ka viņa liecība ir patiesa.

²⁵ Bet ir vēl daudz citu lietu, ko Jēzus ir darījis. Ja visas tās pēc kārtas aprakstītu, tad, man šķiet, visa pasaule nevarētu uzņemt sarakstītās grāmatas.

9. Jāņa Atklāsmes grāmata

(V.E.: Krievu Bībelē «Откровение святого Иоанна Богослова» {[R-EVANG4](#)})

1. nodaļa

¹ Jēzus Kristus atklāsmē, ko Viņam devis Dievs, lai rādītu Saviem kalpiem, kam jānotiek drīzumā un ko Viņš, sūtīdams Savu eņģeli, darījis zināmu Savam kalpam Jānim, ² kas apliecinājis Dieva vārdu un Jēzus Kristus liecību, visu, ko viņš redzējis.

³ Svētīgs tas, kas lasa, un tie, kas klausās pravieša vēstījuma vārdus un tur to, kas šeit rakstīts; jo noliktais laiks ir tuvu.

⁴ Jānis septiņām draudzēm Āzijā! Žēlatība jums un miers no Tā, kas ir, kas bija un kas nāk, un no tiem septiņiem gariem, kas Viņa goda krēsla priekšā, ⁵ un no Jēzus Kristus, kas ir uzticīgais liecinieks, mirušo pirmdzimtais, zemes ķēniņu valdnieks. Viņam, kas mūs mīlējis, kas mūs ar Savām asinīm atsvabinājis no mūsu grēkiem ⁶ un kas mūs darījis par ķēniņiem, par priesteriem Dievam, Savam Tēvam, Viņam lai ir slava un vara mūžu mūžos! Āmen!

⁷ Redzi, Viņš nāk uz padebešiem; Viņu redzēs katra acs un tie, kas Viņu dūruši; par Viņu vaimanās visas zemes ciltis. Jā! Āmen!

⁸ «Es esmu Alfa un Omega!» saka Kungs Dievs, kas ir, kas bija, kas nāk, Visuvaldītājs!

⁹ Es, Jānis, jūsu brālis un dalībnieks bēdās, Valstībā un Jēzus gaidās, biju salā, ko sauc par Patmu, Dieva vārda un Jēzus liecības dēļ.

¹⁰ Tā Kunga dienā es tapu aizrauts garā un dzirdēju aiz manis balsi kā bazūni saucam: ¹¹ «To, ko tu redzi, raksti grāmatā un sūti septiņām draudzēm: Efezā, Smirnā, Pergamā, Tiatīrā, Sardos, Filadelfijā un Lāodiķejā.»

¹² Es apgriezios redzēt balsi, kas runāja ar mani, un apgriezies ieraudzīju septiņus zelta lukturus, ¹³ lukturu vidū kādu Cilvēka Dēlam līdzīgu, ieģērbtu garos svārkos un apjoztu ar zelta jostu ap krūtīm.

¹⁴ Bet Viņa galva un mati bija kā sniegbalta vilna, Viņa acis kā uguns liesmas, ¹⁵ Viņa kājas līdzīgas zelta metālam, krāsni kausētam, un Viņa balss kā lielu ūdeņu balss.

¹⁶ Viņam bija labajā rokā septiņas zvaigznes, no Viņa mutes izgāja zobens, abās pusēs ass, un Viņa vaigs spīdēja kā saule savā spēkā.

¹⁷ Un, kad es redzēju Viņu, es nokritu pie Viņa kājām kā miris, bet Viņš man uzlika Savu labo roku, sacīdams: nebīsties! Es esmu Pirmais un Pēdējais un Dzīvais.

¹⁸ Es biju miris un, redzi, Es esmu dzīvs mūžu mūžam, un Man ir nāves un elles atslēgas.

¹⁹ Tad nu raksti, ko tu redzēji, kas ir un kas notiks turpmāk.

²⁰ Noslēpums par septiņām zvaigznēm, ko tu redzēji Manā labajā rokā, un par septiņiem zelta lukturiem: septiņas zvaigznes ir septiņu draudžu eņģeļi, un septiņi lukturi ir septiņas draudzes.

2. nodaļa

¹ Efezas draudzes eņģelim raksti: tā saka Tas, kas tur labajā rokā septiņas zvaigznes un kas staigā septiņu zelta lukturu vidū:

² Es zinu tavus darbus un pūles, tavu pacietību un ka tu nevari panest ļaunus cilvēkus un esi pārbaudījis tos, kas saucas par apustuļiem, bet nav, un esi atradis tos par melkuļiem.

³ Tev ir pacietība, tu esi grūtumu nesis Mana Vārda dēļ un neesi piekūsis.

⁴ Bet Man pret tevi ir tas, ka tu esi atstājis savu pirmo mīlestību.

⁵ Tad nu pārdomā, no kā tu esi atkritis; atgriezies un dari pirmos darbus. Bet, ja ne, tad Es nāksu pie tevis un nostumšu tavu lukturi no tā vietas, ja tu neatgrieziesies.

⁶ Bet tas tev ir, ka tu ienīsti Nikolāitu darbus, ko arī Es ienīstu.

⁷ Kam ausis, tas lai dzird, ko Gars saka draudzēm: tam, kas uzvar, Es došu ēst no dzīvības koka, kas ir Dieva paradīzē.

⁸ Un Smirnas draudzes eņģelim raksti: tā saka Pirmais un Pēdējais, kas bija miris un tapis dzīvs:

⁹ Es zinu tavus grūtumus un nabadzību, bet tu esi bagāts, un ka tevi zaimo tie, kas saucas par jūdiem un nav tādi, bet ir sātana sinagoga.

¹⁰ Nebīsties par to, ka tev būs jācieš! Redzi, velns metīs cietumā kādus no jums, lai jūs tiktu pārbaudīti. Jums būs bēdas desmit dienas. Esi uzticīgs līdz nāvei, tad Es tev došu dzīvības vainagu.

¹¹ Kam ausis, tas lai dzird, ko Gars saka draudzēm. To, kas uzvar, neievainos otrā nāvē.

¹² Un Pergamas draudzes eņģelim raksti: tā saka Tas, kam zobens abās pusēs ass:

¹³ Es zinu, ka tu dzīvo tur, kur sātana tronis, bet tu turies pie Mana Vārda un neaizliedz Manu ticību, arī Mana uzticīgā liecinieka Antipas dienās, kurš tika nokauts pie jums, kur sātans mājō.

¹⁴ Bet tas vien Man ir pret tevi, ka tev tur ir daži Balaama mācības turētāji, kas mācīja Balaku celt apgrēcību Israēla bērnu vidū, ēst elku upurus un piekopt netiklību.

¹⁵ Tev tur ir arī daži Nikolaītu mācības cienītāji.

¹⁶ Atgriezies! Bet, ja ne, tad Es nākšu drīz pie tevis un karošu pret viņiem ar Savas mutes zobenu.

¹⁷ Kam ausis, tas lai dzird, ko Gars saka draudzēm! Tam, kas uzvar, Es došu no apslēptās mannas, Es viņam došu baltu akmeni, un uz akmens būs jauns vārds rakstīts, ko neviens nezina, kā vien tas, kas to dabū.

¹⁸ Un Tiatīras draudzes eņģelim raksti: tā saka Dieva Dēls, kam acis kā uguns liesma, kam kājas līdzīgas mirdzošam varam:

¹⁹ Es zinu tavus darbus, tavu mīlestību, tavu ticību un tavu kalpošanu, un tavu pastāvību, un ka tavi pēdējie darbi ir lielāki nekā pirmie.

²⁰ Bet Man ir pret tevi tas, ka tu ļauj vaļu sievietei Jezabelei, kas saucas par pravieti, mācīt un pievilt Manus kalpus, piekopt netiklību un ēst elku upurus.

²¹ Es devu viņai laiku atgriezties, bet viņa negrib atgriezties no savas netiklības.

²² Redzi, Es metīšu viņu slimības gultā un tos, kas ar viņu piekupuši netiklību, lielās bēdās, ja tie neatgriezīsies no viņas darbiem.

²³ Viņas bērnus Es nonāvēšu. Visas draudzes atzīs, ka Es tas esmu, kas pārbauda īkstis un sirdis. Es došu jums katram pēc jūsu darbiem.

²⁴ Bet Es saku jums visiem, kas esat Tiatīrā, kas neturas pie šīs mācības, kas nav atzinuši sātana dziļumus, kā viņi saka:

²⁵ Es neuzvelšu jums nekādas citas nastas, bet, kas jums ir, to turiet, kamēr Es nākšu.

²⁶ Un tam, kas uzvar, kas dara Manus darbus līdz galam, Es došu varu pār tautām.

²⁷ Un viņš tās ganīs ar dzelzs zizli, kā māla traukus sadauza; kā arī Es esmu saņēmis varu no Mana Tēva.

²⁸ Un Es došu viņam rīta zvaigzni.

²⁹ Kam ausis, lai dzird, ko Gars saka draudzēm.

3. nodaļa

¹ Un Sardu draudzes eņģelim raksti: tā saka Tas, kam septiņi Dieva gari un kam septiņas zvaigznes: Es zinu tavus darbus, tev ir vārds, ka tu dzīvo, bet tu esi miris.

² Uzmosties un stiprini tos, kas taisās mirt, jo Es neatradu tavus darbus pilnīgus Mana Dieva priekšā!

³ Atceries tāpēc, ko tu esi dabūjis un dzirdējis. Turi to un atgriezies! Ja tu nebūsi nomodā, Es nākšu kā zaglis, un tu nezināsi, kurā stundā Es nākšu pār tevi.

⁴ Tev ir maz Sardos tādu, kas nav apraiptājuši drēbes; viņi staigās ar Mani baltās drēbēs, jo viņi ir tā cienīgi.

⁵ Kas uzvar, tas būs ģērbts baltās drēbēs, un Es viņa vārdu neizdzēsīšu no dzīvības grāmatas, viņa vārdu es apliecināšu Mana Tēva un Viņa eņģeļu priekšā. Kam ausis, lai dzird, ko Gars saka draudzēm.

⁶ Un Filadelfijas draudzes eņģelim raksti: ⁷ tā saka Svētais, Patiesīgais, kam Dāvida atslēga, kas atver, un neviens neaizslēdz, kas aizslēdz, un neviens neatver.

⁸ Es zinu tavus darbus. Redzi, Es tavā priekšā esmu devis atvērtas durvis, ko neviens nevar aizslēgt; tev ir maz spēka, un tomēr Manu mācību tu esi turējis un neesi aizliedzis Manu Vārdu.

⁹ Redzi, Es došu tev no sātana sinagogas, kas saucas par jūdiem un nav tādi, bet melo; redzi, Es darīšu, ka viņi nāks, metīsies pie tavām kājām un atzīs, ka Es esmu tevi mīlējis.

¹⁰ Tāpēc, ka tu esi turējis Manu pacietības mācību, Es tevi sargāšu pārbaudīšanas stundā, kas nāks pār visu pasauli pārbaudīt tos, kas dzīvo virs zemes.

¹¹ Es nāku drīz; turi, kas tev ir, ka neviens neatņem tavu vainagu.

¹² To, kas uzvar, Es darīšu par balstu Sava Dieva templī, un viņš no tā nekad neaizies, un Es rakstīšu uz viņa Sava Dieva Vārdu, arī Mana Dieva pilsētas, jaunās Jeruzālemes, vārdu, kas nokāpj no debesīm, no Mana Dieva, un Manu jauno Vārdu.

¹³ Kam ausis, lai dzird, ko Gars saka draudzēm.

¹⁴ Un Lāodikejas draudzes eņģelim raksti: tā saka Tas, kas ir Āmen, uzticīgais un patiesīgais liecinieks, Dieva radības sākums.

¹⁵ Es zinu tavus darbus, ka tu neesi ne auksts, ne karsts. Kaut jel tu būtu auksts vai karsts.

¹⁶ Tā kā tu esi remdens, ne auksts, ne karsts, Es tevi izspļaušu no Savas mutes.

¹⁷ Tu saki: es esmu bagāts, un man ir pārpilnība, un man nevajag nenieka, bet tu nezini, ka tu esi nelaimīgs, nožēlojams, nabags, akls un kails.

¹⁸ Es tev došu padomu: pērc no Manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts, un baltas drēbes, lai tu apsegtos un tava kailuma kauns neatklātos, un acu zāles tavas acis svaidīt, lai tu kļūtu redzīgs.

¹⁹ Jo, ko Es mīlu, tos Es pārmācu un pamācu, tad nu iekarsies un atgriezies!

²⁰ Redzi, Es stāvu durvju priekšā un klauzīnu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani.

²¹ Tam, kas uzvar, Es došu sēdēt pie Manis uz Mana goda krēsla, tā, kā Es esmu uzvarējis un sēdu pie Mana Tēva uz Viņa goda krēsla.

²² Kam ausis, lai dzird, ko Gars saka draudzēm.

4. nodaļa

¹ Pēc tam es redzēju, un raugi: durvis atvērtas debesīs, un pirmā balss, ko es dzirdēju kā bazūni ar mani runājam, sacīja: «Uzkāp šurp, un es rādīšu tev, kam jānotiek turpmāk!»

² Tūlī es tapu aizrauts garā, un raugi: goda krēsls celts debesīs; goda krēslā kāds sēdēja.

³ Tas, kas sēdēja, pēc skata līdzīgs dārgakmeņiem jaspīdam un sardijam, un ap goda krēslu bija varavīksnes loks, kas izskatījās kā smaragds.

⁴ Ap goda krēslu divdesmit četri krēsli, krēslos sēdēja divdesmit četri vecaji, apģērbti baltās drēbēs, viņiem galvā zelta vainagi.

⁵ No goda krēsla nāk zibeņi, balsis, pērkonis; septiņas uguns lāpas dega goda krēsla priekšā, kas ir septiņi Dieva gari.

⁶ Goda krēsla priekšā kā stikla jūra, līdzīga kristālam. Goda krēsla vidū un goda krēslam apkārt četras dzīvas būtnes pilnas acīm, no priekšas un muguras puses.

⁷ Pirmā līdzīga lauvam, otra līdzīga vērsim, trešai kā cilvēka seja un ceturtā līdzīga skrejošam ērglim.

⁸ Un četras dzīvas būtnes, kam katrai pa seši spārni, kas pilni acīm visapkārt un iekšpusē un bez mitēšanās dienu un nakti sauc: «Svēts, svēts, svēts Kungs Dievs, Visuvaldītājs, kas bija, kas ir un kas nāks.»

⁹ Kad dzīvās būtnes dod slavu, godu un pateicību Tam, ko redz goda krēslā un kas dzīvo mūžu mūžos, ¹⁰ tad divdesmit četri vecaji metas zemē Tā priekšā, kas sēd goda krēslā, un pielūdz To, kas dzīvo mūžu mūžos, un noliek savus vainagus goda krēsla priekšā, sacīdami:

¹¹ «Tu Kungs, mūsu Dievs, Tu esi cienīgs saņemt slavu, godu un spēku, jo Tu esi radījis visas lietas, ar Tavu gribu visas lietas bija un ir radītas.»

5. nodaļa

¹ Tad es redzēju labajā rokā Tam, kas sēd uz goda krēsla, grāmatu, aprakstītu iekš– un ārpusē, aizzīmogotu septiņiem zīmogiem.

² Es redzēju varenu eņģeli saucam stiprā balsī: «Kas ir cienīgs atvērt grāmatu un atdarīt tās zīmogus?»

³ Bet neviens ne debesīs, ne zemes virsū, ne zemes apakšā nespēja atvērt grāmatu un tanī ieskatīties.

⁴ Un es gauži raudāju, ka neviens nav atrasts cienīgs atvērt grāmatu un tanī ieskatīties.

⁵ Te viens no vecajiem saka man: «Neraudi! Redzi, uzvarējis ir lauva no Jūdas cilts, Dāvida sakne, lai atvērtu grāmatu un tās septiņus zīmogus.»

⁶ Un es redzēju goda krēsla, četru dzīvo būtņu un vecajo vidū stāvam Jēru, kā nokautu, ar septiņiem ragiem un septiņām acīm, kas ir septiņi Dieva gari, izsūtīti pa visu pasauli.

⁷ Viņš nāca un saņēma grāmatu no Tā labās rokas, kas sēd goda krēslā.

⁸ Kad Viņš ņēma grāmatu, tad četras dzīvās būtnes un divdesmit četri vecaji metās zemē Jēra priekšā, katrs turēdams rokā cītaras un zelta kausus, pilnus kvēpināmām zālēm, kas ir svēto lūgšanas; viņi dziedāja jaunu dziesmu, sacīdami:

⁹ «Tu esi cienīgs ņemt grāmatu un atvērt tās zīmogus, jo Tu tapī nokauts un esi atpircis Dievam ar Savām asinīm cilvēkus no visām ciltīm, valodām, tautām un tautībām, ¹⁰ un Tu esi padarījis viņus mūsu Dievam par ķēniņiem un priesteriem, kas valdīs pār visu zemi.»

¹¹ Tad es redzēju un dzirdēju kā daudzu eņģeļu balsi visapkārt goda krēslam, dzīvām būtnēm un vecajiem, viņu skaits bija miriādu miriādes un tūkstošu tūkstoši, kas sauca skaņā balsī:

¹² «Cienīgs ir tas Jērs, kas tapa nokauts, ņemt spēku, bagātību, gudrību, stiprumu, godu, slavu un pateicību!»

¹³ Un es dzirdēju visu radību debesīs, virs zemes, apakš zemes, jūrā un visus, kas tur ir, sakām: «Tam, kas sēd goda krēslā, un tam Jēram, lai ir pateicība, gods, slava un vara mūžu mūžos.»

¹⁴ Un četras dzīvās būtnes sacīja: āmen! Vecaji metās zemē un pielūdza.

6. nodaļa

¹ Tad es redzēju, ka Jērs atdarīja pirmo no septiņiem zīmogiem un dzirdēju pirmo no četrām dzīvajām būtnēm sakām kā pērkona balsī: nāc!

² Es redzēju, un raugi: balts zirgs, un tam, kas sēdēja uz tā, bija šaujamaiss stops; viņam tika dots vainags, un viņš izgāja uzvarēdams un lai uzvarētu.

³ Kad Viņš atdarīja otru zīmogu, es dzirdēju otru dzīvo būtni sakām: nāc!

⁴ Izgāja cits zirgs, ugunssārts, un tam, kas sēdēja zirgā, tika dots atņemt zemei mieru, lai cilvēki nokautu cits citu. Pēc tam viņam tika dots liels zobens.

⁵ Kad Viņš atdarīja trešo zīmogu, es dzirdēju trešo dzīvo būtni sakām: nāc! Es redzēju, un raugi: melns zirgs, un tam, kas sēdēja zirgā, bija sviri rokā!

⁶ Es dzirdēju kā balsi četru dzīvo būtnu vidū sakām: «Mērs kviešu par denāriju un trīs mēri miežu par denāriju. Eļļu un vīnu tu nesamaitā!»

⁷ Kad Viņš atdarīja ceturto zīmogu, tad es dzirdēju ceturtais dzīvās būtnes balsi sakām: nāc!

⁸ Es redzēju, un raugi: pelēks zirgs, un tam, kas sēdēja zirgā, bija vārds – nāve, tai sekoja elle, un tika dota vara pār ceturto tiesu zemes nokaut ar zobenu, ar badu, ar nāvi un ar zemes zvēriem.

⁹ Kad Viņš atdarīja piekto zīmogu, es redzēju zem altāra to dvēseles, kas nokauti Dieva vārda un liecības dēļ, kas bija viņiem.

¹⁰ Tad viņi brēca stiprā balsī, sacīdami: «Cik ilgi, svētais, patiesīgais Valdītāj, Tu netiesāsi un neatrībsi mūsu asinis pie tiem, kas dzīvo virs zemes?»

¹¹ Un viņiem katram tika dotas baltas drēbes un sacīts, lai atdusas vēl īsu laiku, kamēr pilns būs darba biedru un viņu brāļu skaits, kas vēl tiks nokauti kā viņi paši.

¹² Un es redzēju, kad Viņš atdarīja sesto zīmogu, tad notika liela zemestrīce, saule tapa melna kā saru maiss, viss mēness tapa kā asinis, ¹³ debess zvaigznes krita uz zemi, kā vīģes kokam, stipra vēja kratītam, krīt negatavi augļi.

¹⁴ Un debess savēlās kā grāmata, ko satin, un visi kalni un visas salas tika izkustinātas no savām vietām.

¹⁵ Zemes ķēniņi, varenie, virsnieki un bagātie, stiprie un katrs vergs un brīvais paslēpās alās un klinšu aizās, ¹⁶ sacīdami kalniem un klintīm: «Krīti uz mums, apslēpiet mūs no Tā vaiga, kas sēd goda krēslā, un no Jēra dusmām.

¹⁷ Jo atnākusi Viņu lielā dusmu diena! Kas varētu pastāvēt?»

7. nodaļa

¹ Pēc tam es redzēju četrus eņģeļus stāvam četros zemes stūros, turot četrus zemes vējus, lai vējš nepūstu ne pār zemi, ne jūru, ne pār kādu koku.

² Un es redzēju citu eņģeli uzkāpjām no saules lēkta puses. Viņš turēja dzīvā Dieva zīmogu; viņš sauca skaņā balsī četriem eņģeļiem, kam bija dots maitāt zemi un jūru:

³ «Nesamaitājiet zemi, ne jūru, ne kokus, kamēr mēs apzīmogosim mūsu Dieva kalpus uz viņu pierēm.»

⁴ Tad es dzirdēju apzīmogoto skaitu: simts četrdesmit četri tūkstoši bija apzīmogoti no visām Israēla bērnu ciltīm.

⁵ No Jūdas cilts divpadsmit tūkstoši apzīmogoti, no Rūbena cilts divpadsmit tūkstoši, no Gada cilts divpadsmit tūkstoši, ⁶ no Ašera cilts divpadsmit tūkstoši, no Naftaļa cilts divpadsmit tūkstoši, no Manases cilts divpadsmit tūkstoši, ⁷ no Simeona cilts divpadsmit tūkstoši, no Levija cilts divpadsmit tūkstoši, no Isašara cilts divpadsmit tūkstoši, ⁸ no Zebulona cilts divpadsmit tūkstoši, no Jāzēpa cilts divpadsmit tūkstoši, no Benjamīna cilts divpadsmit tūkstoši apzīmogoti.

⁹ Pēc tam es redzēju, un raugi: liels pulks, ko saskaitīt neviens nevarēja, no visām tautām, no ciltīm, tautībām un valodām stāvēja goda krēsla priekšā un Jēra priekšā, apģērbti baltās drēbēs un ar palmu zariem rokās un ¹⁰ sauca skaņā balsī: «Pestīšana pieder mūsu Dievam, kas sēd goda krēslā, un Jēram.»

¹¹ Visi eņģeļi stāvēja ap goda krēslu, ap vecajiem un dzīvajām būtnēm un metās uz sava vaiga goda krēsla priekšā un lūdza Dievu, sacīdami:

¹² «Āmen, teikšana un slava, gudrība un pateicība, gods, vara un spēks mūsu Dievam mūžu mūžos! Āmen!»

¹³ Tad viens no vecajiem sacīja man: «Tie, kas ģērbti baltās drēbēs, kas viņi un no kurienes viņi nākuši?»

¹⁴ Es viņam atbildēju: «Mans Kungs, tu to zini!» Un viņš man sacīja: «Šie ir tie, kas nākuši no lielām bēdām un savas drēbes mazgājuši un tās balinājuši Jēra asinīs.

¹⁵ Tāpēc tie ir Dieva goda krēsla priekšā un kalpo Viņam dienām un naktīm Viņa templī, un Tas, kas sēd goda krēslā, mājos pie viņiem.

¹⁶ Tiem vairs nebūs bada, tiem vairs neslāps, ne saule, ne cits kāds karstums tos nespiedīs, ¹⁷ jo Jērs, kas pašā vidū, goda krēsla priekšā, tos ganīs un tos vedīs pie dzīvības ūdens avotiem, un Dievs nožāvēs visas asaras no viņu acīm.»

8. nodaļa

¹ Kad atvēra septīto zīmogu, tad iestājās klusums debesīs kādu pusstundu.

² Un es redzēju septiņus eņģeļus, kas stāvēja Dieva priekšā, un viņiem tika dotas septiņas bazūnes.

³ Tad nāca cits eņģelis un nostājās pie altāra, turēdams zelta kvēpināmo trauku; viņam tika dots daudz kvēpināmā, lai pietiktu visu svēto lūgšanām uz zelta altāra goda krēsla priekšā.

⁴ Un kvēpināmā dūmi ar visu svēto lūgšanām uzkāpa no eņģeļa rokām Dieva priekšā.

⁵ Tad eņģelis ņēma kvēpināmo trauku, pildīja to ar altāra uguni un bēra to lejā uz zemi. Un cēlās pērkonis un balsis, zibeņi un zemestrīce.

⁶ Un septiņi eņģeļi ar septiņām bazūnēm gatavojās bazūnēt: ⁷ un pirmais bazūnēja, un krusa un uguns, asinīm sajaukta, tika mesta uz zemi. Trešā daļa zemes sadega, trešā daļa koku sadega un visa zaļā zāle sadega.

⁸ Un otrais eņģelis bazūnēja, un kā liels kalns, degošs ugunīs, tika gāzts jūrā; trešā daļa jūras tapa par asinīm, ⁹ un trešā daļa jūras radījumu, kam bija dzīvība, nomira, un trešā daļa kuģu tika izpostīta.

¹⁰ Un trešais eņģelis bazūnēja, un no debesīm krita liela zvaigzne, degdama kā lāpa, tā krita uz upju un ūdens avotu trešo daļu.

¹¹ Zvaigznes vārds saucās Apsints, un trešā daļa ūdeņu tapa par vērmelēm; nomira daudz cilvēku no ūdeņiem, jo tie bija tapuši rūgti.

¹² Un ceturtais eņģelis bazūnēja, un trešā daļa saules un trešā daļa mēness un trešā daļa zvaigžņu aptumšojās; to trešā daļa tapa tumša, un dienas trešā daļa nespīdēja un nakts tāpat.

¹³ Pēc tam es redzēju un dzirdēju ērgli laižamies pa debess vidu un saucam skaņā balsī: «Vai, vai, vai zemes iedzīvotājiem trīs citu eņģeļu bazūņu skaņu dēļ, kas vēl bazūnēs.»

9. nodaļa

¹ Un bazūnēja piektais eņģelis, un es redzēju zvaigzni krītam no debesīm uz zemi. Tai tika dota bezdibeņa akas atslēga, ² tā atvēra bezdibeņa aku, un no akas pacēlās dūmi kā liela cepļa dūmi, aptumšojās saule un gaiss no akas dūmiem.

³ No dūmiem nāca siseņi uz zemi, un tiem tika dota vara līdzīga zemes skorpionu varai.

⁴ Un tika sacīts viņiem nemaitāt zemes zāli, ne kādu zaļumu, ne kādu koku, bet tikai cilvēkus, kuriem nav uz pierēm Dieva zīmoga.

⁵ Tiem tika dots, ne viņus nokaut, bet mocīt piecus mēnešus ilgi, un viņu mokas līdzīgas mokām, kad skorpions sadzēlis cilvēku.

⁶ Tad tanīs dienās cilvēki meklēs nāvi, bet neatradīs, viņi gribēs mirt, bet nāve bēgs no viņiem.

⁷ Siseņi līdzīgi zirgiem, kas jūgti karam; uz to galvām ir kā vainagi, zeltam līdzīgi, un to sejas kā cilvēku sejas.

⁸ Tiem mati kā sieviešu mati un zobi kā lauvas zobi.

⁹ To bruņas līdzīgas dzelzs bruņām un to spārnu švīkstoņa kā ratu troksnis, kad daudz zirgu skrien cīņā.

¹⁰ Astes tiem līdzīgas skorpioniem, tiem arī ir dzeloņi, to astēs ir to spēks cilvēkus mocīt piecus mēnešus ilgi.

¹¹ Pār tiem ir ķēniņš, bezdibeņa eņģelis, kam vārds ebreju valodā Abadons, bet grieķu valodā Apollions.

¹² Pirmais «vai» pārgājis, raugi, pēc tam nāk vēl divi «vai».

¹³ Un sestais eņģelis bazūnēja, un es dzirdēju balsi no zelta altāra četriem stūriem Dieva priekšā ¹⁴ sakām sestajam eņģelim, kam bija bazūne: «Atrasis četrus eņģeļus, kas saistīti pie lielās upes Eifratas.»

¹⁵ Tad atsvabināja četrus eņģeļus, kas bija gatavi noliktā stundā, dienā, mēnesī, gadā nokaut trešo daļu cilvēku.

¹⁶ Jātņieku pulka skaits bija divreiz miriādu miriādes. Es dzirdēju viņu skaitu.

¹⁷ Un tā es skatā redzēju zirgus un tos, kas uz tiem sēdēja, kam bija ugunīgas, tumši zilas un sēra dzeltenas bruņas, un zirgu galvas kā lauvu galvas, un no to mutēm nāca uguns, dūmi un sērs.

¹⁸ Ar šīm trim mocībām tika nokauta trešā daļa cilvēku, ar uguni, ar dūmiem un ar sēru, kas nāca no to mutēm.

¹⁹ Jo zirgu spēks ir to mutēs un to astēs, jo to astēm, līdzīgi čūskām, ir galvas, ar kurām tie nes postu.

²⁰ Visi citi cilvēki, ko nenokāva šais mocībās, tomēr neatgriezās no savu roku darbiem, bet pielūdza ļaunos garus un zelta, sudraba, vara, akmens un koka elku tēlus, kas nevar ne redzēt, ne dzirdēt, ne staigāt.

²¹ Un viņi neatgriezās ne no savām slepkavībām, ne no savām burvestībām, ne no savas netiklības, ne no savām zādzībām.

10. nodaļa

¹ Un es redzēju citu varenu eņģeli nonākam no debesīm; tas bija tērpts mākonī, un varavīksne bija virs viņa galvas; viņa vaigs bija kā saule un viņa kājas kā uguns stabi.

² Viņa rokā bija maza atvērta grāmata. Viņš lika savu labo kāju uz jūru un kreiso uz zemi, ³ un viņš sauca stiprā balsī, kā kad lauva rūc; un, kad viņš sauca, tad septiņi pērkoni savām balsīm runāja.

⁴ Un, kad septiņi pērkoni bija runājuši, es to gribēju uzrakstīt; tad dzirdēju balsi no debesīm saucam: «Apzīmogo, ko tie septiņi pērkoni runājuši un neuzraksti to.»

⁵ Un eņģelis, ko es redzēju stāvam uz jūras un uz zemes, pacēla savu labo roku pret debesīm ⁶ un zvērēja pie Tā, kas dzīvo mūžīgi mūžam, kas radījis debesis un visu, kas debesis, zemi un visu, kas uz zemes, un jūru un visu, kas jūrā: ⁷ laika vairs nebūs, bet septītā eņģeļa vēstījuma dienās, kad tas sāks bazūni pūst, ir piepildīts Dieva noslēpums, kā Viņš to ir pasludinājis Saviem kalpiem praviešiem.

⁸ Un balss, ko es dzirdēju no debesīm, runāja atkal uz mani, sacīdama: «Ej, ņem atvērto grāmatu, kura ir rokā eņģelim, kas stāv uz jūras un zemes.»

⁹ Un es gāju pie eņģeļa un prasīju viņam, lai tas man dod šo mazo grāmatu. Viņš man teica: «Ņem un apēd to, un tā būs rūgta tavās iekšās, bet salda kā medus tavā mutē.»

¹⁰ Un es paņēmu grāmatiņu no eņģeļa rokas un apēdu to, un tā bija manā mutē salda kā medus; bet, kad to biju apēdis, tā manās iekšās bija rūgta.

¹¹ Un uz mani saka: «Tev būs atkal pravietot par tautām un ciltīm, par valodām un daudziem ķēniņiem.»

11. nodaļa

¹ Man tika dota niedre, līdzīga mērkokam, un man sacīja: celies un mērī Dieva templi, altāri un dievlūdzejus, kas ir iekšā.

² Bet atstāj Dieva tempļa ārējo pagalmu ārpusē un nemērī to, jo tas ir dots pagāniem, un tie mīdīs svēto pilsētu četrdesmit divi mēnešus.

³ Un Es likšu Saviem diviem lieciniekiem, ka tie maisos tērpti pravietos tūkstoš divi simti sešdesmit dienas.

⁴ Šie ir tie divi eļļas koki un tie divi lukturi, kas stāv zemes kunga priekšā.

⁵ Un, ja kāds gribētu tos aizskart, tad uguns izies no viņu mutes un aprīs viņu ienaidniekus: ja kāds tos gribētu aizskart, tam tā būs jāiet bojā.

⁶ Tiem ir vara aizslēgt debesis, ka lietus nelītu pa visu viņu pravietošanas laiku; tiem ir vara pār ūdeņiem tos pārvērst par asinīm un šaust zemi ar visādām mocībām, kad vien tie gribēs.

⁷ Kad tie būs beiguši savu liecību, tad zvērs, kas izkāpj no bezdibeņa, karos ar tiem, tos uzvarēs un tos nokaus.

⁸ Un viņu miesas gulēs uz ielas lielajā pilsētā, ko garīgi sauc par Sodomu un Ēģipti, kur arī viņu Kungs ir krustā sists.

⁹ Un dažādu tautu un cilšu, valodu un tautību ļaudis redzēs viņu miesas trīsarpus dienas un neļaus viņu miesas likt kapā.

¹⁰ Zemes iedzīvotāji priecāsies par tiem un būs liksmi, tie sūtīs dāvanas cits citam, jo šie divi pravieši mocīja visas zemes iedzīvotājus.

¹¹ Un pēc trīsarpus dienām dzīvības gars no Dieva iegāja viņos, un viņi cēlās kājās, un lielas bailes uznāca visiem, kas tos redzēja.

¹² Un viņi dzirdēja stipru balsi no debesīm tiem saucam: uzkāpiet šeit augšā. – Un viņi mākonī uzkāpa debesīs; viņu ienaidnieki noskatījās viņos.

¹³ Tanī pašā stundā notika liela zemestrīce, pilsētas desmitā daļa sagruva, un šinī zemestrīcē gāja bojā septiņi tūkstoši cilvēku, un pārējos pārņēma bailes, un tie deva godu Dievam debesīs.

¹⁴ Otrs «vai» ir pagājis; redzi, trešais «vai» drīz nāks.

¹⁵ Un septītais eņģelis bazūnēja, un stipras balsis atskanēja debesīs, kas sauca: «Pasaules valstība ir nākusi rokā mūsu Kungam un Viņa Svaidītajam, un Viņš būs valdnieks mūžīgi mūžam.»

¹⁶ Un tie divdesmit četri vecaji, kas sēd Dieva priekšā uz saviem troņiem, krita uz sava vaiga un pielūdza Dievu, sacīdami:

¹⁷ «Mēs Tev pateicamies, Kungs Dievs, Visuvaldītāj, kas esi un kas biji, ka Tu esi ņēmis Savu lielo spēku un valdi.

¹⁸ Tautas iedegās dusmās; tad nāca Tava dusmība un tā stunda, kur tiesās mirušos un kur algu saņems Tavi kalpi pravieši un svētie un visi, kas Tavu Vārdu bīstas, mazie un lielie, un samaitāšanu tie, kas zemi samaitā.»

¹⁹ Tad atvērās Dieva templis debesīs, un Templī bija redzams Viņa derības šķirsts; un nāca zibeņi un balsis, pērkona grāvieni, zemestrīce un liela krusa.

12. nodaļa

¹ Pie debesīm parādījās liela zīme: sieva, saulē tērpta, mēness apakš viņas kājām un viņai galvā divpadsmit zvaigžņu vainags.

² Tā bija grūta un brēca dzemdēšanas sāpēs un mokās.

³ Vēl cita zīme parādījās pie debesīm: redzi, liels pūķis, ugunīgi sarkans; tam bija septiņas galvas un desmit ragi, un uz viņa galvām septiņi ķēniņa kroņi.

⁴ Viņa aste noslaucīja trešo daļu zvaigžņu no debesīm un nometa tās uz zemi. Pūķis stāvēja sievas priekšā, kurai bija jādzemdē, lai aprītu viņas bērnu, kad viņa būs dzemdējusi.

⁵ Viņai piedzima bērns, dēls, kam bija ganīt visas tautas ar dzelzs zizli; un viņas bērns tika aizrauts pie Dieva un pie Viņa troņa.

⁶ Tad sieva bēga tuksnesī, kur tai bija Dieva sataisīta vieta, lai viņa tur tiktu uzturēta tūkstoš divi simti sešdesmit dienas.

⁷ Izcēlās karš debesīs, Miķelis ar saviem eņģeļiem sāka karot ar pūķi. Pūķis un viņa eņģeļi turējās pretim.

⁸ Bet tie nespēja, un tiem nebija vairs vietas debesīs.

⁹ Lielais pūķis, vecā čūska, to sauc par velnu un sātānu, kas pieviļ visu pasauli, tapa gāzts; viņš tika nomests uz zemi un līdz ar viņu tā eņģeļi.

¹⁰ Tad es dzirdēju stipru balsi debesīs saucam: «Tagad ir atnākusi pestīšana un mūsu Dieva spēks un valstība un Viņa Kristus vara, jo ir gāzts mūsu brāļu apsūdzētājs, kas tos apsūdzēja mūsu Dieva priekšā dienām un naktīm.

¹¹ Viņi to uzvarējuši ar tā Jēra asinīm un ar savas liecības vārdu un nav savu dzīvību mīlējuši līdz nāvei.

¹² Tādēļ priecājieties, debesis un kas tur mājō! Vai zemei un jūrai! Jo velns nonācis pie jums lielās dusmās, zinādams, ka tam maz laika atlicis.»

¹³ Pūķis, redzēdams, ka tas nomests zemes virsū, sāka vajāt sievu, kas bija dzemdējusi puisēnu.

¹⁴ Sievai tika doti divi lielā ērgļa spārni, lai tā varētu lidot tuksnesī savā vietā, kur viņas dzīvība, prom no čūskas acīm, tiek uzturēta laiku un laikus un puslaiku.

¹⁵ Un čūska izlaida no savas mutes ūdeni kā upi sievai pakaļ, lai to aizpludinātu.

¹⁶ Bet zeme nāca sievai palīgā, atvērda savu muti un aprīdama no pūķa mutes izlaisto upi.

¹⁷ Tad pūķis sadusmojās par sievu un gāja karot ar pārējiem viņas cilts locekļiem, kas turēja Dieva baušļus un apliecināja Jēzu.

¹⁸ Un viņš nostājās uz jūras krasta.

13. nodaļa

¹ Es redzēju izkāpjām no jūras zvēru, kam bija septiņas galvas un desmit ragi, un uz viņa ragiem desmit ķēniņa kroņi, un uz viņa galvām zaimu vārdi.

² Šis zvērs, ko es redzēju, bija līdzīgs leopardam; viņa kājas bija kā lāča kājas un viņa mute kā lauvas mute. Pūķis deva tam savu spēku, savu troni un lielu varu.

³ Viena no viņa galvām bija kā uz nāvi ievainota, bet tā nāves brūce atkal tika dziedināta. Visa zeme noraudzījās uz zvēru ar izbrīnu.

⁴ Un viņi pielūdza pūķi, tādēļ ka tas zvēram devis varu; arī zvēru tie pielūdza, sacīdami: «Kas līdzinās zvēram, un kas var ar to karot?»

⁵ Tam tika dota mute runāt lielas lietas un zaimus un vara to darīt četrdesmit divi mēnešus ilgi.

⁶ Tad tas atvēra savu muti Dieva zaimošanai, lai zaimotu Viņa Vārdu un Viņa mājokli, tos, kas mājo debesīs.

⁷ Tam tika dots karot ar svētajiem un tos uzvarēt, un dota vara pār visām ciltīm un ļaudīm un valodām un tautām.

⁸ Un to pielūgs visi, kas dzīvo virs zemes, kuru vārdi nav rakstīti kopš pasaules radīšanas nokautā Jēra dzīvības grāmatā.

⁹ Kam ir ausis, tas lai dzird!

¹⁰ Kas ņem gūstā, aizies pats gūstā; kas nokauj ar zobenu, to nokaus pašu ar zobenu. Šeit parādās svēto izturība un ticība.

¹¹ Tad es redzēju citu zvēru izkāpjām no zemes: tam bija divi ragi, tādi kā jēram, bet tas runāja kā pūķis.

¹² Tam bija pirmā zvēra vara visā pilnībā viņa priekšā, un tas piespieda zemi un tās iedzīvotājus pielūgt pirmo zvēru, kura nāves brūce bija dziedināta.

¹³ Tas dara lielas brīnuma zīmes, uz viņa pavēli pat uguns krīt no debesīm uz zemi cilvēku acu priekšā.

¹⁴ Tas pieviļ zemes iedzīvotājus ar brīnuma zīmēm, kas viņam bija dots darīt zvēra priekšā; tas aicina zemes iedzīvotājus celt tēlu zvēram, kam ir zobena brūce un kas tomēr palicis dzīvs.

¹⁵ Tam bija dotas spējas iedot dzīvības garu zvēra tēlam, lai zvēra tēls varētu runāt un panāktu to, ka visi, kas nepielūgtu zvēra tēlu, tiktu nokauti.

¹⁶ Un viņš dara, ka visi, lielie un mazie, bagātie un nabagie, brīvie un vergi, uzspiež zīmi uz savas labās rokas vai uz pieres, ¹⁷ lai neviens nevarētu ne pirkt, ne pārdot, kam nav šīs zīmes – zvēra vārda vai viņa vārda skaitļa.

¹⁸ Šeit slēpjas gudrība. Kam ir saprašana, lai izdibina zvēra skaitli, jo tas ir cilvēka skaitlis; un viņa skaitlis ir seši simti sešdesmit seši.

14. nodaļa

¹ Tad es redzēju, un raugi: Jērs stāvēja uz Ciānas kalna un līdz ar Viņu simts četrdesmit četri tūkstoši to, kam Viņa Vārds un Viņa Tēva Vārds bija rakstīts uz viņu pierēm; ² un es dzirdēju balsi no debesīm; tā bija kā lielu ūdeņu krākšana un kā stipra pērķona rūkšana; šī balss, ko es dzirdēju, bija, kā kad spēlētāji spēlē uz savām cītarām.

³ Tie dziedāja jaunu dziesmu goda krēsla priekšā un četrus dzīvo būtņu un vecaju priekšā, un neviens nevarēja to dziesmu iemācīties kā vien tie simts četrdesmit četri tūkstoši, kas ir atpirkti no pasaules.

⁴ Šie ir tie, kas nav apgānījušies ar sievietēm, jo tie ir šķīsti: šie ir tie, kas seko Jēram, kurp Tas arī ietu. Tie ir atpirkti par pirmajiem no cilvēkiem Dievam un Viņa Jēram; ⁵ viņu mutē nav melu, tie ir bez vainas.

⁶ Un es redzēju citu eņģeli laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām; ⁷ viņš sauca stiprā balsī: «Bīstieties Dieva un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus.»

⁸ Vēl cits eņģelis, otrs, sekoja un sauca: «Kritusi, kritusi lielā Bābele, kas apdzirdījusi visas tautas ar savas netiklības dusmu vīnu.»

⁹ Un vēl cits, trešais, eņģelis sekoja tiem un sauca stiprā balsī: «Ja kas pielūdz zvēru vai viņa tēlu un pieņem zīmi uz savas pieres vai savas rokas, ¹⁰ tam būs arī jādzer Dieva dusmu vīns neatšķaidīts, kas ieliets Viņa bardzības kausā, un tam būs jācieš mokas ugunī un sērā svēto eņģeļu un Jēra priekšā.

¹¹ Un viņu mocību dūmi celsies augšup mūžu mūžos; un nebūs miera ne dienu, ne nakti tiem, kas pielūdz zvēru un viņa tēlu un pieņem viņa vārda zīmi.»

¹² Šeit vajadzīga svēto izturība, kas tur Dieva baušļus un Jēzus liecību.

¹³ Es dzirdēju balsi no debesīm sakām: «Raksti! Svētīgi mirušie, kas mirst iekš Tā Kunga no šā brīža. Tiešām, saka Gars, lai tie atdusas no savām pūlēm, jo viņu darbi tos pavada.»

¹⁴ Es redzēju, un raugi: bija balts mākonis, un uz mākoņa kāds sēdēja, līdzīgs Cilvēka Dēlam; tam bija uz galvas zelta vainags un rokā ass sirpis.

¹⁵ Cits eņģelis izgāja no Tempļa un sauca stiprā balsī tam, kas sēdēja uz mākoņa: «Laid savu sirpi darbā un sāc pļaut, jo atnākusi pļaujas stunda, jo zemes raža ir nobriedusi.»

¹⁶ Tad tas, kas sēdēja uz mākoņa, nolaida savu sirpi pār zemi, un zeme tika nopļauta.

¹⁷ Un cits eņģelis izgāja no Tempļa, kas bija debesīs, arī tam bija ass sirpis.

¹⁸ Un cits eņģelis izgāja no altāra; tam bija vara pār uguni, tas sauca stiprā balsī tam, kam bija asais sirpis: «Laid savu aso sirpi darbā un ievāc zemes vīnakoka ražu, jo viņa ogas jau ir ienākušas.»

¹⁹ Tad eņģeļi nolaida savu sirpi pār zemi, savāca zemes vīnakoka augļus un meta tos Dieva dusmības lielajā vīna spaidā.

²⁰ Vīna spaidu mina ārpus pilsētas, un no tā iztecēja asinis līdz zirgu iemauktiem ap tūkstoš seši simti stadiju tālu.

15. nodaļa

¹ Tad es redzēju citu lielu brīnišķīgu zīmi debesīs: septiņus eņģeļus, kam bija septiņas pēdējās mocības, jo ar tām piepildījās Dieva dusmas.

² Un es redzēju tādu kā kristāla jūru, sajauktu ar uguni; tie, kas bija uzvaru guvuši pār zvēru, viņa tēlu un viņa vārda skaitli, stāvēja pie kristāla jūras ar Dieva cītarām rokās.

³ Tie dziedāja Dieva kalpa Mozus dziesmu un Jēra dziesmu, sacīdami: «Lieli un brīnišķīgi ir Tavi darbi, Kungs Dievs, Visuvaldītāj; taisni un patiesi Tavi ceļi, tautu Ķēniņ!»

⁴ Kas Tevi nebītos, ak, Kungs, un neslavētu Tavu Vārdu? Jo Tu vien esi svēts; visas tautas nāks Tavā priekšā un Tevi pielūgs, jo Tavas taisnības darbi ir kļuvuši redzami.»

⁵ Pēc tam es redzēju: debesīs atvērās Templis, liecības telts.

⁶ Un no tā izgāja tie septiņi eņģeļi, kam bija septiņas mocības, tērpti tīrā spožā linu audeklā un ar zelta jostām ap krūtīm.

⁷ Viena no četrām dzīvajām būtnēm iedeva septiņiem eņģeļiem septiņus zelta kausus, pildītus ar Dieva dusmām, kas dzīvo mūžīgi mūžam.

⁸ Un Templis pildījās ar dūmiem no Dieva varenības un Viņa spēka; un neviens nevarēja ieiet Templī, kamēr nav beigušās septiņu eņģeļu septiņas mocības.

16. nodaļa

¹ Es dzirdēju: stipra balss Templī sauca septiņiem eņģeļiem: «Eita un izlejiet septiņus Dieva dusmu kausus pār zemi!»

² Pirmais gāja un izlēja savu kausu pār zemi, tad piemetās ļauni, nikni augoņi cilvēkiem, kam bija zvēra zīme un kas pielūdza viņa tēlu.

³ Otrs izlēja savu kausu pār jūru; un tā kļuva par asinīm, kā miroņa asinīm, un visa dzīvā radība jūrā nobeidzās.

⁴ Trešais izlēja savu kausu upēs un ūdens avotos, un tie kļuva par asinīm.

⁵ Un es dzirdēju eņģeļi, kas valda pār ūdeņiem, sakām: «Taisns Tu esi, Svētais, kas Tu esi un bijī, ka Tu spriedi tādu tiesu; ⁶ jo tie ir izlējuši svēto un praviešu asinis, tāpēc Tu tos dzirdīji ar asinīm, viņi to ir pelnījuši.»

⁷ Tad es dzirdēju altārī sakām: «Tiešām, Kungs Dievs, Visuvaldītāj, patiesas un taisnas ir Tavas tiesas!»

⁸ Ceturtais izlēja savu kausu pār sauli; tad tā dabūja spēku sadedzināt cilvēkus ar uguni.

⁹ Tā sadega cilvēki lielā karstumā, bet tie zaimoja Dieva Vārdu, kam ir vara pār šīm mocībām, un neatgriezās, lai dotu Dievam godu.

¹⁰ Piektais izlēja savu kausu pār zvēra troni; tad viņa valstība tapa tumša, un tie aiz sāpēm sakoda savas mēles.

¹¹ Un tie zaimoja Dievu debesīs savu sāpju un augoņu dēļ, bet neatgriezās no saviem darbiem.

¹² Sestais izlēja savu kausu lielajā Eifratas upē; tad izsīka tās ūdens, lai ceļš būtu sagatavots ķēniņiem no saules lēkta puses.

¹³ Un es redzēju no pūķa mutes un no zvēra mutes un no viltus pravieša mutes iznākam trīs nešķīstus garus kā varden; ¹⁴ tie ir ļauni gari, kas dara brīnumus; tie aiziet pie visiem pasaules ķēniņiem, lai tos pulcinātu cīņai Dieva, Visuvaldītāja, lielajā dienā.

¹⁵ «Redzi, Es nāku kā zaglis! Svētīgs, kas ir nomodā un kas tur savas drēbes gatavībā, lai tam nebūtu jāstaigā kailam un nebūtu redzams viņa kauns.»

¹⁶ Un viņš tos sapulcināja kādā vietā, ko ebreju valodā sauc par Harmagedonu.

¹⁷ Septītais izlēja savu kausu gaisā; tad atskanēja stipra balss no Tempļa goda krēsla: «Ir noticis!»

¹⁸ Un cēlās zibeņi, atskanēja balsis un pērkoni, un notika liela zemestrīce, tik liela, kāda nav bijusi, kamēr cilvēki dzīvo zemes virsū.

¹⁹ Lielā pilsēta saplaisāja trīs daļās, pagānu pilsētas sagruva. Lielā pilsēta Bābele tā tika pieminēta Dieva priekšā, Viņš lika tai pasniegt Savas dusmības vīna kausu.

²⁰ Visas salas pazuda, un kalnu vairs nebija.

²¹ Liela krusa ar daudz mārciņu smagiem graudiem krita no debesīm uz cilvēkiem, bet cilvēki zaimoja Dievu krusas briesmu dēļ, jo tās posts bija ļoti liels.

17. nodaļa

¹ Viens no tiem septiņiem eņģeļiem, kuriem bija septiņi kausi, nāca un sacīja man tā: «Nāc, es tev rādīšu, kādu sodu saņem lielā netikle, kas sēd pie lielajiem ūdeņiem.

² Pasaules ķēniņi dzīvojuši ar viņu netiklībā, un zemes iedzīvotāji apreibinājušies ar viņas netiklības vīnu.»

³ Un viņš garā aiznesa mani tuksnesī. Tur es redzēju sievu sēžam uz sarkana zvēra, kas bija pilns zaimu vārdu; tam bija septiņas galvas un desmit ragi.

⁴ Sieva bija tērpta purpurā un sarkanā audumā, greznojusies ar zeltu, dārgiem akmeņiem un pērlēm; tai rokā bija zelta kauss, pilns ar bezdievības negantībām un viņas netiklības netīrumiem.

⁵ Uz viņas pieres bija rakstīts noslēpumains vārds: lielā Bābele, visas zemes netikļu un negantību māte.

⁶ Es redzēju: sieva bija piedzērusies no svēto asinīm un no Jēzus liecinieku asinīm. Viņu redzēdams, es varen izbrīnījos.

⁷ Eņģelis man sacīja: «Kāpēc tu esi tā izbrīnījies? Es tev pateikšu, kas ir šis sievas noslēpums un zvēra ar septiņām galvām un desmit ragiem noslēpums, kas nes sievu.

⁸ Zvērs, ko tu redzēji, bija, tā tagad vairs nav; bet tas izkāps no bezdibeņa un ies bojā; tad zemes iedzīvotāji, kuru vārdi nav rakstīti dzīvības grāmatā no pasaules iesākuma, brīnīsies, redzēdami zvēru, kas bijis, bet kura tagad nav un kas atkal būs.

⁹ Šeit vajag gudrības, lai saprastu: septiņas galvas ir septiņi kalni, uz kuriem sēd sieva; ¹⁰ tās ir arī septiņi ķēniņi: pieci ir krituši, viens ir tagad, viens vēl nav atnācis; un, kad tas nāks, tam būs palikt tikai īsu brīdi.

¹¹ Zvērs, kas bijis un kura tagad nav, tas pats ir astotais, tomēr viens no septiņiem, un aiziet bojā.

¹² Un desmit ragi, ko tu redzēji, ir desmit ķēniņi, tie valdību vēl nav saņēmuši, bet tiem ir ķēniņa vara dota kopā ar zvēru vienu stundu.

¹³ Tie ir vienisprātis un nodod savu spēku un varu zvēram.

¹⁴ Tie karos ar Jēru, bet Jērs tos uzvarēs, jo Viņš ir kungu Kungs un ķēniņu Ķēniņš, un Viņa aicinātie, izredzētie un uzticīgie, kas ir līdz ar Viņu.»

¹⁵ Tad viņš man saka: «Ūdeņi, ko tu redzēji, pie kuriem sēd netikle, ir tautas un ļaužu pulki, ciltis un valodas.

¹⁶ Un desmit ragi, ko tu redzēji, un zvērs – tie ienīdīs netikli, to atstās postam un izģērbs kailu, ēdīs viņas miesas un viņu pašu sadedzinās ar uguni.

¹⁷ Jo Dievs ir devis viņu sirdīs darīt Viņa gribu, darīt vienu nodomu un nodot savu valstību zvēram, kamēr piepildīsies Dieva vārdi.

¹⁸ Un sieva, ko tu redzēji, ir lielā pilsēta, kam pieder valdība pār visas zemes ķēniņiem.»

18. nodaļa

¹ Pēc tam es redzēju citu eņģēli nokāpjam no debesīm, tam bija liela vara, un zeme kļuva gaiša no viņa spožuma.

² Viņš sauca spēcīgā balsī: «Kritusi, kritusi lielā Bābele! Tā kļuvusi par ļauno garu mājokli, par visu nešķīsto garu mitekli un par visu nešķīsto un ienīsto putnu mitekli.

³ Jo visas tautas ir dzērušas no viņas netiklības dusmu vīna, un pasaules ķēniņi ir piekopusi netiklību ar viņu, un pasaules tirgoņi ir kļuvuši bagāti no viņas lielā greznuma.»

⁴ Es dzirdēju vēl citu balsi no debesīm saucam: «Izeita no viņas, Mana tauta, lai jums nebūtu dalības viņas grēkos un jūs neķertu viņas mocības.

⁵ Jo viņas grēku darbi sniedzas līdz debesīm, un Dievs ir pieminējis viņas noziegumus.

⁶ Atmaksājiet tai, kā arī viņa atmaksājusi, un atdarait tai divkārt pēc viņas darbiem! Kausu, ko viņa pildījusi, pildait tai divkārt!

⁷ Kā viņa centās pēc goda un greznuma, tā atmaksājiet tai ar mokām un bēdām. Jo viņa saka savā sirdī: es sēdu ķēniņienes tronī, neesmu atraitne un sēru nekad neredzēju.

⁸ Tādēļ viņas mokas nāks vienā dienā: nāve, sēras un bads, viņu sadedzinās ugunī; jo spēcīgs ir Kungs Dievs, kas viņu tiesājis.

⁹ Raudās un vaimanās par viņu pasaules valdnieki, kas ar viņu dzīvojuši netiklībā un kārumos, kad tie redzēs viņas liesmu dūmus; ¹⁰ attālus stāvēdami aiz bailēm no viņas mokām, tie sauks: vai! vai! lielā pilsēta, varenā pilsēta Bābele, vienā stundā sodība ir nākusi pār tevi!

¹¹ Visas zemes tirgoņi raud un sēro par viņu, tāpēc ka neviens vairs nepērk viņu preces: ¹² zeltu un sudrabu, dārgakmeņus un pērles, linu, audeklu un purpuru, zīdu un sarkanu audumu, dažādus tūjas kokus, dažādas ziloņkaula lietas, no dārga koka, vara, dzelzs un marmora darinātus priekšmetus; ¹³ arī kanēli, smaržeļļu, kvēpināmās un svaidāmās zāles, vīraku, vīnu, eļļu, smalkus miltus, kviešus, lopus, avis, zirgus un ratus, dzīvās miesas un cilvēku dvēseles.

¹⁴ Un augļi, pēc kuriem tava dvēsele kāroja, ir pagalam, visi dārgumi un krāšņumi tev zuduši, un tos nekad vairs neredzēt.

¹⁵ Veikalnieki, kas ar šām lietām tirgojās un kas no viņas kļuvuši bagāti, stāvēs attālus aiz bailēm no viņas mokām un raudādami un sērodami sacīs: ¹⁶ vai! vai! lielā pilsēta, kas bija tērpusies dārgā audeklā, purpurā un sarkanā audumā, kas bija rotaļājusies ar zeltu, dārgiem akmeņiem un pērlēm! Vienā stundā visa šī bagātība gājusi bojā! –

¹⁷ Visi stūrmaņi, laivinieki, jūrnieki un visi, kas darbojas uz jūras, stāvēja no tālienes ¹⁸ un sauca, redzēdami viņas liesmu dūmus: kur ir cita šai lielai pilsētai līdzīga?

¹⁹ Tie kaisīja pelnus uz savām galvām un brēca raudādami un sērodami: vai! vai! lielā pilsēta, kurā kļuvuši bagāti no viņas mantām visi kuģu īpašnieki. Vienā stundā tā ir izpostīta.

²⁰ Priecājieties par to, debesis un svētie, apustuļi un pravieši, jo Dievs ir jūsu tiesu spriedis pār viņu.

²¹ Stiprs eņģelis pacēla akmeni dzirnakmens lielumā un meta to jūrā, sacīdams: «Tā ar spēku metīs Bābeli, lielo pilsētu, un tās nebūs nekad vairs.

²² Tavos mūros vairs nedzirdēs arfistu, spēlētāju, stabulnieku un bazūnētāju skaņas; tur nedarbosies vairs neviens amata meistars; tur nedzirdēs vairs dzirnakmeni rūcam.

²³ Tavos mūros nespīdēs vairs sveces gaisma; tur nedzirdēs vairs līgavaiņa un līgavas prieka balsi, jo tavi tirgoņi bija visas zemes varenie: ar tavu burvību ir pieviltas visas tautas.

²⁴ Viņā ir atrastas praviešu un svēto asinis un visu to, kas noslepkavoti virs zemes.»

19. nodaļa

¹ Pēc tam es dzirdēju stipru balsi debesīs, it kā liels ļaužu pulks sauktu: «Alelujā! Pestīšana, gods un vara pieder mūsu Dievam: ² jo Viņa tiesas ir patiesas un taisnas. Viņš ir tiesājis lielo netikli, kas samaitāja visu zemi ar savu netiklību, viņš atprasījis no viņas rokas Savu kalpu asinis.»

³ Tie sauca vēlreiz: «Alelujā! Dūmi no viņas paceļas augšup mūžu mūžos.»

⁴ Un divdesmit četri vecaji un četras dzīvās būtnes nometās zemē, pielūdza Dievu, kas sēd goda krēslā, un sacīja: «Āmen, alelujā!»

⁵ No goda krēsla atskanēja balss, saukdama: «Slavējiet mūsu Dievu, visi Viņa kalpi, kas Viņu bīstas, mazīe un lielie.»

⁶ Tad es dzirdēju balsi, tā bija kā liela ļaužu pulka kliegšana, kā lielu ūdeņu krākšana un kā stipra pērkona rūkšana, kas teica: «Alelujā! Jo ir sācis valdīt Kungs, mūsu Dievs, Visuvaldītājs.

⁷ Priecāsimies, gavilēsim un dosim Viņam godu, jo atnākušas Jēra kāzas un Viņa līgava sataisījies.

⁸ Tai ir dots tērties spožā, tīrā audeklā.» Proti, audekls ir svēto taisnības darbi.

⁹ Un viņš man saka: «Raksti! Svētīgi ir tie, kas aicināti Jēra kāzu mielastā!» Viņš man saka: «Šie ir patiesie Dieva vārdi.»

¹⁰ Tad es kritu pie viņa kājām, gribēdams viņu pielūgt. Bet viņš man saka: «Nedari to! Es esmu tāds pats kalps kā tu un tavi brāļi, kam ir Jēzus liecība. Pielūdz Dievu!» Proti, Jēzus liecība ir praviešu gars.

¹¹ Es redzēju debesis atvērtas, un raugi: balts zirgs, un, kas sēd uz viņa, Tā vārds Uzticīgais un Patiesais, un Viņš tiesā un karo taisnīgi.

¹² Viņa acis ir uguns liesma un galvā Tam daudzi ķēniņu kroņi, Vārdu, kas Tam uzrakstīts, neviens nepazīst kā vien Viņš pats.

¹³ Viņš tērpies drēbēs, kas asinīs mērkas, Viņu sauc: Dieva Vārds.

¹⁴ Debesu kara pulki sekoja Viņam uz baltiem zirgiem, tērpti baltā tūrā audeklā.

¹⁵ No Viņa mutes iziet ass zobens, ar ko satriekt tautas, Viņš min Dieva Visuvaldītāja bargo dusmu viņa spaidu.

¹⁶ Uz Viņa tērpa, proti, sānos, ir rakstīts vārds: ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs.

¹⁷ Es redzēju kādu eņģeli, tas stāvēja saulē un sauca stiprā balsī visiem putniem, kas lidoja augstu pie debesīm: «Nāciet, pulcējieties Dieva lielajā mielastā ¹⁸ ēst ķēniņu un virsnieku un vareno miesas, zirgu un jātnieku, visu svabado un vergu, mazo un lielo miesas.»

¹⁹ Es redzēju zvēru un visas zemes ķēniņus, tie bija sapulcējušies ar saviem karapulkiem, lai karotu ar To, kas sēdēja uz zirga, un ar Viņa karapulku.

²⁰ Bet zvēru sagūstīja un līdz ar viņu arī viltus pravieti, kas viņa priekšā bija darījis brīnuma zīmes un ar tām pievilis tos, kas pieņēmuši zvēra zīmi un pielūdza viņa tēlu. Tos abus iemeta dzīvus degošā sēra un uguns jūrā.

²¹ Visus pārējos nokāva ar zobenu, kas izgāja no jātnieka mutes, un visi putni ēda no viņu miesām.

20. nodaļa

¹ Es redzēju eņģeli nokāpjam no debesīm, tam bija rokā bezdibeņa atslēga un liela ķēde.

² Viņš satvēra pūķi, veco čūsku, kas ir velns un sātans, un sasēja to uz tūkstoš gadiem, ³ iemeta to bezdibenī, aizslēdza to un uzlika zīmogu virsū, lai tas nepieviltu vairs tautas, kamēr būs pagājuši tūkstoš gadi. Pēc tam viņam uz īsu laiku jātop atsvabinātam.

⁴ Tad es redzēju troņus, uz tiem apsēdās kādi, tiem bija dots tiesu spriest; un redzēju to dvēseles, kas Jēzus liecības un Dieva vārda dēļ noslepkavoti, kuri nebija pielūguši zvēru un viņa tēlu un nebija pieņēmuši zīmi uz savas pieres un rokas, tie kļuva dzīvi un valdīja kopā ar Kristu tūkstoš gadu.

⁵ Bet pārējie mirušie neatdzīvojās, pirms nebija pagājis tūkstoš gadu. Šī ir pirmā augšāmcelšanās.

⁶ Svētlaimīgs un svēts ir tas, kam daļa pie pirmās augšāmcelšanās. Pār tādiem otrai nāvei nav varas; bet tie būs Dieva un Kristus priesteri un valdīs kopā ar Viņu tūkstoš gadu.

⁷ Un, kad tūkstoš gadu būs pagājis, sātans tiks atsvabināts no sava cietuma.

⁸ Un tas ies pievilt tautas, kas dzīvo četros zemes galos, Gogu un Magogu, un tos sapulcināt karam; viņu skaits ir kā jūras smiltis.

⁹ Tie uzkāpa zemes augstienē, ielenca svēto nometni un mīļoto pilsētu. Tad uguns krita no debesīm un aprija tos.

¹⁰ Velnu, kas viņus pievīla, iemeta uguns un sēra jūrā, tur bija arī zvērs un viltus pravietis; tie tiks mocīti dienām un naktīm mūžīgi mūžam.

¹¹ Tad es redzēju lielu baltu goda krēslu un To, kas tanī sēdēja; no Viņa vaiga bēga zeme un debess, un tiem nebija kur palikt.

¹² Es redzēju mirušos, lielos un mazos, stāvam goda krēsla priekšā: un grāmatas tika atvērtas. Tika atvērta vēl cita grāmata, tā ir dzīvības grāmata. Mirušie tika tiesāti pēc tā, kas rakstīts grāmatās, pēc viņu darbiem.

¹³ Jūra atdeva savus mirušos, nāve un viņas valstība atdeva savus mirušos; un tie tika tiesāti, ikviens pēc viņa darbiem.

¹⁴ Arī nāvi un nāves valstību iemeta uguns jūrā. Šī ir otrā nāve – uguns jūra.

¹⁵ Ja, kas nebija rakstīts dzīvības grāmatā, to iemeta uguns jūrā.

21. nodaļa

¹ Es redzēju jaunas debesis un jaunu zemi, jo pirmā debess un pirmā zeme bija zudusi, un jūras vairs nav.

² Un es redzēju svēto pilsētu, jauno Jeruzālemi, nokāpjam no debesīm no Dieva, sagatavotu kā savam vīram greznotu līgavu.

³ Un es dzirdēju stipru balsi no troņa sakām: «Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, Viņš mājās viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem.»

⁴ Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis.»

⁵ Tas, kas sēdēja goda krēslā, teica: «Redzi, visu Es daru jaunu.» Tad Viņš teica: «Raksti! Jo šie vārdi ir uzticami un patiesi.»

⁶ Un Viņš man sacīja: «Ir noticis. Es esmu Alfa un Omega, Sākums un Gals. Es došu izslāpušajam bez maksas no dzīvības ūdens avota.»

⁷ Kas uzvar, tas to iemantos, un Es būšu viņa Dievs, un viņš būs Mans dēls.

⁸ Bet bailīgajiem, neticīgajiem, apgānītājiem, slepkavām, netikļiem, burvjiem, elku kalpiem un visiem melkuļiem būs sava daļa degošā sēra uguns jūrā; tā ir otrā nāve.»

⁹ Tad atnāca viens no septiņiem eņģeļiem, kuriem bija septiņi kausi, pildīti ar septiņām pēdējām mocībām, runāja ar mani un sacīja: «Nāc, es tev rādīšu līgavu, Jēra sievu.»

¹⁰ Viņš mani aiznesa garā uz lielu, augstu kalnu un rādīja man svēto pilsētu Jeruzālemi nokāpjam no debesīm no Dieva.

¹¹ Tā bija dievišķā godībā; tās spožums bija kā visdārgākā akmens spožums, kā kristāldzids jaspids.

¹² Tai bija liels, augsts mūris ar divpadsmit vārtiem un uz vārtiem divpadsmit eņģeļu; tur bija uzrakstīti divpadsmit vārdi, tie ir Israēla divpadsmit cilšu vārdi; ¹³ trīs vārti uz austrumiem, trīs uz ziemeļiem, trīs uz dienvidiem un trīs uz rietumiem.

¹⁴ Pilsētas mūrim pamatā bija divpadsmit akmeņi un uz tiem rakstīti divpadsmit vārdi. Jēra divpadsmit apustuļu vārdi.

¹⁵ Tam, kas ar mani runāja, bija mērkoks, zelta niedre, pilsētas, tās vārtu un mūra mērīšanai.

¹⁶ Pilsēta celta četrstūrī, tikpat gara, cik plata. Viņš mērīja pilsētu ar niedri. Tur bija ap divpadsmit tūkstoš stadiju. Tās garums, platums un augstums bija vienādi.

¹⁷ Tad viņš mērīja tās mūri: simts četrdesmit četras olektis, pēc cilvēku mēra, kas ir eņģeļa mērs.

¹⁸ Tās mūris bija celts no jaspida, un pilsēta bija no tīra zelta, līdzīga skaidram stiklam.

¹⁹ Pilsētas mūra pamati bija rotāti ar dažādiem dārgakmeņiem. Pirmais pamatakmens bija jaspids, otrs safīrs, trešais halcedons, ceturtais smaragds, ²⁰ piektais sardoniks, sestais sardijs, septītais hrizolīts, astotais berils, devītais topāzs, desmitais hrisoprass, vienpadsmitais hiacints, divpadsmitais ametists.

²¹ Divpadsmit vārti bija divpadsmit pārles, katri vārti bija darināti no vienas pašas pārles; un pilsētas iela bija tīrais zelts kā caurspīdīgs stikls.

²² Tempļa es tur neredzēju. Jo viņas tempļis ir Kungs Dievs Visuvaldītājs un Jērs.

²³ Pilsētai saules un mēness gaismas nevajag, jo Dieva spožums to apgaismo, un viņas gaisma ir Jērs.

²⁴ Tautas staigās viņas gaismā, un visas zemes ķēniņi nesīs turp savu greznumu.

²⁵ Viņas vārtus dienā nekad neaizslēgs, jo nakts tur nav.

²⁶ Viņā sanesīs tautu greznumus un dārgumus.

²⁷ Nemūžam tur nekas neieies, kas nesvēts, un neviens, kas dara negantību un melo, bet vienīgi tie, kas rakstīti Jēra dzīvības grāmatā.

22. nodaļa

¹ Viņš man rādīja dzīvības ūdens upi, tā bija skaidra kā kristāls un iztecēja no Dieva un Jēra goda krēsla.

² Viņas ielas vidū un upei abās pusēs bija dzīvības koks, tas nesa augļus divpadsmit reizes, katru mēnesi savu augli, un viņa lapas bija tautām par dziedināšanu.

³ Nekas tur nebūs vairs nolādēts. Tur stāvēs Dieva un Viņa Jēra tronis, un Viņa kalpi Tam kalpos.

⁴ Tie skatīs Viņa vaigu, un Viņa Vārds būs tiem uz pierēm.

⁵ Tur nebūs vairs nakts, ne sveces, ne saules gaisma tiem nebūs vajadzīga; jo Kungs Dievs izlies gaismu pār viņiem, un viņi valdīs mūžīgi mūžam.

⁶ Tad viņš man sacīja: «Šie vārdi ir uzticami un patiesi. Tas Kungs, praviešu garu Dievs, ir sūtījis Savu eņģeli atklāt Saviem kalpiem, kam drīzumā jānotiek.

⁷ Redzi, Es nāku drīz!» Svētīgs, kas tur šīs grāmatas pravietojuma vārdus.

⁸ Es, Jānis, to visu dzirdēju un redzēju. Un, kad es to dzirdēju un redzēju, es kritu pie kājām eņģelim, kas man to rādīja, un gribēju viņu pielūgt.

⁹ Bet viņš man saka: «Nedari to! Es esmu tāds pats kalps kā tu, kā tavi brāļi pravieši un visi tie, kas tur šīs grāmatas vārdus. Pielūdz Dievu!»

¹⁰ Tad viņš man saka: «Neaizīmogo šīs grāmatas pravietojuma vārdus! Jo noliktais laiks ir tuvu.

¹¹ Netaisnais lai dara vēl netaisnību, nešķīstais lai grimst vēl nešķīstībā, bet taisnais lai dara arī turpmāk taisnību, svētais lai pastāv arī turpmāk svētumā.»

¹² «Redzi, Es nāku drīz un Mana alga līdz ar Mani atmaksāt ikvienam pēc viņa darbiem.

¹³ Es esmu Alfa un Omega, Pirmais un Pēdējais, Sākums un Gals.

¹⁴ Svētīgi, kas mazgā savas drēbes, lai tiem būtu daļa pie dzīvības koka un varētu pa vārtiem ieiet pilsētā.

¹⁵ Ārā paliek suņi, burvji, netikļi, slepkavas, elku kalpi un visi, kas mīl un runā melus.

¹⁶ Es, Jēzus, esmu sūtījis Savu eņģeli, lai jums šo liecību dotu draudzēs. Es esmu Dāvida sakne un dzimums, spožā Rīta Zvaigzne.»

¹⁷ Un Gars un līgava saka: «Nāc!» Un, kas to dzird, lai saka: «Nāc!» Kam slāpst, lai nāk; kas grib, lai ņem dzīvības ūdeni bez maksas.

¹⁸ Es apliecinu katram, kas dzird šās grāmatas pravietojuma vārdus: ja kas tiem ko pieliek, tam Dievs uzliks tās mocības, par kurām rakstīts šinī grāmatā.

¹⁹ Ja kas ko atņem no šīs grāmatas pravietojuma vārdiem, tam Dievs atņems viņa daļu pie dzīvības koka un pie svētās pilsētas, par ko rakstīts šinī grāmatā.

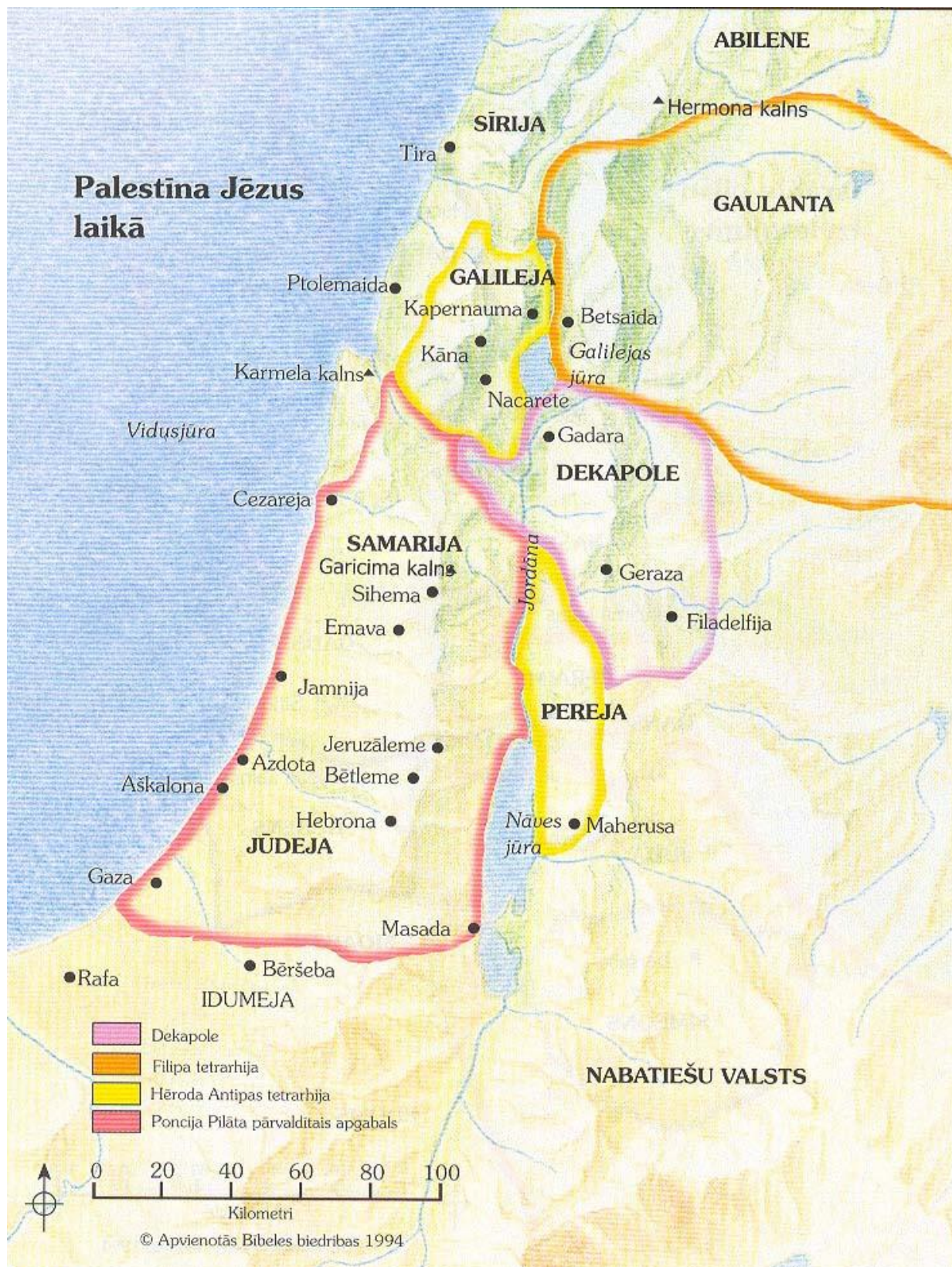
²⁰ Tas, kas visu šo apliecina, saka: «Tiešām, Es nāku drīz. Āmen.» Tiešām, nāc, Kungs Jēzu!

²¹ Mūsu Kunga Jēzus žēlastība lai ir ar visiem! Āmen!

Israēla cilšu izvietojums



Palestīna Jēzus laikā



VEcordia ir Valda Egles elektroniska literāra dienasgrāmata, kurā viņš ir citējis arī daudzus citu autoru tekstus. Vekordija dibināta 2006.gada 30.jūlijā un sākotnēji sastāvēja no lineāri numurētiem sējumiem, katrs apmēram 250 lappušu apjomā A4 formātā, taču vēlāk par galveno izdevuma eksistences formu kļuva «izvilkumi». Vekordijas izvilkums ir fails, kurā atkārtots viena vai vairāku Vekordijas iecirkņu teksts bez lineāras numerācijas un bez iepriekš uzdota apjoma. Izvilkums parasti reproducē kādu Valda Egles vai cita autora grāmatu vai brošūru. Izvilkuma faila nosaukumā pirmais burts «L» nozīmē, ka grāmatas pamatteksts ir dots latviski, burts «E», ka angļiski, burts «R», ka krieviski, un burts «M», ka jaukts. Burts «S» nozīmē, ka fails ir sagatave, kura vēl tiks stipri modificēta, bet burts «X» apzīmē faksimilus. Dienasgrāmatas VEcordia oriģinālos un izvilkumu failus Jums **ir tiesības** kopēt, pārsūtīt pa e-pastu, ievietot WWW serveros, izdrukāt un nodot citām personām bez maksas informatīvos, estētiskos vai diskusiju nolūkos. Bet, pamatojoties uz LR un starptautiskajām autortiesībām, **ir aizliegta** šī faila jebkura veida komerciāla izmantošana bez Dienasgrāmatas autora rakstiskas atļaujas, un **ir aizliegts** šos failus jebkurā veidā modificēt. Ja attiecībā uz šeit doto tekstu bez Dienasgrāmatas autora tiesībām darbojas vēl citas autortiesības, Jums jārespektē arī tās.

Šī sējuma izdošanas brīdī (kurš titullapā apzīmēts ar vārdu «Versija:») Vekordijas galvenās pārstāvēniecības Internetā bija vietnes: <http://vekordija.blogspot.com/> – latviešu grāmatām; <http://vecordija.blogspot.com/> – krievu grāmatām.

Satura rādītājs

VEcordia	1
Izvilkums L–EVANG4	1
Bībele	1
JĀNIS.....	1
8. Jāņa evaņģēlijs	2
1. nodaļa	2
2. nodaļa	3
3. nodaļa	4
4. nodaļa	5
5. nodaļa	6
6. nodaļa	7
7. nodaļa	9
8. nodaļa	10
9. nodaļa	12
10. nodaļa	13
11. nodaļa	14
12. nodaļa	15
13. nodaļa	17
14. nodaļa	18
15. nodaļa	19
16. nodaļa	19
17. nodaļa	20
18. nodaļa	21
19. nodaļa	22
20. nodaļa	24
21. nodaļa	24
9. Jāņa Atklāsmes grāmata.....	26
1. nodaļa	26
2. nodaļa	26
3. nodaļa	27
4. nodaļa	28
5. nodaļa	28
6. nodaļa	29
7. nodaļa	29

8. nodaļa.....	30
9. nodaļa.....	30
10. nodaļa.....	31
11. nodaļa.....	31
12. nodaļa.....	32
13. nodaļa.....	33
14. nodaļa.....	33
15. nodaļa.....	34
16. nodaļa.....	34
17. nodaļa.....	35
18. nodaļa.....	35
19. nodaļa.....	36
20. nodaļa.....	37
21. nodaļa.....	37
22. nodaļa.....	38
Israēla cilšu izvietojums.....	40
Palestīna Jēzus laikā.....	41
Satura rādītājs.....	42